

HONDERD COLS TOCHT

(Volgens de brochure de zwaarste fietstocht ter wereld)

(door Kees Liket)

Zou ik ook zeggen, want papier is geduldig. Bovendien kan ik dat niet beoordelen. Maar als ik me realiseer dat rond 1925 de Tour de France uit 18 etappes bestond van in totaal ruim 5.500 kilometer, is een gezonde scepsis mijn inziens op zijn plaats.

Ik heb dat nodig, om de zoveel jaren een doel stellen en daar dan naar toe leven en werken. Na in vijf jaren met heel veel plezier en energie een eigen zaak opgezet te hebben, voelde ik na deze zomer, dat dat niet genoeg was voor dit jaar. Omdat er sinds begin dit jaar een partner in de zaak is, moest ik wel tot de slotsom komen, dat ik er 'even tussenuit' mocht. Een weekje of drie, en volgens mij gestimuleerd door het blad Tourfiets, werd het de 100 Colstocht naar het idee van de RTC De Domstad. Voor twintig euro was ik het mannetje en had het pakketje met routebeschrijving, hoogteprofiel en handige tips thuis in de bus. Overigens had ik al het e.e.a. bekeken op internet. Dat prikkelde voldoende dus.

4.000 kilometer en 100 cols, hoewel in werkelijkheid 110 cols en nog eens 59 cotes. Voor de statistici onder ons; het totale hoogteverschil dat tijdens de tocht wordt bedwongen, bedraagt 60 kilometer (3 maal zoveel als de renners in de Tour wegslikken).

Omdat ik echt uit wilde rusten, besloot ik alleen te gaan. Nee mijn vrouw mocht niet mee, ook niet een weekje. Ook niet een van die mensen uit het onderwijs die weliswaar niet daarvoor dat beroep hebben gekozen, maar wel erg vaak een weekje vrij of vakantie hebben. En ook niet zo iemand die toevallig van baan switched en lekker twee weken over heeft. Alleen is alleen, en dat is maar goed ook.

Toch was dit niet de hardste noot om te kraken. De moeilijkst was afscheid te nemen van een oude vriend. Negentien jaar lang heb ik lief en leed met hem gedeeld. Hij heeft nooit verzaakt. Maar een klein ongelukje afgelopen jaar in Italië, had zijn gestel behoorlijk aangetast. Bovendien vond gelukkig ook mijn vrouw het wel tijd voor iets anders, dus daar ging hij de Koga Myata Roadchamp, als overjarige fiets gekocht net na de geboorte van mijn eerste dochter. Ik hoop dat mijn broer, want hij is technisch, hem toch nog een eervol eind kan bezorgen.

Op naar Frankrijk, direct door rijdend na een gezellig weekendje mountainbiken bij de MergelHeuvelland 2-daagse, in het een na laatste weekend van september.

De tocht ziet er globaal als volgt uit:

Start in de Vogezes (Saverne), om Dijon heen naar het Centraal Massief en de Pyreneeën. Deze doorkruisen we van West naar Oost, dan door de Cevennen naar de Alpen. Dan weer op weg naar huis via de Jura terug naar Saverne.

Alleen is maar alleen, wel een probleem met vervoer. Hoewel, als je elke etappe op dezelfde dag heen en terug rijdt, is dat probleem opgelost. Bovendien voorkom je zo dat je te lange etappes rijdt, want als je op een dag omdraait, weet je zeker dat je vrijwel halfweg bent. As simpel as that.

Nog een gouden regel dan maar, ik maak tenslotte de regels. Ik heb ooit wachtend op mijn diensttijd 9 weken gestempeld, dus dat doe ik nooit meer, ook niet voor 100 cols.

De organisatie van de tocht geeft zelfs een up-to-date overzicht van wie de tocht allemaal (en hoe vaak) gereden heeft, maar daar kom ik dan maar niet in. En zo'n 100 cols shirt is misschien wel mooi, maar ik heb net bij Frans Smits een nieuw Gouden Leeuw shirt gehaald, en dat is ook heel mooi.

Honderd Cols Tocht-etappe 1

Op maandag uit Zuid-Limburg weggereden, op dinsdag ochtend rijd ik zowel de laatste 18 kilometer als de eerste 15 van de tocht. Ik stap op in Romanswiller (3.891) en eindig in Saverne (3.909). Vervolgens start ik weer in Saverne (0) en eindig in Obersteigen (16). Ondertussen beklim ik twee cotes, de hoogste 470 meter. Via een tussendoor ga ik terug naar de camping. Het is voor mijn doen echt stervenskoud (een graadje of 5) en hier komen we bij de ware stelregel, het moet wel leuk blijven. Douchen, caravan aan de trekhaak en toedelo.

Via een nachtelijke stop beneden Lion, kom ik op woensdag om exact een minuut voor twaalf op de camping in Aubignan aan, zo'n 5 kilometer van Carpentras. We gaan al vele jaren op vakantie in Frankrijk, een geweldig fietsland. Maar ons ontschoot afgelopen jaar (voor de eerste keer echt in Italië), wat een leuke mensen daar wonen. Fransen zijn voor een te groot deel onvriendelijke navelstaarders. Wat zou dat land er beter van worden, als ze met z'n allen een land naar het Westen op zouden schuiven (met badmuts en ballenknijper aan). Zo dat is er weer uit, geheel persoonlijk natuurlijk. Overigens feliciteer ik iedereen van harte met hun andersluidende ervaringen.

Aubignan en Carpentras liggen aan de voet van, ja..... mijn berg, de Mont Ventoux. Het was de eerste echte berg die ik in mijn sportieve leven en natuurlijk op mijn Roadchamp heb beklommen. Wat een ervaring, ingehaald worden door een vlinder en een Belg, die mij aan de voet reeds had medegedeeld dat het nog wel heel ver was naar de top. Er zijn nog een aantal beklimmingen gevolgd, maar een ding bleef gelden, alleen als ik dood ga, stap ik van de fiets. Zo weer eentje om mogelijk t.z.t. te herzien.

Fietsdag 2, woensdag 25 september 2002.

Vanuit Carpentras (2.317) vertrek ik naar Chateauneuf-du-Pape (2.296) en terug. Nu wel terug zul je denken, ja, want dat was de bedoeling. In de Vogezen was het mij te koud om daar langer te blijven. Deze regio kent gelukkig als enige in Frankrijk zon met als ingrediënten een stevige Mistral die mij bijna een aantal keren van de fiets blaast. Bovendien stikt het, vanwege de overvloedige regenval van de afgelopen weken, van de geheel weggespoelde wegkanten. Klim vandaag, voor wat het waard is, de Cote de Fortia (106 meter). Klinkt wel aardig zo'n naam.

Fietsdag 3, donderdag 26 september 2002.

De Mistral is wat gaan liggen en omdat mijn bronchiën nog niet helemaal schoon zijn, besluit ik om het maar wat westelijker te zoeken. Vanuit Chateauneuf-du-Pape (nog steeds 2.296) vertrek ik en keer die dag om in Flaux (2.259). Tot nu de langste fietsdag met als toetje de Cote de Valliguières (250 meter).

Fietsdag 4, vrijdag 27 september 2002.

De Mistral is vrijwel verdwenen, gelukkig maar, want dat begint te piepen aan je oren. Ook maakt het moeilijk te voelen of je op de hellende stukken nu naar boven of naar beneden gaat.

Vanuit Entrechaux (2.381) vertrek ik om heen en terug naar Montbrun (2.419) te fietsen. Hoewel ik bij de start helemaal vast zat in het hoofd-hals gebied, is de uitwerking dankzij een relaxte aanpak geweldig. Ik kom meer ontspannen thuis dan ik vertrokken ben. Ondanks vier wat serieuzere colletjes (de hoogste 635 meter) vandaag. Ik krijg wel het gevoel dat ik de Mont-Ventoux aan het besluipen ben. Op dag 2 en 3 ben ik er vanuit het

westen naar toe gefietst, vandaag ben ik er in het noorden langsop gefietst. En steeds ligt die daar, gracieus, uitdagend, stoer. Ik krijg je wel, als het goed is morgen.

Fietsdag 5, zaterdag 28 september 2002.

Eindelijk windstil, 't leek wel of ik op een boot zat. De ideale dag om de Mont-Ventoux te beklimmen, windstil dus, onbewolkt en naar verwachting een maximum temperatuur van zo'n 22 graden (in het dal).

Ik start om halfelf vanuit Carpentras (2.317) en peddel rustig naar Bedoin. Vandaar ga ik direct door naar St.Esteve (want afstappen mocht slechts om gewichtige redenen). Shit, hij lijkt elk jaartje dat ik ouder word, een fractie steiler te worden. Hoewel klagen is onterecht, tot de top blijft het nagenoeg windstil, de temperatuur daalt slechts naar zo'n 12 graden boven. Het stikt op deze zaterdag van de Franse fietsers waarvan er per saldo maar 10 mij inhalen, maar toch fiets ik me weer volkomen het snot voor de ogen. Persoonlijk betekent dat voor mij dat genoemd lichaamsvocht vanaf zo'n 10 kilometer voor de top mijn lichaam bidirectioneel verlaat, d.w.z. zonder gebruikmaking van stoffen hulpmiddelen of zelfs maar mijn vingers (om het karwei nog enigszins te kunnen sturen). Dit soort leven wordt opeens erg primair, overleven dus en geen overtollige inspanningen verrichten. Overigens de Fransen op de fiets zijn vrijwel zonder uitzondering, stijgend maar ook dalend zeer vriendelijk. Blijft aan je knagen of mijn 7 tot 8 kilometer per uur en de ware waterval die ik op de fiets veroorzaak daarvoor voldoende voer geven, of dat eenieder zijn eigen lijden nog (h-)erkent en graag met je wil delen. Punt voor de Fransen.

Boven op de Mont (2.353) is het uitzicht adembenemend, hoewel dat zie ik pas als ik weer op adem ben. Het Rhonedal de ene kant op en de Alpen de andere kant op, niet na te vertellen zo mooi en dat doe ik danook niet. Ik neem een wat langere pauze dan tijdens eerdere bezoeken aan deze plek, mede vanwege het bezit van mijn helgeel fietsjasje van de firma Homme de la Mer. Ook bel ik even met thuis, want hoewel ik mobieltjes eigenlijk verfoei, is zo'n ding op een vakantie als deze wel heel erg geweldig. Het bereik is meer dan top, het humeur van een mijner dochters een stuk minder maar gelukkig is mijn levensgezel wel bereid om dit moment suprême even genoeglijk met mij te delen.

Wat eten en drinken (kilo's erbij) en dan naar beneden, terug naar Carpentras. Naar boven heeft hij mijn hart al gestolen, de fonkelnieuwe Pinarello, Campagnolo afgemonteerd. Ik zei tegen mijn leverancier, Bennie Hendriks, je weet hij moet degelijk zijn, betrouwbaar, niet te duur en minstens de rest van mijn leven meegaan. O ja, dat had ik op TV gezien, ik wil ook nog schakeling op het stuur en een trippel voor. Naar boven vanaf St. Esteve was het al gauw kleinste voor en grootste achter, dus van schakelen op het stuur kwam het eigenlijk niet meer. Maar in die afdaling zeg, kom ik er opeens achter wat een stijf frame is. Normaal schijnt ik zeven kleuren in mijn broek als ik daal, maar ik merk al gauw dat deze fiets gewoon doet wat ik wil. En remmen, niet te weinig zeg. Had ik me een aantal jaren zo naar beneden zien gaan, had ik de andere kant op gekeken. Maar 65 kilometer per uur voelt nu opeens redelijk verantwoord. Ik sta in Bedoin voor ik het weet en ook naar Carpentras lijkt zo gepiept.

Mijn zitvlak begon al op te spelen, maar uiteindelijk stap (of val) ik meer dood dan levend rond halfvier van mijn fiets. Kapot maar straks zal ik wel een voldaan gevoel krijgen.

't Is nu halfnegen in de avond en ik overweeg steeds meer morgen een rustdagje in te bouwen. Nog geen sterke verhalen voor de burens, maar een zielig vogeltje voor de caravan.

Zondag 29 september 2002.

Mijn vrouw (thuis) en de buurvrouw (op de camping) zijn het volledig eens (vrouwen toch). Het lijkt beter vandaag maar een rustdagje in te bouwen. Beiden komen met het argument dat ik zo lekker kan genieten van het bedwingen van de Mont-Ventoux. Ik besluit maar aan het verzoek gehoor te geven en vertrek richting het oosten, om de

tocht een aansluiting vanaf Montbrun te kunnen geven. Drie uur in de middag sta ik op een andere camping, middelgroot met mijn persoon als enige gast. Gezellig hoor.

Fietsdag 6, 30 september 2002.

Ik ben erg vroeg wakker. Om halfnegen stap ik in Revest-du-Bion (2.448) op de fiets om richting Montbrun (2.419) te vertrekken. Het is weliswaar windstil, maar wel erg fris. De tocht naar Montbrun voert onder andere over de Col de L'Homme Mort. Blijkt ook nog 1.213 meter hoog te zijn, hoewel het had nog erger gekund. Het is ongetwijfeld erg mooi, maar ik zit niet helemaal lekker in mijn vel, draai in Montbrun direct weer om (ken ik immers al) en rijd direct door naar het startpunt. Onderweg heb ik het besluit al genomen, wegwezen hier. Dus douchen, sleurhut aan de trekhaak, betalen en au revoir.

Fietsdag 7, 1 oktober 2002.

Ik ben wat voorzichtiger geweest met de keuze van mijn nieuwe standplaats. Gezien het grote aantal campings dat daar is en volgens de gids ook nog open is, valt de keuze op Castellane in de Gorges de Verdon. Wandelend bezoek ik er een paar van die campings en kies voor Camping de Lavandes. Aardig wat volk hier gelukkig, hoewel je je wel voor kunt stellen hoe druk het hier in de zomer kan zijn. En wat opvalt is dat er van overheersing van zowel den Hollander als de grijze duiven hier absoluut geen sprake is. Neen, per saldo domineren hier onze zuiderburen, en dat had ik tot nu toe alleen in België geconstateerd.

Castellane is de uitvalsbasis om vanaf Pont-de-Soleils (2.602) naar Moustiers (2.569) te fietsen. Een adembenemend mooie rit, danweer beneden langs de Verdon, dan weer op grote hoogte neerkijkend op de diepe kloof die deze rivier heeft uitgesneden. Bij Montbrun kijk ik vanaf een Aussichtspunkt de ene kant de kloof van de Verdon in, de andere kant op het Lac de Ste. Croix, allemachtig prachtig. Onderweg mag ik nog een stevig klimmetje doen, de Col D'Ayen.

Ik begin steeds meer door de waardering van de cols zoals de organisator van deze tocht die hanteert, heen te kijken. Daarmee bedoel ik, dat iets van de voorkant helemaal niet hoeft te zijn, wat het van de achterkant belooft te zijn, of omgekeerd natuurlijk. Gisteren had ik dat met de Col de L'Homme Mort, aangeduid met een makkie (zwaarte 0.4). Van de kant die ik eerst nam (tegen de richting in oftewel van de achterkant) was deze col zeker een 2.0 waard. Voor de tweede col van gisteren gold het omgekeerde, volgens de organisator een flinke kluit (zwaarte 3.1) volgens mij op de heenweg (tegendraads of vanaf de achterkant) een piece of cake (zwaarte volgens mij maximaal 0.1). Overigens ben ik op de terugweg tot de conclusie gekomen dat omgekeerd het tegengestelde geldt, hoe zeg ik dat. De organisator zat uiteindelijk redelijk goed.

Overigens voor de geïnteresseerden, hoe komt die organisator nu aan die zwaarteaanduiding? Nu mogelijk ten overvloede zij opgemerkt, dat dit volgens een formule gaat en wel de navolgende:

De index = $0,00001$ maal H^2 gedeeld door L .

Daarbij is H tot de macht 2 hetzelfde als het hoogteverschil in meters maal het hoogteverschil in meters.

En L is de lengte van de klim in kilometers.

De zwaarste col is zo (ook volgens de organisatie)... de Mont Ventoux.

De Mont-Ventoux aldus (door mij geschat):

$0,00001$ maal 1.400 ($=H$) maal 1.400 ($=H$) gedeeld door 17 ($=L$) is gelijk aan $1,15$. He

wat stom nou, blijkt de organisatie toch de mist in te gaan met de formule uit het blad

Fiets van augustus 1998. Gezien mijn professe moest ik het toch effe narekenen en

hoewel dat voor vrijwel niemand van belang is, moet ik toch opmerken dat in de formule

$0,00001$ vervangen moet worden door een getal exact tien keer zo groot, namelijk

$0,0001$. Weten we dat ook weer. Levert de Mont-Ventoux volgens de organisatie dus

11.7 op, proficiat, ook mijzelf want die heb ik er (van een kant) opzitten.

Overigens de tweede top in het lijstje is de Col du Tourmalet met een score van 11.0 ,

gevolgd door de Col du Grand Colombier ad $8,9$. Let wel op dat van belang blijft, van

welke kant je het bekijkt.

Fietsdag 8, 2 oktober 2002.

Vandaag het vervolg richting oosten van de etappe van gisteren. Helaas is deze lang niet zo spectaculair, maar 't kan niet altijd feest zijn. Over kleinere en relatief stille weggetjes rijd ik van Pont-de-Soleils (2.602) naar La Foux (2.640) en terug. Omdat de zon zich schuilhoudt achter een dun laagje bewolking, blijft het een stuk kouder. Dat hangt zeker ook samen met de tijd van het jaar. Twee bescheiden colletjes zijn mijn deel. Ik ben benieuwd wat morgen gaat brengen.

Fietsdag 9, 3 oktober 2002.

Nou het ging behoorlijk goed vandaag, hoewel het wel poepie zwaar was. Overigens heen was piece of cake, ondanks de twee colletjes waarvan de Col de Buis zwaarte 2.1 heeft gekregen. Ik ben in iets meer dan een uurtje van La Foux (2.640) in Entrevaux (na 35 kilometer) en besluit nog effe op en neer naar Puget-Theniers (2.682) te fietsen, zodat mijn dagtotaal eindelijk boven de 80 kilometer uitkomt. Iets over de helft dus, terug in Entrevaux eet ik een heerlijke salade met dank aan een eend (God hebbe zijn ziel). Maar dan terug. Entrevaux ligt op zo'n 500 meter, de eerste col op bijna 1.000 meter. Die ging wel. Dan in twee kilometer naar beneden naar zo'n 800 meter en vervolgens nogmaals de Col de Buis. Lang vanaf deze zijde 5 kilometer en over een zeer slechte onregelmatig verlopende weg(-dek) naar 1.200 meter. Zo slecht als dat wegdek was, zo gesloopt voel ik me op de top. Het heeft blijkbaar indruk gemaakt, want een kilometer voor de top krijg ik door een Fransman water aangeboden, non merci, je continue, en op de top kijken twee paddestoelen zoekende mannen mij bezorgd aan. C'est dur, n'est pas? Vragen ze mij. Nou, kost niets maar je gaat er wel bijna kapot aan, dankjewel. Overigens paddestoelen, het is er blijkbaar de tijd voor. Ik ben tot de conclusie gekomen dat Fransen slecht kunnen lezen en bovendien evenzo slecht kunnen liegen. Hoewel het overal stikt van de bordjes, dat het zoeken van paddestoelen op bedoeld perceel verboden is c.q. voorbehouden aan de patron van dat stuk, komen mensen van overal vandaan ze toch zoeken. Of zouden ze toestemming hebben van de patron of alleen die paddestoelen meenemen die de patron toch niet wilde hebben of niet lekker vindt. Ik geloof alles, als je het maar overtuigend verteld. En zo kom ik op het tweede punt; liegen. Gisteren stopte ik in een bocht en vroeg een Fransman die juist de paddestoelen in zijn achterklep stopte, bonjour..... Hij kreeg bijna een beroerte, zodat ik een minuutje moest wachten om mijn vraag af te maken. Bonjour, que'est ce que vous chercher dans la. Nou daar zocht hij dus paddestoelen, champignons, cantarellen of wat dan ook. En mag iedereen dat dan zomaar doen, was mijn vraag. Oh ja, kon hij eindelijk weer op adem gekomen uitbrengen, behalve dan op militaire terreinen was dat geen enkel probleem. Ga effe fietsen, oh nee, dat was ik aan het doen.

Vrijdag 4 oktober 2002.

Het thuisfront roept, ik ga weer richting Vozezen.

Fietsdag 10, 5 oktober 2002.

Ben ik dan toch niet meer alleen. Gisteravond is mijn broer, 2 jaar jonger, gekomen. Hij moest er echt effe uit. Vermoedelijk blijft hij tot maandagmiddag, zowat het eind van de vakantie. De tocht voert vandaag dus door de Vozezen (alweer) van Etival-Clairefontaine (110) naar Aydoilles (146) vv. Ten opzichte van de vorige etappes is het een makkie, met twee kleine klimmetjes, vrijwel geen wind, een schraal zonnetje en zo'n 18 graden. Na het verblijf in het zuiden van Frankrijk, blij ik wel verwend te zijn. Het is hier wel aardig, maar niet echt opwindend moet ik blijkbaar een meerdere keren kwijt. Het samen fietsen bevalt prima, geeft wat extra ontspanning. Het leuke is overigens dat mijn vorige fiets, de Koga, er weer bij is. In iets meer dan drie-en-een-half uur zijn we weer retour. Fietste mijn broer mij tijdens het startweekend Mergelheuvelland tweedaagse er nog af, nu zijn de rollen omgekeerd. Zou het liggen aan mijn oefenstage van 2 weken of is mijn nieuwe fiets echt zoveel beter?

Fietsdag 11, 6 oktober 2002.

Die Voagezen toch. Ik denk niet dat het ooit tot een hartelijke relatie zal komen. Het is sowieso al te Duits, hoewel ze hier nu niet te koop lopen met hun Deutschkenntnisse. Maar volgens mij zijn wel erg veel huizen Duits, zien veel mensen er nu niet echt Frans uit, ik geloof zelfs dat de bomen Duits groeien (es sind viele die in ein kleiner Raum zusammen hocken).

Vandaag was het wederom niet eens echt aardig die Voagezen. Regen, heel veel regen en maximaal een graadje of 10. Hoe hoger we kwamen hoe meer de weg op een rivierbeekje begon te lijken. Lijkt me toch niet echt mijn schuld, dat het niet tot een innige relatie kan uitgroeien tussen de Voagezen en mijn persoontje. Vanaf Bertimoutier (3.804) gaat het over 2 colletjes naar de Col de Bagnelles (3.778). Na iets meer dan 50 kilometer zit het er tot op het bot verkleumd op voor vandaag. En dan, het lijkt wel of de scheiding net uitgesproken is en die vrouw opeens wel leuk blijkt te kunnen zijn, begint op de terugweg in de auto het zonnetje te schijnen.

Na een uurtje ben ik pas weer op temperatuur. Dan maar alvast aan de tocht van morgen denken en hopen dat de Voagezen er toch nog iets van willen maken.

Fietsdag 12, 7 oktober 2002.

Vandaag ligt de start weer in Bertimoutier (3.804). Dat kan als je het volbrengen van deze ronde op deze wijze aanpakt. Ik zie aan mijn broer, toch redelijk getraind, hoewel zeker geen wegfietser, dat een aantal dagen achtereen op de fiets toch zijn tol gaat eisen. Zeker lange klimmen worden dan zwaarder en zwaarder, de verschillen dus groter en groter. Omdat de competitie ondanks de leeftijd nooit verdwenen is, voelt dat Niet Slecht. De Col D'Urbeis loopt heerlijk en dan rest voor de dag slechts nog het keerpunt de Col de la Charbonniere (3.836). Der hat's in sich, zeker voor mijn broertje want die heeft als ik hem wil oppikken na het keerpunt genomen te hebben, in het geheel geen behoefte ook zelf nog naar dat keerpunt door te rijden. Terug gaat als een speer. Bijna alles wordt ondersteund door de zwaartekracht, wat kan die toch heerlijk zijn, en in een vloek en een zucht zijn we terug bij de start. Ruim op tijd, want mijn broer gaat weer naar huis, de plicht roept.

Fietsdag 13, 8 oktober 2002.

Sommige zaken blijven je achtervolgen, wat je ook doet. Zo heb ik pas een goed gevoel als iets ook afgerond is. Zo moest ik eigenlijk wel terug naar de etappe van fietsdag 1, want die had ik maar een kant op gefietst. Aldus geschiedde, start rond halftwaalf vanuit Wasselonne, om bij Obersteigen (16) weer op de route te komen. Ik plak er via de Col de Valsberg, 1.1 en 652 meter op de schaal van Richter nog 12 kilometer aan en draai in Dabo (28) om. Vandaar retour naar Saverne en vervolgens weer door naar Romansviller (3.891) alwaar ik dit jaar definitief de route verlaat. Twee kilometer verderop in Wasselonne staat de caravan, douchen, laatste check en back home.

Wat afsluitende conclusies van dit openingsjaar:

-Frankrijk is een prachtig fietsland.

-Hoewel er nog altijd andere klimmen te bedenken zijn, is de organisatie erin geslaagd een groot aantal respectabele klimmen in het traject te verweven.

-Ruim twee weken fietsen was heerlijk.

-Ruim twee weken vakantievierden op de fiets was zeker zo heerlijk.

-Mobiele telefoons hebben ook heel goede kanten.

-Van die Fransen weet ik het nog steeds niet.....

-Ik heb ruim 10% van de route c.q. ruim 800 kilometer er op zitten.

-Er blijven nog ruim voldoende kilometers en klimmen over.

-Als ik de kans krijg, probeer ik elk jaar wel dit soort uitstapjes te regelen.

-De opmerking van de organisatie dat je veelal niet meer dan 150 kilometer per dag kunt fietsen, neem ik zeker voor waar aan.

-Niks moet, is toch de leukste manier van vakantie vieren.

- Je bent een jonkie van 47 als je in deze tijd van het jaar op een camping in Frankrijk gaat staan.
 - Een echte Gouden Leeuw fietst de 100 cols tocht wel binnen de 40 dagen.
 - Ik ken maar een echt sprookje: Notting Hill met Hugh Grant en Julia Roberts (moet je zien).
 - Je weet nooit zeker of je het einde haalt, totdat je er bent.
-

Honderd Cols tocht-etappe 2

Vorig jaar gestart en behept met het uitgangspunt dat "als je ergens aan begint, je het wel af moet maken", het jaar 2003 aangegrepen om er nog wat stukken aan vast te plakken.

Zo vertrokken mijn broer (van die oudere Koga Myata) en ik op 5 april richting Epinal aan de westzijde van de Vozezen. Eigenlijk zouden we 2 dagen eerder vertrokken zijn, maar een flinke griep hield hem wat langer in de greep dan gehoopt. De rijstijl van mijn broer zorgde ervoor dat we al rond 13.00 uur in Epinal aankwamen. Na het nodige gezoek, Epinal herbergde zowel een groot basketbal als judotoernooi, vonden we uiteindelijk een soort motel om onze spullen in te stouwen. Mijn broer, oh by-the-way his name is Toon, voelde zich nog onvoldoende hersteld, dus fietste ik rond 15.00 uur alleen aan.

Fietsdag 1-14, 5 april 2003.

Vanuit Epinal (dat op de route ligt) fiets ik eerst naar het oosten. Na zo'n 10 kilometer kom ik in Aydolle (etappe 10 van 2002-km 146). Ik heb wel iets met routes en plaatsen. Ik zie direct uit welke weg we vorig jaar kwamen en op welk muurtje we toen even op dat keerpunt van toen en nu hebben uitgerust. Omdat het te vroeg is om weer te rusten keer ik direct om en fiets met een lichte bries in de rug naar het westen, door Epinal heen. Ik kom terecht in een stuk dat sterk op België lijkt, net over de grens bij Zuid-Limburg. Licht glooiend, geen echte klimmen, niet verschrikkelijk prikkelend. Zo'n 20 kilometer voorbij Epinal in Le Void-d'Escelles (km 180) keer ik om en rijd terug naar het motel. Het liep wel lekker.

Fietsdag 2-15, 6 april 2003.

Vertrek 's-ochtends om 7.00 uur met de auto naar het zuiden. De verwachte temperatuur in Epinal en omgeving is niet best, en het zuiden belooft zeker meer. Als de zon echt begint te schijnen, tussen Beaune en Dijon, wordt het warm in de auto. Ter hoogte van Chalon-sur-Saone besluiten we de Autoroute de Soleil toch maar te verlaten. We zitten binnen 5 kilometer al op de route, in Dracy. We rijden richting de wat grotere plaats Givry, maar stuiten direct op hele kuddes fietsers, mountainbikers, wandelaars en paardrijders. Het blijkt een gecombineerde recreatietocht voor deze 4 doelgroepen, met ieder meerdere eigen parkoersen (kwa lengte) en vrije starttijden die doorlopen tot voorbij het middaguur. Bijzonder en zo op het oog heel leuk.

Op een parkeerplaats in de wei staan volop auto's en we worden al gewenkt daar te parkeren. Uiteindelijk doen we dat, maar pikken zonder ons in te schrijven onze eigen route op.

Wat kan dat bedriegen, zo'n lekker zonnetje achter de autoruit. De thermometer wijst zo'n 8 graden aan, maar het waait rond windkracht 6, bijna dwars door je heen dus. Broer Toon gaat mee vandaag, maar ik zie hem vrijwel de hele dag niet (voor mij). We fietsen van Givry (km 437) naar Beaune (km 403) en terug. Weinig opwindende route zolang je niet van de weg geblazen wordt. Heen gaat met een gemiddelde rond de 20, terug komt Toon zelfs een keer voorbij als trappen eigenlijk niet nodig is. Koud en moe, Toon compleet uitgeleefd, vinden we direct een hotel aan de route, waar we 2 dagen blijven.

Fietsdag 3-16, 7 april 2003.

Vertrek rond 12 uur richting het zuiden vanuit wederom Givry (km 437). De wind is weer aanwezig (wederom rond 6 Beaufort) tot het keerpunt op de Col de Briancon (km 473) in onze rug. Tot nu toe heb ik het nog niet over cols, cotes, toppen, bergen, heuvels, beklimmingen of iets dergelijks gehad, omdat ze er gewoon niet waren. De inspanning om boven op deze top te komen, valt in het niet bij de inspanning nodig om terug in Givry te geraken. Gelukkig vinden we halverwege een cafeetje met een terrasje, niet te geloven, in een niet aflatend zonnetje en uit de wind (welke wind?). De manier waarop je naar het landschap kijkt verandert overigens sterk onder invloed van de combinatie wind- respectievelijk fietsrichting. Heen leek het een liefelijk, speels, agrarisch en bosrijk landschap, dat je associeert met vakantie. Terug lijkt het het meest op een voorwiel dat zich over het zuigende zwart(t)e asfalt een weg naar voren worstelt.

We besluiten voor de tweede keer in hetzelfde restaurant in de buurt te gaan eten. Zo heerlijk Frans heb ik het nog nooit meegemaakt, morgen nog maar een keer?

Fietsdag 4-17, 8 april 2003.

Omdat het hotel ons de komende nacht niet kan herbergen, vertrekken we weer naar het noorden, nog 2 dagen te fietsen, en arriveren rond 12.00 uur in Bourbon-les-Bains, aan de route en niet vreselijk ver van Epinal verwijderd. We vinden ons hotel op 50 meter van de toeristeninformatie.

Bourbon-les-Bains kent zijn thermale bronnen, die werkelijk overal goed voor zijn. De huid, reumatische klachten noem maar op. Als je lekker aan het fietsen bent voel je jezelf sterk en jong. Dat lekkere gevoel heb je hier niet per se nodig, de gemiddelde leeftijd ligt boven de 70 jaar, dus (relatief) jong voel je je in zo'n omgeving al snel.

We rijden met de auto naar Fouchecourt (km 214) en vertrekken van daaruit richting Le Void-d'Escelles (km 180, zie etappe 1-14). Het parcours is aardig geaccidenteerd en mijn broer besluit 5 kilometer voor het keerpunt alvast om te draaien. Zo'n 15 kilometer vanaf het vertrekpunt tref ik hem in een cafeetje aan. Ik drink ook wat en iets na hem rouleer ik terug naar het vertrekpunt. Gelukkig was de wind vandaag stukken minder, want de temperatuur laat het volledig afweten. Het zonnetje blijft ons toelachen maar in de natte kant van de weg, ligt in de schaduw nog gewoon IJS!!!

In Fouchecourt ons eindpunt, is geen sterveling te bekennen. Ik attendeer mijn broer erop dat hij voor het geld dat zijn nieuwe huisje gekost heeft, hier wel een heel dorp had kunnen kopen. Een op de drie huizen is "A Vendre". Zo zien we de volgende dag op een prachtige plek aan een oprijlaan van zo'n 300 meter een grote boerderij staan, volledig vervallen met het dak deels ingestort. Voor € 20.000 is dat inpakken en een strik erom, maar ja, waar woon je dan.

Fietsdag 5-18, 9 april 2003.

Vandaag fietsen we vanuit ons hotel naar Fouchecourt (km 214) ons start- en eindpunt van gisteren. Heen en terug komen we over col(-letje) nummer 2 van deze dagen, zien we later in de routebeschrijving, maar fietsend niet echt gezien of gevoeld. Vervolgens passeren we Bourbon-les-Bains richting zuiden alwaar we nog 2 wat serieuzere colletjes beklimmen. Voor het eerst blijft mijn broer dicht in de buurt, maar nadat we bij de kerk van Pierrefaites (km 249) omgekeerd zijn, blijkt het bij hem nage-noeg op te zijn. Hij moet op de terugweg regelmatig lossen, maar herrijst uit de doden als de laatste finale afdaling naar Bourbon-Les-Bains zich aandient. Hij volgt als een speer de wetten der zwaarte-kracht, maar als we nog slechts vals plat kunnen dalen, is het ook meteen op. 't Blijft een jonge hond.

Van de hoteleigenaar mogen we tot 16.00 uur op onze kamer douchen. Mede om die reden hebben we ons gisteren aan een verzorgingstehuis-ervaring onderworpen, door in het hotel het avondeten te nuttigen. Omdat we wat lang op ons lieten wachten, belde de eigenaar zelfs naar onze kamer. Ik heb hem maar niet proberen te overtuigen dat de Alzheimer ons nog niet in de greep had. De serveersters vonden ons met afstand de levendigste en knapste gasten, maar degeen die in leeftijd juist boven ons kwam, was danook ruim 20 jaar ouder, makkie dus.

Rond 15.00 uur 's-middags verlaten we het hotel en stadje en zo sluit ik (we) mijn tweede periode 100 cols Frankrijk volaan af.

Zijn er deze keer nog conclusies te trekken, ja ik geloof van wel:

-Je hoeft niet bang te zijn, dat binnenkort alle leuke huisjes in Frankrijk verkocht of onbetaalbaar zullen zijn. Ik verwacht dat de leegloop van het platteland aldaar alleen maar grotere proporties aan zal nemen, zelfs een groter probleem zal worden.

-Het economisch leven in Frankrijk speelt zich af in en rond de grote steden en langs de belangrijke autoroutes en toeristencentra. Daarbuiten (dis-)functioneert een semi-agrarische samenleving die grotendeels ten dode opgeschreven lijkt.

-De knapste mensen trekken als eerste weg uit deze semi-agrarische gebieden. Wie wel blijven zijn de ouderen en de minder bedeelden. De enige knappe dat ben ik.

-De beschreven ontwikkeling in de semi-agrarische gebieden lijkt positief uit te werken voor het wild-life. Roofvogels en vossen zijn volop te spotten.

-In de Vogezen blijft het onveranderd koud.

-Ik heb er nu precies 15% op zitten. Het begint ergens op te lijken.

Honderd Cols tocht-etappe 3

Na in april met mijn broer het jaar geopend te hebben, voelde mijn partner er wel voor om eind mei en begin juni te gebruiken om wat aan onze gezamenlijke conditie te doen. Nu zo'n ruime week met je partner op stap, waarin niets hoeft behalve elke dag een stukje fietsen is helemaal toppie. En bovendien heeft Ine er een hobby bij, lekker fietsen in Frankrijk.

Vertrek op Hemelvaartsdag 29 mei, neus richting de Beaujolais, Champlitte.

Omdat het niet meevalt een hotel te vinden, eindigen we op zo'n 20 kilometer van de route in Gray. Fietsen zit er vandaag niet meer in, morgen meer.

Fietsdag 1-19, 30 mei 2003.

Vanuit Gray vertrekken we per auto en laden de fietsen in Champlitte uit. We fietsen over een grotendeels rechte weg heen en terug naar Pierrefaites, daar waar ik met mijn broer in april de laatste etappe beëindigd heb.

Als we nog geen 500 meter gefietst hebben, worden we opgehouden door een groep van zo'n 50 fietsende kinderen met begeleiders. De Fransen schijnen de fiets steeds meer te gaan ontdekken, grappig om te zien. Ik dacht altijd dat het alleen Nederlanders zijn, die in Frankrijk fietsen.

Het landschap is Noord-Frans, licht glooiend, veel landbouwgewassen en niet verschrikkelijk inspirerend. Inspirerend is wel Ine, die wonderwel vrij gemakkelijk haar tempo de hele rit weet vast te houden, ondanks dat de thermometer hoog in de twinties staat. Ruim 50 kilometer op de teller is een mooi begin.

Fietsdag 2-20, 31 mei 2003.

Ook vandaag laden we de fietsen in Gray op de auto. We laden ze af in Chazeuil en rijden eerst naar het zuiden waar we in Echevannes keren. Vervolgens rijden we terug naar het noorden en komen zo op het verste punt in Champlitte aan. Vandaaruit weer terug naar de auto in Chazeuil.

Het traject van vandaag is erg mooi. Hele rustige wegen, afwisselende, mooie uitzichten. Zelfs de autoroute de Soleil die we kruisen is een imposant onderdeel van de omgeving. Het leven langs onze route straalt verder de bekende rust uit. Dorpjes lijken veelal vrijwel uitgestorven, op wat oude mensen na. Je kunt kijkend op de kaart al bijna voorspellen hoe het leven in zo'n dorpje eruit zal zien. De omvang, de ligging ten

opzichte van autoroute de Soleil en de route national, een witte, gele of rode weg, de afstand tot andere dorpjes, gelegen aan rechte of kronkelende en geaccidenteerde wegen geven veelal een haarscherpe indicatie van wat je kunt verwachten.

De tocht is ruim 60 kilometer lang, het is echt fietsweer en Ine geeft geen krimp. De enige die klaagt, ben ik als we € 4,00 moeten betalen voor een enkele fles koud leidingwater op een terrasje waar we ook wat andere dingen nuttigen. Gewoon leidingwater, de dop was niet eens verzegeld, en 't water had bovendien een chloorsmaakje. Ze zijn gelukkig wel 10 minuten bezig geweest om een bonnetje op te maken, want ik kon niet nalaten daar naar te vragen. En de fooi, toch een goede gewoonte heb ik tot 's-avonds bewaard.

Er zijn van die plaatsten waar je vaak langs komt maar die je eigenlijk niet echt kent. Dijon is zo'n voorbeeld. Hoe vaak rijd je er niet oostwaarts langs op weg naar het zuiden. Zonde om altijd maar links te laten liggen, want het is een prachtige stad. Een beeldschoon centrum, met gezellige terrasjes voor vermoeide fietsers. Doen.

Fietsdag 3-21, 1 juni 2003.

's-Ochtends verkassen we naar het Hotel du Lac in Marcilly, ten westen van de route du Soleil. Hotel du Lac, geen Lac te zie maar wel een station. Maar ja, een station in de naam dat klinkt niet, en als je goed zoekt is er wel iets dat op een Lac lijkt, aldus de eigenaar met droge ogen.

Om half elf (voor ons redelijk vroeg) zitten we al op de fiets en rijden eerst terug naar Echevannes. Vlak buiten het dorpje staat een veld bloedrood van de klapprozen in de zon te genieten. Foto's had ik nog niet gemaakt, maar nu moeten we wel in de remmen knijpen, want deze aanblik is te mooi om waar te zijn. Wie weet lukken de foto's.

De tocht is behoorlijk pittig maar geweldig mooi. Nagenoeg het gehele parcours gaat over witte weggetjes, langs kleine dorpjes. Halverwege het traject zit een klim van zo'n kilometer of acht die ons geleidelijk naar de top voert. Het is erg warm en de vreugde is groot als we net beneden de top een bak water ontwaren, die vanuit de omgeving gevoed worden. Effe dippen verfrist enorm en is bijna zo lekker als een koel pilsje. We fietsen door naar St. Seine L'Abbaye waar we onze tekorten aanvullen met zo'n 2 liter vocht.

De klim vanuit dit dorpje terug is stevig, maar verloopt voorspoedig. Nog een paar kilometer stijgen en dan begint de afdaling. Ine rijdt voor het eerst van haar leven zo lang boven de 35 en geniet daar met volle teugen van. Een paar kilometer voor het eind rusten we nog even op een prachtige plek aan een riviertje annex vijver in Villecomte. Na bijna 70 kilometer in een heel warme omgeving hebben we het allebei behoorlijk gehad, maar 't was absoluut de moeite waard.

Fietsdag 4-22, 5 juni 2003.

Na een bezoek van een paar dagen bij vrienden die een huisje in de omgeving van Brive-le-Gaillarde gekocht hebben, komen we op donderdag 5 juni in Gourdon aan. Een mooi authentiek plaatsje in de Correze/Lot. Na ons geïnstalleerd te hebben in de Promenade, een engels ingericht hotelletje, fietsen we in de loop van de middag richting het zuiden. De weg is aanvankelijk behoorlijk druk, maar gaandeweg voldoet hij aan onze verwachtingen. Via Salviac en Cazals komen we op het keerpunt, een terrasje in Fraysinet-le-Gelat. Onderweg ontwaren we meer engelse, belgische en nederlandse kentekens, dan dat we franse nummerborden zien. De omgeving is vergeven van de kleine kasteeltjes, mooi opgeknapt, zo op het oog vooral door engelsen. We fietsen danook vrijwel langs de grens tussen Lot en Dordogne, een bij uitstek engelse enclave. 15 jaar geleden zagen we daar al etalages van makelaars met hun aanbod in de engelse taal.

De route blijkt bijna 65 kilometer, aardig maar niet spectaculair. Ine vindt het al een beetje aan de korte kant, dus waar gaat dat eindigen?

Fietsdag 5-23, 6 juni 2003.

We vertrekken vroeg, iets na tien, richting Rocamadour. Het is een prachtige route, de laatste 15 kilometer door een natuurpark.

Rocamadour is, voor de niet kenners, een klein dorpje, waarvan het oude stadje en het klooster op een vooroverhangende rots gebouwd zijn. Het verbaasde mij dat het hele zaakje sinds mijn vorige bezoek zo'n tien jaar geleden, ondertussen niet in het dal gestort was. Qua toeristen was het nog erg rustig. Overigens is dat wel een van de leuke dingen van een (fiets-)vakantie eind mei begin juni, het is overall erg relaxed. De heenweg kent rustige klimmetjes en behoorlijk lange fikse afdalingen. Heen gaat danook prima. In Rocamadour pakken we in alle rust een terrasje. Terug ontmoeten we de 2 colletjes van de dag pas echt. De eerste is nog niet zo steil, de tweede is pittig met dat typische dansende zwarte asfalt. Zelf lijkt ik weer het meest op een fontein. Ine die de warmte moeilijker kwijt kan, lijkt bijkans te ontploffen maar overwint met vlag en wimpel beide toppen. Nog effe een terrasje met een flinke bord frence frites en dan terug naar Gourdon. Veruit de zwaarste etappe, wederom bijna 70 kilometer. Het was prachtig maar 't is helemaal op. Benieuwd of we morgen nog puf hebben.

Fietsdag 6-24, 7 juni 2003.

Toch maar doen, fietsen op de auto. Rond elven zijn we in Rocamadour, fietsen afladen en richting het oosten, St. Cere. Deze dag kent slechts een klim, maar wel een stevige. Gelukkig ligt die vrijwel op het eind.

Het eerste stuk gaat per saldo wat omhoog en oogt vriendelijk. Een fijne wetenschap dat we straks lekker de laatste kilometers mogen relaxen. Zo'n kilometer of acht voor het keerpunt begint de echte afdaling. Na een kilometer vliegen we langs de Grottes de Presque. Omdat Ine al aangaf niet zo'n trek in deze klim te hebben, stoppen we daar toch en besluiten dat ik de kerk van St. Cere alleen zal ronden. Ine wacht bij de ingang van de grotten en ik ben in 10 minuten 7 kilometer verderop. Terug is wat lastiger, zachtjes uitgedrukt. De 10 blijft een magisch getal. Ik houd namelijk de teller net boven de 10 en ik denk dat ik zo'n liter of 10 vocht verlies in de klim. Bij de grotten spoor ik Ine aan haar retraite te beëindigen, want stoppen in een klim ken ik (nog) niet.

Boven effe puffen tot Ine er is. Als zij voorbijflitst klamp ik weer aan. Na een kilometer ligt er wat op de weg. He Ine, kom eens terug. Ligt er op de weg een (helaas) dode slang van ruim een meter lang. Imposant zoveel natuur, helaas niet te compenseren met de moderne techniek. Asfalt is wel lekker om je te warmen, maar ook erg gevaarlijk als je je ogen niet openhoudt.

Op zo'n 10 kilometer voor het eind een terrasje, pizzaatje en ijsje en down naar Rocamadour.

Zo dat was het, bijna 60 kilometer, in 6 dagen ruim 370 en een superenthousiaste vrouw. Mag ik misschien nog eens alleen gaan fietsen?

Zijn er deze keer nog conclusies te trekken, ja ik geloof van wel:

-Ik heb er niet echt spijt van het uitgangspunt (2002) om de tocht alleen te fietsen, verlaten te hebben.

-De Fransen zijn zowaar de fiets aan het (her-)ontdekken. Heeft mijn zendelingenwerk nu al effect?

-Geef mij de kaart en ik zeg je hoe het straatbeeld in het volgende dorpje zal zijn.

-De Fransen zijn er de laatste jaren niet knapper en atletischer op geworden. De enige knappe blijf ik.

-Ik heb er nu bijna 20% op zitten. Het gaat eigenlijk best vlot.

Honderd Cols tocht-etappe 4

Voor de derde keer dit jaar in Frankrijk en nog lijkt het niet genoeg, want eind september heb ik weer boze plannen. Maar als kansen zich zo opdringen, moet je ze niet laten liggen.

Ine gaat namelijk op congres in de nabijheid van Straatsburg en de bedden zijn daar zo groot, dat ik daar zomaar bij kan. Zelf wil ze na afloop van zo'n zwaar congres ook wel weer wat doen aan haar fysiek na al dat zitten, eten, drinken en kwebbelen, dus er gaan 2 fietsen mee.

Weer die Vogezen zul je denken, maar het weer heeft zich mijn kritiek aangetrokken. Het is alle dagen prachtig nazomerweer, de lijn van 2003 wordt doorgetrokken.

Fietsdag 1-25, 4 september 2003.

De eerste dag fiets ik richting het eindpunt van een etappe uit 2002. Vertrek is vrijwel vanuit de door de Rijn geplette strook land tussen Duitsland en Frankrijk, waarin zich onder andere Straatsburg en Colmar bevinden.

Ik vertrek vanuit Ottrot zonder enige aanloop, pats boem richting de 10%. Effe voelen of ik de waardevolle spullen bij mij heb en, binnen 200 meter na de start gaat de telefoon, mijn dochter. Dan maar weer opnieuw beginnen. Helemaal wakker ben ik nog niet want pas na zo'n 4 kilometer klimmen besef ik dat hier voorlopig geen eind aan zal komen. Het dal van de Rijn zal op zo'n 200 meter liggen, en ik fiets als eerste naar zo'n 800 meter. In de Nederlandse situatie zal het verbazing wekken, dat je na krap 8 kilometer al zo doorweekt kunt zijn, je bent tenslotte nog niets eens in Mill, maar hier is dat geen probleem.

Maar zoals meestal geldt, als je er wat voor doet, krijg je er wat voor terug. Het uitzicht vanuit het kasteel Mont Ste-Odile is werkelijk prachtig. Je kijkt over de hele vallei van Straatsburg uit tot ruim in Duitsland. Die congresgangers weten niet wat ze missen.

De arbeid zit er nog niet op, verder over twee cols naar het keerpunt, de Col de Charbonniere op 960 meter hoogte. Het gekke is dat het in mijn hoofd dan altijd lijkt of ik hier gisteren nog ben geweest. O ja, daar kwam ik toen vandaan, Toon mijn broer was even achter gebleven. He, die prullenbak heb ik toen over het hoofd gezien, maar dat informatiebord herinner ik me nog.

Fiets opgepakt, neus de andere kant op en terug naar Ottrot. Dankzij de zwaartekracht kost dit circa 25% van de energie die de heenweg kostte, vreemd toch.

Terug in Ottrot besluit ik nog zo'n kilometer of 10 door te rijden naar Gresswiller, om de laatste etappe samen met Ine qua omvang verteerbaar te maken.

Een pittige dag, pittig met z'n 74 kilometer.

Fietsdag 2-26, 5 september 2003.

Omdat ik zo langzamerhand tegen routes aanloop die ik al gefietst heb, vertrek ik vandaag richting Colmar. De start is in Hohrodberg (probeer dat maar eens op z'n Frans uit te spreken) op zo'n 300 meter. Ook vandaag is het vanaf de eerste meter richting de 10%. Dat is bloedje zwaar en zeker omdat ik me behoorlijk in de klimafstand heb vergist. Achteraf begrijp ik nog steeds niet hoe ik heb kunnen denken in een kilometer of 4 zo'n 700 meter te kunnen stijgen. Daarbij komt dat ik halfweg tot mijn schrik zie dat de afdichtring van mijn trapas er bijna uitgelopen is. Omdat ik in een klim nooit stop, ga ik met angst en beven door tot op de Col du Linge (975 meter). Wat nu, heb u misschien een waterpomptang en dan in het Duits. Nein. Dan maar inventief. Als ik dit inbussleuteltje nu achter dat lipje van het kleinste voorblad probeer vast te zetten en die behulpzame Duitser tilt het achterwiel van de grond en draait de trapper teruggit, dan..... gaat het niet goed. Aber nach vorne, das ginge vielleicht besser, und jawohl, so gepiept, grossartig. Pff wat een opluchting. De Duitser en zijn vrouw vertrekken en ik blijf alleen achter.

Hoewel wat is alleen, met ruim 2.000 gesneuvelde Duisters, die achter mijn rug toe hebben liggen kijken, hoe ik dacht iets vreselijks mee te maken. De verhoudingen zijn meteen helder. Zoveel jongemannen die in de Grand Guerre (1914-1918) hun leven hebben gelaten voor iets meer dan deze strook land, niet te geloven.

Een paar kilometer verderop liggen de tegenstanders, de Fransen, ongeveer net zoveel en zeker net zo zinloos. Het zal wel geen toeval zijn dat de top van vandaag de Col du

Calvaire (1.134 meter) is, klinkt voor mij namelijk als de Calvarieberg, bepaald geen vrolijke naam.

Het keerpunt ligt op de Col de Bagnelles, waar ik eind vorig jaar in de stromende, gutsende regen alleen ben gekeerd. Mijn broer was toen slimmer, want die had al een warme en droge plek opgezocht. Ruim na het keerpunt doe ik een terrasje aan. De middagaanbieding geldt niet meer, dus doe maar de soep. De serveerster brengt eerst een bord en komt dan met de pan om op te scheppen. Alleen de pan laat ze achter. Vier borden soep stromen zonder problemen naar binnen. Heerlijk.

Terug gaat weer makkelijker, per saldo lekker dalen. Dat dit het jaargetijde is van de grijze kopjes moge duidelijk zijn. Ze komen uit het bos, zitten op de terrasjes, worden in de bus rondgereden. De ambulancehelikopter rukt zelfs uit om ze te ondersteunen.

Ik laat mijn auto even links staan, en fiets nog een paar kilometer uit tot Soultzern waar ik keer en er voor vandaag een punt achter zet. Een loodzware en heel indrukwekkende dag, 8 cols enkele reis, 82 kilometer.

Fietsdag 3-27, 6 september 2003.

Congres ten einde, weer naar huis, maar eerst nog samen stukkie fietsen. Vanuit Gresswiller vertrekken we. Gelukkig maar een colletje van 440 meter hoog. De route voert grotendeels over wat Fransen fietspaden noemen, door bossen aan de rand van de Vogezen. Keerpunt is mijn allereerste etappeplaats Romanswiller, waar het allemaal begonnen is. Of Ine fietst als een duivel, of de afgelopen twee dagen hebben hun tol wel geëist, maar bergop heb ik moeite mijn mannelijke suprematie te bewijzen. Toch erg lekker om zo deze dagen af te sluiten. Ontspannen, gezellig, 1 col en bijna 40 kilometer, een prima slot.

Nog meer conclusies, of is het nu wel zo'n beetje op? Nee hoor, kijk maar:

-Ik ging zo'n 5 kilo lichter hierheen en had verwacht te vliegen. Ik weet niet of het zo zwaar was, of dat het gewichtsverlies mij vooral mijn spieren heeft gekost. Het was heel erg zwaar.

-Het kan toch mooi weer zijn in de Vogezen.

-Het aantal Fransen en overige sportievelingen op de fiets blijft onrustbarend stijgen.

Willen de Fransen misschien de Tour van hulle een keer winnen?

-Langzaam begin ik iets meer te begrijpen van al die monumenten uit de eerste wereldoorlog hier in Frankrijk. Lang vroeg ik mij hardop af, en die tweede dan? Maar die eerste heeft alle dorpen in dit hele land geraakt, vele jonge mannen gekost en de gevechten hebben maar voortgeduurd. Terwijl de tweede bestond eigenlijk uit 2 beperkte periodes van gevechten, waartussenin een relatief rustige Vichy-periode.

-Ik heb er nu ruim 22% op zitten. En dat binnen een jaar na de eerste etappe. Een vijf-in plaats van een tien-jaars plan?

Honderd Cols tocht-etappe 5

Voor de vierde en waarschijnlijk laatste keer dit jaar in Frankrijk. Voor de eerste keer echt op herhaling. De start lag vorig jaar na de Mergel Heuvelland 2 daagse en zo ook deze keer.

In Zuid-Limburg op zaterdag op de weg na 100 kilometer helemaal doodgegaan. Het was bloedje heet, m'n fietsmaat kan pas echt fietsen en ik zag vanaf de 70ste kilometer alleen nog maar zijn achterwiel. Petje af voor de rest van het reisgezelschap dat het s'-avonds toch nog zo gezellig was.

De 50 kilometer mountainbiken op zondag gingen er gelukkig wel in als koek, dus enigszins gerustgesteld kon ik toch naar het zuiden vertrekken.

Maandag was de reisdag en het weer uit de krant volgend kwam ik tot in de buurt van Beaune. Met zo'n caravan aan de haak moet je geen hogere ambities koesteren.

Fietsdag 1-28, 23 september 2003.

Zo'n kilometer of 5 voor de camping die ik had uitgezocht, begon het gisterenavond toch een partij te regenen, ik hield mijn hart vast. Ook als ik deze ochtend opsta, ziet het er grauw en grijs uit. Er valt wat regen, maar gelukkig zijn het niet van die dikke druppels en ze weten zo nu en dan van ophouden.

Ik start vanuit Detain-et-Bruan, iets ten westen van Nuits-St-Georges en koers naar het noorden. Beetje wind, beetje glooiend, beetje Nederlands fietsweer. De 40 kilometer naar het noorden gaan in een vloek en een zucht. Ik keer om in St. Seine l'Ábbaye, waar ik in juni van dit jaar met Ine was. Toen was het snik en snik heet, ik voel nog mijn droge keel als ik daar aan denk, nu heb ik een half bidonnetje leeg. Dit weer is misschien zo slecht nog niet.

Na zo'n 60 kilometer mijn eerste rust in Pont-de-Pany. Het gaat zo lekker, laat ik mezelf eens verwennen met een "Croque-Messieur". Ik moet onbewust even aan Woody Allen denken, maar ik weet zeker dat deze meer calorieën in zich heeft. Een flinke pauze, maar voor mijn gevoel welverdiend.

Als ik bij de auto kom is het ondertussen aardig opgedroogd en het zonnetje laat zich, zoals beloofd met enige regelmaat zien. 80 kilometer op de teller en ik voel me kiplekker. Wat nu?

Reepje, colaatje, kaartje, routebeschrijving. Maar 20 kilometer naar Beaune, waar ik in april met mijn broer Toon was. 't Is nog vroeg, ik voel mezelf prima, dus hoppa...

Naar Beaune toe is het nagenoeg een lange afdaling, met bovendien de wind in de rug. Die wind was blijkbaar nodig om de regen weg te blazen, dus wie ben ik om te klagen. In Beaune doe ik de grote kerk aan en keer weer om. Probleempje? Nu omhoog met de wind op kop? Vandaag niet, ik stamp de 20 kilometers vrijwel zonder problemen onder mij door. Hoewel de laatste kilometers kan ik het niet laten af te gaan tellen, maar ja voor iemand die zo diep in de cijfers zit, kan dat welhaast niet anders.

Mijn langste etappe tot nu toe was 84 kilometer en nu heb ik er maar liefst 126 gereden. Terug bij de caravan trakteer ik mij op de "Champignon"-soep van Cup-a-Soup. Goed zo jongen, petje af. Volgens mij is de laatste keer dat ik ruim 100 kilometer heb gereden in 1989 geweest, het jaar van Almere.

En toen zaten er nooit 6 cols in, toch...

Fietsdag 2-29, 24 september 2003.

Omdat ik gisteren een "gat" in de route heb dichtgereden, moet ik wel verder naar het zuiden. Ik kom 's-Ochtends om 11 uur in Cluny aan. Overigens ligt dit stadje prachtig in een bergachtige omgeving. De vorige camping kende parallel aan elkaar de Route de Soleil, een vrij drukke spoorbaan en een Route National, allen binnen 3 kilometer. Echter ik sta nog niet opgesteld op de camping of op minder dan 500 meter afstand komt de TGV voorbij, hoewel niet een maar twee vlak na elkaar. Dat gaat zo de hele tijd door, hoor ik van landgenoten en inderdaad, ik schat zo'n 8 per uur. Mooi toch, dat wonder der techniek, daar ga ik nog eens extra naar kijken.

Ik fiets om 12 uur eerst richting het noorden en keer na ruim 20 kilometer op de Col de Brancion, eveneens van april 2003. Terug stop ik bij de camping en heb er binnen 2 uur 45 kilometer op zitten. Teveel, te snel, niet doen jongen, genieten, niet forceren...

Lekker pauzeren op de camping en dan verder naar het zuiden, alwaar ik keer in het plaatsje en op de gelijknamige (Cote de) Tramayes. De wind is in kracht toegenomen, dus de terugweg gaat, hoewel licht naar beneden, heel moeizaam. Ik ben heel erg blij terug op de camping te zijn. De ruim 80 kilometer en 7 cols van vandaag waren meer dan voldoende. Hoewel ik niet kan zeggen dat het parcours objectief gezien zwaarder was dan gisteren. Er zit toch veel in zo'n koppie.

Fietsdag 3-30, 25 september 2003

Vanuit Cluny eerst met de auto naar (Cote de) Tramayes. Ik doe de route dubbel maar niet twee of zoals je wilt drie- en vierdubbel. Na de ervaring van gisteren heb ik mezelf

beloofd het vandaag verstandig te doen. De routebeschrijving geeft aan, dat als ik het vandaag rustig aan doe, ik maar 78 kilometer hoef te fietsen en me toch op beschaafde wijze moe kan maken. Dat wil zeggen 6 colletjes, waarvan de flinkste, die van de voorbije dagen ruim overtreft.

Het weer is fantastisch, nagenoeg geen wind en zo'n 26 graden. Heen gaat prima, vooral om je heen kijken. Terug stop ik boven op de pukkel die vrijwel aan het eind van de route ligt en ja hoor, telefoon, mijn zakenpartner. Storen kan zo'n mobiel ding je blijkbaar wel, hoewel, als je dan wilt bellen er geen bereik is. De meeste mensen wonen in het dal, dus daar zal het wel gaan, en jawel hoor, prima bereik. Is het nou leuk dat ze je hier weten te vinden voor je werk, of gaat dat eigenlijk wat te ver. Ik merk dat mijn gevoel daarover wat begint te schuiven.

De pauze is wat langer dan gepland, misschien maar goed ook, want om je heen kijken was het adagium voor vandaag.

De laatste 25 kilometer gaan als een speer, goed ingedeeld, tevreden.

Tanken doe je als goede Nederlander bij de grote supermarkt. De diesellucht die al dagen in de auto hangt, wordt tot mijn ontzetting opeens geheel verklaard. Als ik de tank tot de nok toe vol heb gegoooid, zie ik bij het terughangen van de slang de diesel werkelijk onder de auto uitstromen. Overleg met de garage in Nederland leert, dat na de laatste grote reparatie aan de tank etc., deze aan de bovenzijde niet correct afgesloten zal zijn. Na flink wat liters gaat het stromen over in druppelen. Ontploffingsgevaar is er niet, maar stinken zal hij voorlopig wel. Dank je. En niet meer zoveel tanken, dus natuurlijk wel vaker.

Terug bij de caravan soepje en nog bij het sluiten van de markt, het is bijna donker, naar de TGV. Op een viaductje een halve kilometer van de camping sla ik het tafereel gade en ben fully impressed. Wat een snelheid, wat een geweld. Het viaduct schokt echt als de trein zich er onderdoor perst. Mond open, de kleine jongen leeft nog, wauw.

Morgen verder.

Fietsdag 4-31, 27 september 2003

Ondanks de rust- en verplaatsingsdag van gisteren, was vandaag geen topper. Mogelijk had ik de foute kledingkeus gemaakt. De keuze viel op "meine schwarze Bomberjacke", maar volgens mij was die veel te warm, ook al hing hij het grootste deel van de tijd open. Na een aantal dagen wind, was het vandaag juist vrijwel windstil. Een jackje voor de afdalingen zou voldoende geweest zijn.

Rond 11 uur start ik in Tarare en rijdt richting het keerpunt van gisteren, Claveisolles. Bijna 40 kilometer dus dat mag geen probleem zijn, hoewel het kost me al een paar kilometer voor ik de weg gevonden heb. De dag kent enkele reis 3 colletjes, dat zijn er dus 6, maar stuk voor stuk voel ik tijdens klim de pijp leeglopen. Harde realiteit zullen we maar zeggen, ook in de tour zijn er renners die na een rustdag maar niet op gang komen.

Heen gaat dan nog wel maar gelukkig mag ik enkele kilometers na het keerpunt met thuis telefoneren en er zodoende wat extra pauze aan vastplakken. Het mentale puffen neemt steeds groteskere vormen aan, zeker nadat mijn rechter pedaal steeds luider begint te piepen, zelfs dreigt vast te lopen. Geluk bij een ongeluk houdt hij het tot in Tarare, hoewel gezien mijn mentale staat zou wandelen wel mogen... Oh nee, ik had mezelf juist beloofd nooit bergop te wandelen.

In Tarare stelt de lokale fietsenmaker mij eerste op de proef, god wat kunnen die fransen lang lullen over in mijn ogen niks. Of komt dat omdat ik maar flarden van hun conversatie kan verstaan? Gelukkig toont hij zich een vakman en vervangt pedalen en schoenplaatjes, de laatste met behulp van zijn slijptol. Wel wat overjarig die schoenen van je vraagt hij, ja maar ze zitten wel heel erg lekker kaats ik terug. Voor € 54, oké omdat jij het bent 60 ben ik geholpen, en ik hoor ze niet meer. Om ze te testen rijd ik ruim het dal uit en keer in St. Marcel, hoewel de meeste Marcells die ik ken dat St. niet verdienen.

Fietsdag 5-32, 28 september 2003

Na regen komt zonneschijn zullen we maar zeggen. Het thuisfront, Ine wel te verstaan, had me al voorspeld, dat vandaag wel eens een natte dag zou kunnen zijn. Ze zat er geen millimeter naast.

's-Nachts drupte het al op de caravan en als ik start in Feurs, regent het lichtjes, maar de lucht belooft niet veel goeds. Ik fiets aan op een licht stijgende weg en dat zal zo circa 20 kilometer blijven. Op het eind gaat hij zelfs wat steiler omhoog. Als ik begin te dalen realiseer ik me nog niet dat ik de top van de Cote de La Croix de Signe al gehad heb en "vergeet" mijn losse jasje aan te trekken. O ja, na de foute kledingkeuzes van gisteren, heb ik vandaag voor de ouderwetse lagentheorie gekozen, 3 shirts over elkaar waarvan 2 met lange mouwen. Hoewel het werkelijk uit mijn kleren stroomt, krijg ik het zelfs in de afdaling niet koud, ondanks dat ik maar steeds tegen mezelf zeg dat dat wel zou moeten. In St. Marcel keer ik om en realiseer me opeens dat ik een beetje sjoemel. Om de nieuwe clickpedalen te kunnen testen, ben ik hier gisteren naar toegefietst. Eigenlijk heb ik zo al een belangrijk stuk van de als behoorlijk zwaar aangegeven klim gesmokkeld. Niet bewust maar toch. Hoe is dat te rijmen met de theorie van afstappen dat doe ik nooit. Als dat maar geen gewetenswroeging oplevert.

Weer terug boven op de top besluit ik nu maar wel mijn jasje aan te trekken, want 20 kilometer in een behoorlijk tempo naar beneden suizen, kan niet gezond zijn. Een banaantje en een slokje drinken en het begint me toch te hopen, niet te geloven. Door de striemende regen in mijn gezicht, is het zelfs moeilijk gewoon vooruit te kijken, hoewel dat een belangrijke bestaansvoorwaarde is. Het water loopt op plekken als een sloot over het wegdek en ik vraag mezelf angstig af of een wielrenfiets ook kan aquaplanen? Ik stel mezelf gerust door te denken aan hoe dun de bandjes zijn in relatie tot mijn gewicht. Bovendien gaat het meeste water toch wel aan de kant als het mij aan ziet komen, nietwaar?

Halfweg naar Feurs houdt het op en nog echt ook. Ik besluit in Feurs toch nog maar even het toetje te doen richting Chambeon, alwaar ik omkeer. 78 Kilometer op de teller en de laatste 5 gebruikt om mezelf te complimenteren met behulp van mijn voorverpakte "Champion appeltaartpunt" uit de gelijknamige super. Deze overheerlijke punt wordt daarbij begeleid door twee verschillende smaken softdrinks die zich nog grotendeels intact in mijn bidons bevinden. He, en het zonnetje laat zich nu ook schuchter zien. Zo heeft regen zijn goede en slechte kanten. De goede doen met name opgeldt als het niet te koud is, het niet waait en de afsluitende kilometers droog zijn. Over de slechte wil ik het nu niet hebben.

Fietsdag 6-33, 29 september 2003

Even een vies praatje. Gisteren heeft mijn zitvlak in de regen een behoorlijke optater gehad. Zitten op het zadel, zelf in de stoel van de auto, is bepaald geen lolletje. Je krijgt dan beelden van iemand die krampachtig half onderuitgezakt in de bank hangt, alleen die bank had ik niet bij me.

De kans dat dit de laatste fietsdag van 2003 is, lijkt niet denkbeeldig.

Vanuit mijn one-night camping aan de route du Soleil vertrek ik rond 8 uur naar Etival-Clairfontaine (Vogezes). Rond 11 uur fiets ik naar het noorden, richting de start in Saverne.

De eerste 10 kilometer zijn gewoontjes, maar vanaf dat moment tot het keerpunt van die dag voert de route door een werkelijk prachtige omgeving. De eerstvolgende 20 kilometer gaan over een Route Forestiere, de daarop volgende 25 over een nauwelijks bereden D-weg naar Abreschwiller. Ik heb op deze beide wegen gedurende de dag maximaal 20 auto's gezien.

O ja, aan het begin van de D-weg naar Abreschwiller, bovenop de laatste grote col, besluit ik dat het er voor dit jaar op zal zitten. Ik kies er op dat moment namelijk voor om door te rijden naar Abreschwiller. Maar dit zal zeker dusdanige beschadigingen aan mijn zitvlak oproepen, dat morgen noodgedwongen weer in Nederland doorgebracht zal gaan worden.

Het fietsen gaat prima, hoewel het zeker op de toppen, behoorlijk fris is. En wat mij behoorlijk verbaast, zijn de fietsers die ik tegenkom, zeker een stuk of 8, voor hier al behoorlijk wat.

Dat het om de Vogezen gaat blijkt maar weer eens uit de op het oog levendige houtbouw in deze regio. Meteen is duidelijk waar die 5 bij 10 en die panlatten vandaan (kunnen) komen. Verderop hoor je dan de kettingzaag de ruwe grondstoffen winnen. Vond ik de lucht van gezaagd hout altijd al prettig om te ruiken, hier is de lucht werkelijk zwanger van de houtdeeltjes, hars etc.

110 Kilometer waren het vandaag, op zich ging het prima. Ik douche mezelf met behulp van gekookt water in de caravan, wel eerst mengen met koud water hoor, en rijd rond 4 uur aan richting huis. Ik ben alleen benieuwd of ik een beetje zal kunnen blijven zitten?

Nog steeds conclusies te trekken? Er komt geen eind aan:

-Fietsdag 1 bewijst dat mijn gevoel, dat ik dit jaar beter te pas was, juist is geweest. Ik fiets daar ruim 40 kilometer meer dan in alle andere etappes. Wat kilo's eraf heeft misschien toch geholpen.

-Ik heb er nu ruim 29% op zitten. Ook fietsjaar 2003 zit er op. Een planning voor de toekomst maken doe ik lekker niet.

-De formule die de zwaarte van de cols berekent, houdt geen rekening met het type asfalt. Zeker als je het helemaal hebt gehad, zijn die grove steentjes en diepe, onregelmatige kuilen en gaten een kwelling die eigenlijk een plaatsje in de index zou verdienen.

-Fietsen in miezerweer leidt tot grotere prestaties dan fietsen in de bloedhitte, tenminste in kilometers uitgedrukt. Voor fietsen in de kou geldt hetzelfde. Voorwaarde voor beide is wel een gebrek aan wind gekoppeld aan een juiste kledingkeuze.

-Het zwakke punt van menig fietser zit veelal achteraan. Waarschijnlijk komt die kwetsbaarheid extra naar boven op het moment dat je er een extra groot beroep op doet. Lag het gemiddelde voor de etappes tot nu toe tussen de 60 en 70 kilometer, deze 6 laatste etappes hadden een gemiddelde van boven de 90 kilometer per dag. Ik voel aan de plotselinge steken aan mijn zitvlak, dat mijn vermoeden juist kan zijn.

-Dankzij een goed Excel-bestandje zijn data, afstanden, gezelschap, start- en finishplaats, aantal cols etc., prima bij te houden.

-Voor dit jaar ben ik behoorlijk fietsmoe, wie weet wat volgend jaar brengt.

Honderd Cols tocht-etappe 6

De start van 2004 was niet echt plezant. Zonder het zo benoemd te krijgen, maakte ik eind 2003 begin 2004 een Pfeifferinfectie door. Het etiket Pfeiffer werd pas begin maart op deze algehele diepe malaise geplakt. Tot ruim in het 2^e kwartaal van dit jaar was dat meer dan zijdelings voelbaar. Ik kan mij absoluut niet heugen, ooit zo'n lange periode sportloos doorgebracht te hebben. Vijf maanden van fysiek gezien grote inactiviteit maken er het leven bepaald niet leuker op. Op het dieptepunt bekwam mij soms de angst, zelfs niet meer in staat te zijn mijn Frankrijk-project af te maken, ook al omdat de kilo's zich een steeds vastere stek rond mijn middel begonnen te veroveren.

Begin mei begon de zon weer wat te schijnen, kwam de energie langzaam terug. Ine opperde of het misschien leuk zou zijn midden juni mee te gaan naar Montpellier, alwaar ze een congres ging bezoeken. Montpellier, ligt dat niet in de buurt van mijn route, effe de kaart erbij en joepie, zo'n 50 kilometer uit de richting is wel te overbruggen. Deal. Eindelijk weer een leuke inspanning om naar uit te kijken. In een fietsblaadje lees ik een klein stukje over het boek van Tim Krabbe, de Renner, dat zich afspeelt in Cevennen. Laten we daar nu net gaan fietsen, dus dankzij mijn dochter die in de grote stad woont (de Bruna's in de regio kunnen het wel bestellen maar zomaar op voorraad nee echt niet) kan ik me ook mentaal gaan voorbereiden.

Op zaterdag 12 juni rijden we aan, over de rustigste Route de Soleil ooit door ons waargenomen. Zeer relaxed staan we s'avonds om 7 uur in Uzes, 25 kilometer boven

Nîmes, 60 van Montpellier en het belangrijkste, midden op de route. Hotelletje en morgen aan de slag.

Fietsdag 1-34, 13 juni 2004.

Vertrek vanuit Uzès, eerst 10 kilometer naar het oosten om in Flaux (etappe 3, 26 september 2002) te keren. Hier is niet veel veranderd, hoewel de indruk van het dorpje door de stevige, vlagerige wind wordt beïnvloed. We rijden terug door Uzès en pas nu valt op hoe druk het eigenlijk is, zowel in Uzès als op de weg zelf. In Uzès is een of ander festival en natuurlijk, bovendien zijn er vandaag Europese verkiezingen in Frankrijk. Ondanks de drukte en de wind genieten we van het prachtige glooiende landschap met z'n koren- en wijnvelden in prachtige geel- en groenkleuren. De wind wordt extra benadrukt als we een kaarsrecht stuk weg infietsen met links en rechts bomen, een tafereeltje aangeduid met "Arbre's Incline". Aan de scheefstand van de bomen is te zien dat de wind hier wel veelal uit dezelfde hoek waait.

Ine heeft de smaak goed te pakken, ondanks haar welhaast spreekwoordelijke matige voorbereiding. Na bijna 60 kilometer overtuig ik haar om in Lograin te keren, terug is het nog een heel eind en we krijgen de wind nu nog iets meer tegen. De laatste 10 kilometer zit ze er volkomen door, de benen doen vreselijk pijn. Gelukkig is er geen keus, en na een laatste stop belanden we dan toch in het zonnetje aan ons welverdiende witte biertje in Uzès. Ruim 90 kilometer en een heerlijk relaxte dag, ik voel me top, Ine iets minder, maar ja het is mijn tocht.

Fietsdag 2-35, 14 juni 2004.

Per auto vertrekken we naar Lograin, alwaar we gisteren gekeerd zijn, want na het fietsen gaan we door naar Montpellier.

Van de organisatie van de 100 Cols tocht heb ik begin 2004 een mailtje ontvangen waarin de route over Sauve en St. Hippolyte-du-Fort ontraden werd. We besluiten de route ook aan te passen, en wel over de eveneens geadviseerde Col de Bane, richting Lasalle.

Op de heenweg vanaf Uzès viel al op hoe weinig verkeer er vandaag is, en dat geldt gelukkig ook voor de verdere route vandaag. Ook de wind heeft aan kracht ingeboet, prima. Onze route voert over kleinere weggetjes en wegen, door een steeds sterker golvend landschap naar de eerste echte col van de Cevennen, de Col de Bane (410 meter). Ine is goed hersteld van gisteren en komt met een brede glimlach boven. We dalen naar Lasalle waar de weekmarkt weer veel volk gelokt heeft. Omdat ik de smaak te pakken heb, mag ik nog even de Cote de Mont Brion (660 meter) op, terwijl Ine zich op een lokaal terrasje geestelijk voorbereid op het congres van morgen. De klim gaat zeer voorspoedig, maar een bordje van de top kan ik niet echt ontdekken. Als ik alweer fors aan het dalen ben richting het volgende dorp, besluit ik uiteindelijk bij kilometerpaal 37 te keren. Op de afgesproken plaats en tijd meld ik me weer, en constateer dat de hele markt alweer verdwenen is. We drinken wat en fietsen rustig terug naar onze startplaats. Effe douchen uit de meegebrachte kan water, dat door de overvloedige zonneschijn bijna te heet is om te gebruiken.

Om 4 uur rijden we richting Montpellier, inschrijven in het congrescentrum in hartje stad en dan het hotel zoeken.

Montpellier is een bijzondere stad, groot en kwa oude en nieuwe architectuur de Franse grandeur uitstralend. Ons hotel ligt in het nieuwe deel van de stad, en vanaf het zwembad op het dak, jaja doe maar dik, overzie je hoe indrukwekkend en toch smaakvol e.e.a. gerealiseerd is. Probleem bleek echter bij het hotel te komen. Voor de maximaal 2 kilometer van het congrescentrum naar het hotel hebben we bijna 1 uur nodig. Alles is een-richting. Als we er bijna zijn, vragen we nogmaals om uitleg. De kortste weg is dan 1^e rechts, 1^e rechts, 1^e rechts, 2^e links, langs het hotel op, rotonde helemaal rond, weer terug en dan ben je er. Alles bij elkaar ruim 2 kilometer om hemelsbreed 250 meter verder te komen. Mooie stad.

Fietsdag 3-36, 15 juni 2004.

Vandaag heeft Ine haar praatje, dus ik ga alleen op pad naar St. Jean-du-Gard. Om halftwaalf stap ik op de fiets en rijd eerst naar het zuiden richting kilometerpaaltje 37 van gisteren. Stevige klim, maar gaat goed. Na zo'n 5 kilometer keer ik om, daal, fiets door St. Jean-du Gard heen waarna een kilometer of twee verder de klim naar de Col de St. Pierre begint.

Het is warm, de klim is zo'n 5 kilometer lang en loopt vrij behoorlijk. Even stoppen in St. Roman de Tousque voor een glaasje cola, bidons vullen en weer door, over een klein weggetje, steil naar beneden. Na de derde bocht schrik ik mezelf het apezuur. Links van me stijgt een grote roofvogel op. Hij vliegt naast mij op en - shit - hij heeft een slang van bijna een meter in zijn poten. Ik knijp in de remmen, want ik haal hem in terwijl hij vlak voor mij op ooghoogte vliegt. Een paar machtige slagen en het lukt hem meer hoogte en – gelukkig – meer afstand van mij te winnen. Poehpoeh, dat was effe schrikken, maar wat imposant.

Als een steen val ik verder naar beneden en kom zo in het dal terecht. In St. Croix-Vallee-Francaise besluit ik door te fietsen en dan te keren in Barre. Wat een vergissing, ik dacht dat het vlak zou blijven maar de laatste acht kilometer gaan over een matig wegdek (te) steil omhoog. Het is warm, ik heb mezelf weleens sterker gevoeld, en het zweet gutst aan alle kanten van mij af. Vijf maanden inactiviteit hebben de echte conditie blijkaar behoorlijk aangetast. 't Is dat ik bergop nooit afstap, maar ik dreig tegen mijn limiet aan te lopen. Wat ben ik blij om in Barre te zijn, alleen nu moet ik nog terug. De afdaling gaat vanzelfsprekend vlot en in St. Croix-Vallee-Francaise stop ik om bij de lokale alimentation wat drinken en een Mars in te slaan. Hoewel in te slaan, de Mars sla ik maar direct naar binnen en ook de liter Vitel bronwater is tot mijn verrassing in 10 minuten verdwenen en niet alleen in mijn bidons.

De klim het dal uit is niet lang, zo'n 3 kilometer, maar wel stijl, heel stijl, stijlloos stijl. Geestelijk ben ik in ieder geval al kapot, of was het lichamelijk. Voor de eerste keer in mijn leven houd ik langere tijd de snelheid van zo'n 6 kilometer per uur aan, stevig doorwandelen dus. Het doet echt overal pijn, benen, rug, nek, armen, hoofd. Afstappen was nog maar zelden zo dichtbij, morgen maar een rustdag, in ieder geval als ik er nu niet vanaf ga. De bodem is er volledig uit, ik zit waarschijnlijk in de laatste kilometer. Volgens Tim Krabbe stopte Jacques Anquetil voor de klim zijn bidon altijd in zijn achterzak. Zodoende spaarde hij op het gewicht van zijn fiets. Want om te klimmen moest je alles doen om de fiets zo licht mogelijk te laten zijn. Aldus zijn redenering. Morgen lekker in het zwembad op het dak van het hotel, shit nog een bocht. De weg bolt nog een keer zijn rug, oh nee nog een keer die fiets door een bocht zeulen. Een bord met het teken u nadert een voorrangskruising over 150 meter, nog effe bijten. Nog 100, 80, 60, 50, 40, 30, 20 meter, ik zie de vlakke weg, pffff ik ben boven, bijna althans. Driehonderd meter, door een dipje en dan weer omhoog, zo op de borden te zien een kilometer of twee. Voor ik het weet zit ik alweer op de kleinste versnelling, zeker geestelijk gezien. Ik weet dat het over deze top voor vandaag gedaan is. Gelukkig zit het venijn in het begin van deze klim, ik kan zelfs al een tandje bijschakelen, en nog een. De Col de l'Exil, heen onopgemerkt nu gelukkig bewust het hoogste punt dat nog te gaan was. Handjes op het stuur en de laatste 10 kilometer terug ben ik eigenlijk alleen maar aan het recupereren.

Bij de auto aangekomen zie ik groen en geel, ik neem de tijd om enigszins bij te komen, stop mijn mond vol drop want mijn fietskleren, die in de afdaling zijn opgedroogd, zijn wit van het zout.

Terug naar Montpellier, waar het hotel wederom vrijwel niet te vinden en vervolgens te benaderen is. Het gevaar is dat zo'n dag in je hoofd blijft hangen, maar de Nederlanders en de Duitsers maken 's-avonds het hoofd gelukkig weer leeg, zeker als van Nistelrooij er op onnavolgbare wijze 1-1 van maakt.

Fietsdag 4-37, 18 juni 2004

Omdat de gezondheid van de vader van Ine een knauw heeft gekregen, zijn we gisteren al richting thuis vertrokken. De berichten blijken relatief gunstig, dus besluiten we toch maar nog het laatste stukje in de Vogezen dicht te rijden. We slapen vlakbij Dabo

(etappe 13, 8 oktober 2002) en stappen op vrijdagochtend om iets over 9 uur op de fiets. De vorige etappe was zo zwaar dat zelfs twee rustdagen meer dan welkom waren. Het voelt allemaal nog wat stijfjes, maar de eerste klim richting Abreschviller (etappe 33, 29 september 2003) loopt lekker. Een kleine omleiding weerhoudt ons niet van de Cote de St. Leon, de tweede van vandaag en ook dat gaat prima. We keren om, en we halen samen nog een knul van 20 op een wielrenfiets in. Zo mam, zag je hem kijken. We rijden door en Ine stopt bij de auto, lekker gevoel maar genoeg voor vandaag. Ik fiets met de laatste 5 kilometer naar Dabo de laatste kilometers van het gat dicht en heb zo ruim 800 enkele reis van de route aan een stuk volbracht (Soultzern, etappe 26, 5 september 2003 tot Chambeon, etappe 32, 28 september 2003). Blij toe om met dit goede gevoel te eindigen. Wie weet wanneer de volgende periode zich zal aandienen.

De eerste conclusies van 2004:

-1/3^e van de tocht zit er op, een bemoedigend idee.

-Voor de stelling dat als de ziekte van Pfeiffer sluipend komt, hij ook weer sluipend vertrekt, vorm ook ik een stukje bewijs.

-Als je langere tijd inactief bent geweest, is het verstandig de tijd te nemen weer rustig op te bouwen.

-Conditie is iets wat in lagen of schillen zit. Zeker een goede duurconditie is een kwestie van het geleidelijk afpellen van die lagen en erop vertrouwen dat eronder nog een laag zal komen.

-Wanhopig wordt je als je merkt dat lagen die er vroeger nog wel onder zaten, nu opeens ontbreken.

-Als Duitsers tegen Nederlanders voetballen voor het echie, komen met name bij mijn generatie de gevoeligste zenuwen weer helemaal bloot te liggen.

-Het boek de Renner van Tim Krabbe is voor iedereen die het voornemen heeft in de Cevennen te gaan fietsen een echte aanrader. Voor de fietsliefhebber in zijn algemeenheid trouwens ook.

-2004 zit er nog niet op, eigenlijk is het pas net begonnen.

Honderd Cols tocht-etappe 7

Zoals eerder vermeld was begin 2004 met zijn Pfeifferperikelen geen lolletje. Het fietsen desondanks weer opgepakt, gelukkig maar, want anders was ik nu een oud mannetje geweest. Na 3 dagen fietsen in een lang weekend Limburg in juli voelde ik het weer, I'm back. De heuvel boven komen en vrijwel direct weer honger hebben naar de volgende. Woorden schieten dan tekort, tranen van geluk in de ogen.

Dit jaar een late grote vakantie. Start begin september en het eindpunt ligt al vast omdat mijn broer Toon op 19 september in Venetië gaat trouwen.

Ine is weer mee en nu meer nog dan alle voorgaande keren is ze ronduit goed getraind. Begin augustus zijn we namelijk met een clubje naar de Mont Ventoux, de berg der bergen, geweest. Daarvoor heeft ze, mede op mijn initiatief, veel getraind en het uitstapje was danook een sportief hoogtepunt in haar fietscarriere en dat van de tweede deelneemster. Tezamen fietsten zijn in een ruk vanaf Sault de Mont Ventoux op, daarbij mijn broer, die hen onderweg had ingehaald, net voor de top bijna inlopend. Ik weet overigens niet of hij dat, hoewel fietsend op zijn mountainbike, mentaal zou kunnen

verwerken. In ieder geval voor Ine de "boost" om de fiets meer en meer te gaan zien als een onderdeel van haar leven en niet een ding dat af en toe voorbij fietst.

Op maandag 6 september vertrekken we aan het eind van de ochtend, om rond zessen aan de zuidzijde van de Vogezen in Belfort een hotelletje te zoeken. Prachtig, toch weer half Duits stadje.

's-Avonds zitten we te eten op een terrasje en hoor ik een Nederlander tegen zijn vrouw pratend overeind komen om te vertrekken. Hij laat daarbij het woord klimmetjes vallen en ik zeg plompverloren "zeker ook bezig met de 100-cols". Even is het stil, dan een brede grijns vermengd met een aanzienlijke portie verbazing als beloning voor mijn gok. Hij fietst dus zijn 100-cols in rondjes, stukje traject en via een rondje terug. Ondertussen loopt zij de GR-5 route alwaar hij wordt geacht haar dagelijks met de auto te droppen en op het afgesproken eindpunt op te pikken. Geinige formule.

Fietsdag 1-38, 7 september 2004.

Start van deze editie in Ronchamp (3.609) iets ten Noordwesten van Belfort. Het is prachtig weer en we hebben er zin in. Eerst fietsen we naar Giromagny (3.627) min of meer aan de voet van de Col du Ballon d'Alsac. In Giromagny keren we om, meteen forceren heeft geen zin. Via de Pharmacy, vereist voor een helder zicht op deze vakantie (lensenvloeistof) gaan we terug naar de startplaats, de frietkot bij Ronchamp. We willen daar wel eten, ook omdat we de auto daar geparkeerd hebben, maar saucissen, steaks of frites, neen daar is het nog te vroeg voor. Banaantje, oké kopje koffie en dan op weg naar het keerpunt van vandaag, Saulnot (3.589).

Dat het leven en landschap dynamisch is, blijkt als we van de fiets moeten omdat de weg weg is, in verband met de constructie van een viaduct. Mijn richtingsgevoel laat me gelukkig niet in de steek en we komen terecht op de goede maar wel heel rustige weg. Dankzij die rust zie ik voor ons nog net een groot hert de weg oversteken. Die dacht zeker hier komen ze toch niet, dus ik zal eens kijken wat er in de berm groeit.

Een stukkie verderop maakt een cementfabriek ademen onmogelijk, hoewel ik er na een paar honderd meter achter kom, dat je dat niet onbeperkt vol kunt houden. Nu is het ook makkelijker de naam van het keerpunt te onthouden S(aul)NOT.

We rijden Saulnot binnen en hebben nu wel recht op een versnapering. Het eerste cafeetje ziet er leuk uit en er staat buiten tegen de muur al een wielrenfiets. We lopen binnen en wie zit er met een belegd Frans stokbrood tussen de kaken, jawel onze honderd cols fietser. Toeval of niet, deels wel en deels niet denk ik, maar de wereld blijft wel klein. Hij heeft haast, het vrouwtje wacht, maar hij laat wel nog even vallen dat zij de komende zondag in Les Gets bij St. Moritz het WK Mountainbike gaan kijken, geinig. Terug gaat prima, we ruiken de mand. Het was uiteindelijk zelfs een warme dag, die genoeg energie heeft gekost, maar een zekere tevredenheid valt niet te onderdrukken. We pakken in en vertrekken naar het zuiden, Ille sur le Doubs here we come.

Fietsdag 2-39, 8 september 2004.

Ille sur le Doubs, een rustiek Frans hotelletje, een rustiek Frans hotelbedje, dus een pijnlijke rug en nek. Wat een nacht, slecht geslapen, niet te geloven. Nog maar goed dat ons hotelraam direct aan de Doubs lag, alwaar het over de sluisdeuren lopende water voor een rustgevende waterstroom zorgde, die bovendien alle storende geluiden naar de achtergrond verdrong.

Dan maar aan fietsen denken, en vanuit het hotelletje vertrekken we naar het noorden, naar Saulnot. De tocht levert al direct een stevige doch korte helling op, de Cote de Gelot (0,3 voor de statistieken) en vervolgens komen we in een absoluut agrarische omgeving terecht, die bijna Limburgs aandoet. Een paar kilometer voor Saulnot krijgen we nog een echte klim uit het boekje, de Cote de Corcelles (0,4). Na het keerpunt stuiven we de klim naar beneden als een zwarte kat, hoe kan het ook anders besluit de weg toch, toch maar niet, ja misschien toch maar wel, over te steken. Heel bijzonder als je achterwiel de neiging krijgt je voorbij te komen, en volgens mij ruik ik het verbrande rubber. Dat ging net goed. Terug in Ille sur le Doubs lekker effe eten en een uurtje plat op bed.

Mooi weer en goed uitgerust verder naar het zuiden. We worden al snel getrakteerd op een flinke klim, de Col de Ferriere (hoewel een vermelding meer dan waard, vanaf deze kant geen waardering).

In de afdaling lopen we een lange fietser op een gele fiets in, het zal toch niet? Neen, maar bijzonder is deze wel. Het lijkt wel een broer van onze honderd cols fietser, maar wel met een slok teveel op. Ingehaald worden door een vrouw vindt hij maar niks, dus hij zet al snel weer flink aan. Ik vermoed al snel dat het om een Engelsman met een slecht kort geheugen gaat, want hij rijdt net zo makkelijk rechts als links van de weg, en slingert daarbij als een dronkeman. Is het dan toch een Fransman net na de middagpauze? Uiteindelijk moet hij zich toch gewonnen geven en hij besluit bij de eerstvolgende kruising een andere route kiezen.

In Sancy-le-Grand (3.547) leggen we ons keerpunt voor de dag, natuurlijk op een terrasje in de zon, wat moet je anders. De terugweg naar ons eilandje gaat voorspoedig, maar het was een hele tocht vandaag, zeker met dit warme weer.

Fietsdag 3-40, 9 september 2004.

Vandaag fietsen of 'n rustdag, that was de question. M'n biljetjes zeggen nee, m'n beentjes zeggen misschien en Ine zegt Jaaah, fietsen Jaaah, leuk!!!

We trekken er eerst met de auto op uit, richting het zuiden. Na een ontbijt op een "Bellevue" langs de weg, komen we rond 11 uur aan in Vercel-Villedieu (3.522). Omdat we direct na het ontbijt al omgekleed hebben, springen we op de fiets richting Sancy-le-Grand. Halfweg in Pierrefontaine zijn mensen spandoeken op aan het hangen, voor zo blijkt uit de opschriften de Tour de L'Avenir. Volgens mijn kennis niet de minste, na de Tour de France en de Dauphine Libere zo'n beetje de bekendste Franse ronde. Voorbij fietsend vraag ik "Aujoudhui???" – "Oui"- "Cette direction?" – "Oui" – Oh ze komen dus onze kant op. Leuk.

Zes kilometer voor Sancy-le-Grand begint de afdaling daarnaar toe, aldus de normale verkeersborden en het plakkaat van de "Meilleur Grimpeur" (=beste klimmer).

Ine was vanochtend toch wat overmoedig en besluit verstandig genoeg de afdaling en wat daarna zou volgen, maar aan zich voorbij te laten gaan. We zien elkaar in Pierrefontaine.

Als een speer ga ik alleen naar beneden, keer bij het terrasje met fontein van gisteren en begin aan de klim. Onderweg heb ik gevoel dat ieder moment de Meilleur Grimpeur mij in de kraag kan vatten. De klim loopt heerlijk, ik ben heel sterk en de gevreesde topper blijft uit het zicht. Ik passeer zowel het bord van de Meilleur Grimpeur als het spandoek van de sprint in Pierrefontaine als eerste, hoewel als tweede, want Ine is er natuurlijk eerder langsop gekomen.

In Pierrefontaine verorberen we een heerlijke salade en met de buikjes vol, maar geen renners te bekennen, terug naar de auto in Vercel-Villedieu.

50 kilometer pas op de teller dat is niet veel, Ine heeft echt geen topdag, dus ik pak er nog 26 bij door nog op en neer naar Chasnans (3.509) te fietsen. Ik heb heerlijk gefietst ondanks de warmte en zeker de laatste kilometers waren sterk, zie je nou wel dat ik er weer ben.

In de auto en op naar Pontarlier, alwaar we bij de Information voor de Touristes horen dat we morgen tussen 12.00 en 13.00 uur de Tour de L'Avenir een tweede kans kunnen geven. Als we in Mauluisson op de camping voor 3 nachten een stacaravan huren, weten we dus dat we morgen al wat dagvulling hebben. Want dat we morgen een rustdag nemen, weet Ine nu al zeker.

Fietsdag 4-41, 11 september 2004

Gisteren de Tour de L'Avenir voorbij zien komen, zowat langs de camping op. Het lijkt wel gelogen, maar er reed een Rabo-renner op kop. Vreemd gezicht na zo'n Tour 2004 zo'n shirtje op kop, maar met de toekomst van de Rabo-ploeg lijkt het wel goed te zitten. Voor velen zal het wel bekend klinken, maar wel een bijzonder tafereel. De dag van tevoren worden de spandoeken, pijlen en de vele borden aangebracht, 'n uur van tevoren posteren de eerste politieagenten zich, gevolgd door de pers, Skoda's (de sponsorauto's

van de Tour van dit jaar) en nog meer agenten. Een minuut of tien van tevoren komen als dollemannen de motorordonances voorbij (oei dat ging bijna mis), dan wat auto's met bekend- en beroemdheden in de laatste minuten en dan de kopgroep met onze Rabo-kanjer. Vrij dicht daarop het peloton, dan 2 minuten auto's, nog een paar motoren en echt binnen 5 minuten na onze Rabo-renner mogen we het parcours op alsof er nooit een Tour de L'Avenir is geweest.

Ook in Pontarlier, waar de koers midden doorheen is gekomen is er werkelijk niets meer waar te nemen, opgelost in de lucht. Tour de L'Avenir?... Nooit van gehoord!

We starten vandaag in Boujailles (3.469), behoorlijk agrarisch en welvarend aandoend. Of die opvallende welvaart in dit landelijke gebied samenhangt met de nabijheid van Zwitserland en/of de aanwezigheid van wintersport en andere vormen van tourisme, wie het weet mag het zeggen. Maar overal zie je trottoirs en nette tuintjes. Volgens mij is trottoir toch een echt Frans woord, maar ik weet zeker dat ons land er voller mee ligt dan Frankrijk.

De tocht gaat eerst noordelijk, heel soepeltjes. Wind in de rug en zo op het gevoel vooral naar beneden gericht. In de grootste afdaling moet ik erg lang inhouden om Ine voorbij te laten komen, dus ik besluit te stoppen in een bocht. De mobiel gaat, ja wat kan een mens snel veranderen, eerst geen mobiel en nu ieder z'n eigen bereikbaarheid altijd en overal bij zich. Als dat maar niets betekent. Ik kijk de weg af, maar dan naar boven en iemand vindt mij leuk, want zwaait enthousiast naar me. Stukkie terug en ja hoor, een leuke band, dat kan erger. De nieuwe ligt er met dit weer zo op en hup verder met de afdaling van in totaal zo'n kilometer of 8. Vervolgens door het plaatsje Lods en dan weer 8 kilometer maar dan vriendelijk naar boven. Rustig rijd ik vooruit, keer bij het gemeentehuis annex kerkje, wat is het eigenlijk, en wacht bij het plaatsnaambordje Chasnans om Ine ook haar doel te laten bereiken. Terug naar Lods bijna zonder te trappen, waar na zo'n 50 kilometer in totaal (een nieuw record voor Ine's eerste stop) weer lekkere salades op ons staan te wachten.

Wel weten we dat we nu het zwaarste deel krijgen, wind tegen, per saldo ruim omhoog en startend met een stevige klim van zo'n 8 kilometer. En inderdaad, 't blijkt een stevige klim, variërend van een half uur tot drie kwartier, en hij vreet energie. Onduidelijk is of ik van achter het mooist ben, maar Ine kijkt de verdere thuisreis enkel nog tegen mijn billetjes aan. Ik mag het verdere parcours de neus in de wind gooien. Ine is blij Boujailles terug te zien, ook al omdat de lucht er behoorlijk dreigend uitziet.

Eerst wat eten, blikje cola, 't zijn er vandaag al 80 geweest en van Ine hoeft het niet meer, trouwens ze heeft een erg goed boek bij zich. Bovendien is het, de voorspellingen in ogenschouw nemend, onzeker of we morgen weer gaan fietsen, voelen de benen toch nog aardig, dus ik plak er nog allesbijeën 18 kilometer aan vast, nu richting zuiden. Onderweg pik ik nog een Fransman op, hij begroet mijn bonjour niet maar wel m'n zucht, leuke gast of leuke billetjes, wie zal het zeggen. Ik keer in Censeau (3.460) en peer terug. Windje mee, wederom vooral naar beneden, geen centje pijn, bijna 100. De fiets en kleding is nog niet opgeruimd of de regen komt naar beneden zetten. Is er toch nog gerechtigheid.

Mooi voor de echte fietsfanaten nog te vermelden dat we op zondag 12 september in Les Gets de heren professionals voor het WK Mountainbike van start zien gaan.

Wereldkampioen wordt de Franse Olympische kampioen. Onze Champ der Lage Landen, Bart B., had net zo goed thuis kunnen blijven. Het is meer bergklettern als mountainbiken, zo stijl zijn sommige stukken. Veel deelnemers kennen problemen met de fiets, zo smerig is het. De modder zit overal en maakt schakelen veelal onmogelijk, kettingen en derailleurs worden meegesleurd, niet te geloven. Het is dat een fiets verplicht is, anders had Haile Gebreselassie hier wereldkampioen kunnen worden. Ine vond zo'n parcours helemaal niks en riep halverwege de wedstrijd naar Bart dat zijn moeder het prima zou vinden als hij er maar mee zou stoppen. En dat zegt zo'n bikkel toch niet zomaar.

Tenslotte de laatste conclusies van 2004:

-Het was een mager 100-cols jaar. In dit tempo ben ik voor mijn VUT, als die dan nog bestaat, nooit klaar.

-Ook Ine is een levend bewijs dat je met een betere fietsconditie meer geniet van het fietsen.

-Frankrijk, een prachtig fietsland, Italië een prachtig land zo leren 100 fietskilometers in Italië ons.

-Als je in Venetië trouwt, ben je nooit alleen.

Honderd Cols tocht-etappe 8

Het voelt als heel lang geleden, maar waarschijnlijk valt dat wel mee. Volgens mij was de laatste keer in het oosten van Frankrijk, in de buurt van Pontarlier, op weg naar de bruiloft van mijn broer Toon.

We, Ine en moi, zijn op vrijdagmiddag 17 juni vertrokken richting zuiden, om daar de tocht te vervolgen richting de zuidwestpunt van de "driehoek" door Frankrijk, die de 100-cols tocht in feite vormt. De bedoeling is dat we de uiterste zuidwest punt ruim kunnen ronden en dus in de Pyreneeën eindigen.

Na een overnachting beneden Parijs bezoeken we op zaterdag nog even vrienden in hun huisje in de buurt van Brive-le-Gaillard. We zetten de auto op een kilometer of 5 van hun huisje en fietsen er in een lus naar toe. Blijkbaar zijn ze van ons nogal wat gewend, want op de opmerking, kom we dachten laten we effe langs jullie fietsen, wordt nauwelijks gereageerd. We blijven er slapen en de volgende dag vinden we zo'n 150 kilometer naar het zuidenwesten een camping even buiten Fumel.

Etappe 1-42, 19 juni 2005

Vertrek vanuit Fumel (1.078) richting noorden, richting Frayssinet-le-Gelat (1.055). Daar zij we begin juni 2003 gekeerd, komend vanuit dat noorden. Licht briesje tegen, goed wegdek dat heel licht naar boven loopt, lieve omgeving, weinig spektakel. Onderweg passeren we een camping, rechts naar boven de berg op en ik roep opeens uit: "Verrek hier ben ik al eens eerder geweest". Piekeren en jawel hoor, het komt boven. Lonneke, onze oudste dochter moet zo 15 jaar zijn geweest. 1998 dus, stonden wij vlakbij Cahors (in Crayssac) op een camping. Nadat ik een paar dagen daarvoor van een wijnimporteur uit Dorst (NBr.), hoe kan het toevalliger, fietsles had gekregen, heb ik een tochtje van zo'n 100 kilometer gemaakt. Beginnend langs de rivier de Lot en vervolgens een stuk naar het noordoosten omhoog en zo terug naar Crayssac. Wat werkt dat geheugen toch bijzonder.

Terug naar Fumel is het dankzij het loeiwarme weer (ja, ja ook in Nederland is het boven de dertig), tijd voor een terrasje. Veel keus is er niet dus langs de doorgaande weg dan maar. Wegkomen is niet makkelijk, maar ja, plicht roept. Over een drukke weg komen we, na de eerste klimmetjes van de dag in Tournon d'Agenais. De temperatuur loopt alleen maar verder op (en het is al 5 uur) en Ine besluit op een terrasje te wachten tot ik terugkom van het keerpunt van de dag in Montaigny-de-Quercy. Samen weer retour naar de camping. Alles heeft z'n tijd maar deze camping gelukkig een zwembad en in deze tijd van het jaar zelfs een privé-zwembad voor ons. Welverdiend, ja zeker.

Etappe 2-43, 20 juni 2005

We laten de camping achter ons en rijden naar het zuidwesten waar we de auto tegen de muur van een heel oud kerkhofje in een vrijwel verlaten gehuchtje in de buurt bij Beauville parkeren. Het is echt fietsweer als we rond 12 uur op de fiets richting noorden vertrekken, richting de plek waar ik gisteren gekeerd ben. Overigens heb ik me toen vergist. Ik ben te ver doorgefietst en had voor Montaigny-de-Quercy bij Gouts (1.098) rechtsaf gemoeten. Dit mooie stukje over een V-weggetje, doen we nu samen. Landelijk Frankrijk ten top.

We keren, speren met een licht windje in de rug en een licht dalende weg terug naar de auto, waar we in alle rust wat eten, drinken en ons verfrissen. Weer op de fiets door naar het zuiden door La Sauvertat en op naar Puymirol. Puymirol is het derde prachtige stadje van de dag op een heuveltop (na Roquecor en Beauville) maar het eerste dat we mogen beklimmen. De zon is terug en dus de straaltjes zweet kondigen zich weer aan. Effe puffen en we klimmen en dalen door. Via St. Romain komen we bij de N113 die we schuin links oversteken. We gaan een pittoresk bruggetje over (met een raar bord over demolition in juli 2005 met Europese subsidie voor zo'n € 620.000-hé Balkenende dat betalen wij zeker). Het spoorlijntje houdt ons even tegen en als we erover zijn zien we zelfs nog een TGV-treinstel met 60 kilometer per uur langskomen. Richting Caudecoste, ja richting want na 1 kilometer staan we voor..... een afgesloten brug over de Garonne (1.135). Chips, heb je dat bord dan niet gezien, ja wel gezien maar niet zo begrepen, oh maar ik wel hoor, en wat nu dan, kaart erbij, waar is dan wel een oversteek, maar dan fietsen we de volgende keer toch vanuit het zuiden hiernaar toe, oh ja natuurlijk, maar dan mis ik de 100 meter van deze brug, wat maakt dat nu uit, oké, dat had ik in mijn teleurstelling gevolgd door boosheid nog niet bedacht, is wel goed zo, we hebben trouwens de kilometers voor vandaag er straks toch wel opzitten, bedankt en toch een beetje chipsgevoel.

Terug op weg in Puymirol proberen we iets te drinken te bemachtigen. We hebben er nu zo'n 80 kilometer enkele reis opzitten en het aantal terrasjes bedraagt tot nu toe 1, wel erg mager, wij hebben vakantie hoor!

In La Sauvetat kopen we bij het enige supermarktje van de dag wat te eten en drinken, dat we bij het lokale voetbalveld nuttigen. Uiteindelijk blijkt Ine te overtuigen daar te wachten terwijl ik de auto haal, hoewel eigenlijk is dat helemaal niet nodig. Als ik bijna 3 kwartier later terugkom ligt ze te slapen op een bankje, hoewel moe, nee eigenlijk niet echt.

We spoelen ons wat af en stappen in de auto om iets ten noorden van Auch een echte Nederlandse camping met top mobilehome voor een paar nachten te huren.

Etappe 3-44, 22 juni 2005

Na een welverdiende rustdag, tenslotte hebben we al 200 kilometer gefietst in de afgelopen dagen, bij een temperatuur tussen 25 en 35 graden, zitten we weer op het smalle zadel. We hebben een echte Nederlandse camping, maar ze spreken ook Frans hoor, nabij Auch gevonden. De eigenaren zitten er op 24 juni al 25 jaar en het bezoek is voor 85% Nederlands, maar dat kan in de echte vakantie nog oplopen hoor.

We rijden met de auto naar Lectoure waar we uitladen en rond half twaalf op weg gaan, richting noorden. De weg is dramatisch slecht. Ik leg Ine uit dat je in de afdalingen lichtjes moet gaan staan en wat extra naar achteren moet gaan zitten en prompt voel ik blubber onder mijn derrière, achterband lek. Nu maar hopen dat ze niet goed opgelet heeft. Nieuw bandje erop, volgens mij mijn eerste in al die etappes en weer verder. Via Astaffort en Cuq komen we dus bij de brug (1.135), die er nog wel is, maar niet meer gebruikt mag worden (foto). Wat ik ook probeer, we kunnen er niet over en de opmerking van mijn broer "dan zwem jij er zeker over" laat ik maar voor wat die is (het water is mij namelijk veel te vies).

We keren om en belanden in Astaffort op een terrasje, ja een terrasje. In deze streek hebben ze gewoon terrasjes, die ontbraken in etappe 1 en 2 nagenoeg geheel, wel lekker dus. Ook hier kijken de meeste fransen ons aan of we gek (geworden zijn) en ik kan hen dat niet kwalijk nemen. Het kwik zit zeker boven de 35 graden.

Iets verderop komen we erachter dat we niet helemaal de goede route hadden genomen tussen Astaffort en Lectoure en herstellen deze fout. Een prachtig weggetje min of meer langs en eenmaal over een spoorlijntje valt ons ten deel. Bidons vullen bij de auto en oké, nog een paar kilometer dan.

Na een kilometer slaan we af en oh nee, het wegdek is net voorzien van gravillons. Linke soep kijkend naar de banden, maar dat niet alleen. De stank van de teer (?) waarmee de gravillons vastgezet zijn is allesbehalve prettig en tot overmaat van ramp lijkt het nog een graad of 10 warmer te zijn dan op de normale zwartgrijze uitvoering. Na 7 kilometer in Terraube ontwaart Ine een terrasje en dat wordt goedgekeurd. Ik rijd nog een kilometer of 10 door naar St. Puy (1.186) maar dat is op zo'n wegdek alleen voor de statistiek en niet echt voor de lol.

Het lijken er vandaag wel 102 geworden te zijn, ook dat voor de statistiek.

Etappe 4-45, 23 juni 2005

Beproefd recept is naar een punt te rijden dat zo'n beetje in het midden van de etappe zal blijken te liggen en zo komen we in Vic-Fezensac terecht. Wederom heet, wederom eerst naar het noorden en deze kant op krijgt het woord glooiend landschap een diepere betekenis. Na een kilometer omhoogkruipen druipt het eerste zweet er al af en vervolgens knallen we naar beneden. En zo maar door en door en door. De laatste klim naar St. Puy is het ergst; geen beschutting, de overbekende 35 plus graden en deze laatste kilometers weer de gravillons. St. Puy is, na slechts 25 kilometer goed voor ruim 1,5 liter nieuw vocht in verschillende gedaantes.

Terug is het heavy en Ine heeft het zeker de laatste 10 kilometer met een hele warme wind tegen, behoorlijk zwaar. De auto staat bij de Intermarche, maar wij zoeken in het centrum een terrasje op, waar we ruim een uur blijven hangen. De wil om weer op te stappen, blijkt lang te onderdrukken.

Wat te doen. Het komende parcours lijkt een makkie, redelijk vlakke en rechte weg in een rivierdalletje. Doen, oké. Na een kilometer of 10 besluit Ine terug te keren, ik zelf plak er voor die statistiek nog twee maal 7 aan vast en na 86 kilometer in totaal zit het erop. Effe een pintje op het dorpterras, vooruit twee dan. De temperatuurmeter in de auto geeft net als gisteren ruim 36 graden aan en dat na zessen 's-avonds. We hebben het wel gezien hier. Het landschap (heel veel graanvelden, kruiden, koolsoorten etc. etc., etc., en maar golven, golven, golven etc. etc. etc.) begint nu toch wel te vervelen en die warmte, dat tast toch teveel zintuigen aan. We gaan, ook al omdat we Nederlandse feestjes (op de camping) net zo lief thuis vieren.

Etappe 5-46, 25 juni 2005

Wat een dag. Uiteindelijk dus toch naar de Pyreneeën gegaan op de rustdag gisteren. Onderweg nog even Lourdes bezocht, een monument vooral uit onze jeugd danwel van onze ouders en hun ouders. Een bijzonder bezoek dat wel. Het had de schijn van een beetje vergane glorie, het was niet overdreven druk, het was niet overdreven duur (zelfs de souvenirs die wij natuurlijk niet gekocht hebben, waren gewoon betaalbaar) er hadden zich maar weinig mensen gemeld om opnieuw gedoopt te worden (tenminste ik neem aan dat de bordjes Piscine daarnaar verwezen) etc. etc. Maar misschien hadden we een andere mening gehad als we tot de processie van 's-avonds 9 uur hadden gewacht en was iedereen nog aan het warmdraaien daarvoor. Blijft wel een leuk stadje zo aan de voet van de Pyreneeën.

We rijden door en komen aan in Argeles-Gazost (1.431), waar we bij de tweede camping wederom een perfecte mobilhome met alles erop en eraan vinden (over twee jaar komt zelfs de airco erbij).

We besluiten 's-ochtends op tijd te vertrekken richting nummer 2 van het bergklassement de Col du Tourmalet, 2.115 meter hoog. Deze Col du Tourmalet krijgt een waardering van 11.0 voor de zwaarte. Ter vergelijking de Mont Ventoux (nummer 1, zal voor mij ook altijd zo blijven) heeft 11.7 en nummer 3 in het klassement de Col Du Grand Colombier scoort 'slechts' 8.9.

Op tijd is bij ons halftien, niemand hoeft hier tenslotte op ons te wachten. De aanloop richting Luz-St. Sauveur begint rustig maar stijgt steeds harder. Na een kilometer of 18

gehoord te hebben, "nee hoor, het gaat lekker", begint toch het serieuzere werk. Intussen zijn we door een smal door een riviertje uitgesleten werkelijk prachtig dal gekomen, klimmend van zo'n 500 naar zo'n 800 meter. De bewolking is langzamerhand nagenoeg verdwenen en het wordt echt warm. In Bareges stop ik bij een onbetrouwbaar bronnetje, om mij eigenlijk te laat van mijn dubbele laag kleding te ontdoen.

Vooruitgang, een SMS-je "ik sta aan het begin van Bareges, waar ben jij?". Ik ben altijd hier dus vraag Ine ook daarheen te komen. Samen wat drinken inslaan en dan scheiden onze wegen zich weer. De Col is bijna 11 kilometer verderop en valt eigenlijk reuze mee, of hebben we zo goed geoefend in de afgelopen dagen?

Ook hier wordt kilometer voor kilometer aangegeven (hoe ver is het nog, hoe hoog zitten we, hoe hoog is de Col en hoeveel stijging geeft de volgende kilometer). De stijgingen lopen veelal uiteen van zo'n 7 tot 8,5%. Alleen de laatste kilometer toont 10%, lekker puh.

Ik kom prima boven en met een blikje cola in de hand komt het volgend SMS-je binnen; "Ik sta bij het bordje nog 1 kilometer, hoe is 't met jou". "Prima de luxe, kom maar gauw". Samen drinken we koffie met taartpuntje. Ik voel me goed, beken wat onrustig geslapen te hebben, want heb boze plannen. "Hoe vind je het als ik aan de andere kant afdaal naar Ste. Marie de Campan (1.483) en vandaar de Col nogmaals doe?" Ine vindt het prima, want iedere gek heeft zijn gebrek.

Een leuk gezicht, mama op de Col naar het Westen en papa op de Col naar het Oosten. Mama heeft de afdaling verantwoord en genietend van het uitzicht lekker gedaan en zit nu op dit moment volledig hersteld tegenover me. Papa's verhaal gaat verder boven op de Col. De 17 kilometer naar beneden gaan als een speer, tenminste als een speer 65 km/u haalt. Overigens schrik ik me direct in het begin van de afdaling wezenloos. Eerst staat een koe me midden op de weg aan te kijken met een blik van "ik was hier eerst hoor", dan lijken er wat witte hopen afval op de weg te liggen. O ja, de lokale dieren, in dit geval schapen, lopen hierboven vrij rond. Extra opletten dus.

Vreemd in de afdaling is wel dat de laatste kilometers af en toe bijgetrapt moet worden. Onder bidonnetjes vullen bij de bron zonder vermelding (potabele oui ou non? Overigens durf ik ze dus niet niet te vullen) en weer naar boven. De eerste kilometers stellen dus niets voor, dat kan niet goed blijven gaan. Ook hier de kilometerborden en jawel hoor, bij het bord met nog 10 kilometer te gaan staat dat er, voor een goede rekenaar, nog ruim 900 meter geklommen moet worden. Shit, dat levert volgens dezelfde rekenaar dus percentages op van 9 tot 10%. Niets is minder waar. Mijn benen waren al wat stijfjes, mijn grijze cellen volgen direct na deze constatering dat voorbeeld. Het gaat redelijk tot een kilometer of 7 voor de top. Waar is de moraal? Ik beloof tot 5 kilometer voor de top door te fietsen. Mezelf dan. Het dorpje La Mongie, een echt skidorp, haal ik op die moraal, heel erg leuk is het nu niet meer.

Effe wat drinken, opnieuw water in de bidonnetjes en vort sik. De laatste 2 kilometers naar de top bieden me weer een uitgelezen mogelijkheid dieper in mijn ziel te kijken. Daarvoor hoef ik dus niet per se naar Lourdes.

Als ik boven ben, hebben een aantal lichaamsdelen zich weer hernieuwd aan mij voorgesteld. Echt aangenaam is die kennismaking overigens niet, want ook mijn rug zit daarbij. Voor mij is dat echt uitzonderlijk en opeens besef ik dat het tot overmaat van ramp een wel erg groot orgaan is. Dan maar rekken en strekken, wat gelukkig helpt. Wederom kom ik tot de constatering dat de zwaarte van een klim voor beide zijden behoorlijk uiteen kan lopen. Was heen 11.0, nu kom ik tot circa 11.6, want tja de Ventoux blijft de Ventoux.

Nogmaals koffie en een taartpunt op de col en nu is het aan de zwaartekracht. 35 Kilometer in een uur blijkt, ondanks alle ontberingen, precies te doen.

De koek is helemaal op, maar 104 kilometer met tweemaal de Col Du Tourmalet, Kees ouwe reus, petje af.

Etappe 6-47, 26 juni 2005

De laatste dag in de Pyreneeën. Morgen gaan we voorzichtig weer richting huis. We kiezen, hoe kan het ook anders, vanuit Argeles-Gazost naar het westen te fietsen. Mijn opzet is het om een beetje vlot de Col D'Aubisque (7.7) van deze kant te beklimmen en

vervolgens gauw naar huis en naar het zwembad te gaan. Op de heenweg ligt daar ook nog de Col Du Solour (0.4) dus dat geeft een prettige aanloop, denk ik.

We fietsen van de camping, na 100 meter rotonde driekwart rond en na 60 seconden zitten we al in de klim. Naar ik meen kan dat nooit lang duren, maar ik schat behoorlijk mis en vervolgens klimmen we tegen 8% zo'n 300 meter (in de hoogte dan).

Als Ine vanwege de hitte besluit zich van de dubbele laag te ontdoen, beslissen we tevens dat ik alleen verder zal gaan. Ine voelt gisteren nog behoorlijk in haar lijf, dus dat is dan het argument. Maar eigenlijk is mijn lijf het daar wel mee eens; zwijgen en dooreten. Aldus.

Na een kilometer of 6 redelijk vlak begint de klim naar de Col Du Solour. Ik zit al op 1.000 meter hoogte, maar het blijft snikheet. De col is absoluut geen pretje, echt pittig, met zelfs een heel klein stukje dat voor de parkeerprijs in aanmerking kan komen. De klim duurt zo'n 7 kilometer en ik ben blij boven te zijn. Colaasje en door richting de Col D'Aubisque die ik vanachter mijn cola al bijna kan zien liggen. Deze 10 kilometer naar de top zijn werkelijk adembenemend mooi. De weg daalt eerst een stuk, wordt van 2 naar enkelbaans, ik rijd door 2 tunneltjes, waarbij je in de langste maar amper een hand voor ogen kunt zien. Pas in de laatste 4 kilometer begint het echte klimmen, maar dat is in deze ambiance een peulenschilletje. Redelijk wat fietsers als decor voor en achter me, een prachtig uitzicht met een gapende afgrond steeds direct rechts van me. Blij dat ik geen van Est heet. En passant raap ik nog een pasje op dat langs de weg ligt.

Op de top van de Col D'Aubisque voel ik me top. Het pasje vindt verrassend soepel de weg naar zijn eigenaar, goh nu ben ik vergeten wat rond in het Frans is, en keer weer om. Prachtig uitzicht, koeien en schapen op de weg, puffende fietsers, ja ik heb het bijna gehad. Enkel de laatste 2 kilometer naar de Col Du Solour gaan weer omhoog, maar wat is 0.4 in deze omgeving.

De afdaling van deze col is genieten, 60-65, vrijwel geen tegenliggers, speren. Ruim binnen het uur ben ik van de top de Col D'Aubisque op de camping. Slechts 60 kilometer, maar ja in wat voor omgeving. Voor mij vandaag ruim genoeg.

Etappe 7-..., 28 juni 2005

Deze etappe is er vooralsnog niet gekomen. Op 26 juni 2005 zijn we naar St. Cere vertrokken (etappe nr 24 van 7 juni 2003) om daar de laatste etappe van deze vakantie te fietsen. Een goede keus omdat deze plaats ruim binnen rijafstand van thuis ligt (circa 1.000 kilometer). Bij aankomst rond 4 uur s-middags is het al 39 graden in de schaduw. De avond is gezellig, de nacht verschrikkelijk.

We zijn 's-ochtends om halfzeven huiswaarts vertrokken na een doorwaakte nacht, badend in het zweet. Fietsen moet vooral leuk maar meer nog gezond blijven dus tot de volgende keer.

En, nog conclusies?

-Fysiek kan de mens veel hebben, zelfs een mens die zegt van de hitte te houden. Boven de 40 graden in de zon is echter voor een fietsinspanning van 3 uur of meer toch langzamerhand te gek. Tenzij er voor afdoende terrasjes langs de route gezorgd wordt.

-Een verandering van de kleur van het wegdek levert een gewijzigde temperatuurverdeling boven dat wegdek op. Bij wijziging van grijszwart naar wit (=gravillons) wordt het voor de fietser op hoofdhoogte zo'n 10 graden warmer, terwijl het op voethoogte daarentegen iets koeler lijkt te worden.

-Vrouwen zijn geschikter voor duurinspanningen. Dat is geen nieuws voor geïnteresseerden in de fysiologie van de mens. Maar als dat zo doorgaat, vrees ik over een paar jaar Ine niet meer voor te kunnen blijven.

-De Col Du Tourmalet haalt het bijna bij de Mont Ventoux.

Honderd Cols tocht-etappe 9

Als ik op zaterdag 2 juli de sportbijlage van de Volkskrant lees, valt me direct het etappeschema van de Tour de France op. Verrek op zaterdag 9 en zondag 10 juli zitten ze in het zuiden van de Vogezen. Ook toevallig, precies het stukje Vogezen dat ik nog moet fietsen, zo'n 100 kilometer enkele reis, da's sterk.

Het laat me niet los en ik besluit op aandringen van Ine, want die gedachte moet ik wel even delen, mijn ondertussen bekende broer Toon te bellen. "He Toon, wat zou je ervan vinden enz. enz."

Voor mijn gevoel zit Toon, ja diegene die nog geen jaartje getrouwd is (toen in Italië) nog niet zo geheel ontspannen in zijn relatie, dus dat zal wel niks worden, hoewel, hij heeft vakantie enz. enz.

Op dinsdagavond belt Toon terug: "Top, wanneer gaan we." "Echt waar en vindt ze het geen probleem?" "Nou we hebben het goed besproken en ik mag"- (grapje).

Op vrijdagmiddag 8 juli vertrek, via wat Duitse files, langs Frankfort, de finishplaats van juist die dag, vinden we een slaapplek iets boven Freiburg en direct aan de Duitse autobahn. Het plaatsje blijkt ook een etappeplaats van zaterdag 9 juli, kan het toevalliger, danwel de toon is gezet.

Etappe 1-48, 9 juli 2005

Na een goed Duits ontbijtbuffet, want eten hoef je ze niet te leren, vertrekken we via Colmar naar Le Markstein, gelegen midden tussen de Col de La Schlucht en de Col du Grand Ballon.

Samen fietsen Toon, hij op een geleende fiets, en ik, nog steeds dolgelukkig op de Pinarello, richting de Col du Grand Ballon. Na wat technische aanpassingen aan de fiets van Toon zijn we binnen enkele kilometers, waarvan maximaal 2 echte klimkilometers, boven. Makkie zo, maar de route gaat andersom en geeft een index kwa zwaarte van deze klim van 6.1. Daarmee is deze klim nummer 12 kwa zwaarte van de cols van mijn tocht.

Opvallend is overigens wel de drukte boven op deze col. Zowel Toon als ik hadden het idee dat ze hier toch pas morgen overheen zouden komen. Klopt inderdaad blijkt bij navraag, maar misschien weten die honderden mensen met tentjes, campers enz. enz. dat niet.

Toon, dit kalenderjaar nog geen 100 fietskilometers op de teller, maar volgens mijn vrouw vele malen getalenteerder dan ik en bovendien pas getrouwd, besluit het om te beginnen wat rustig aan te doen. Na een kilometer of 10 dalen, op zo'n 600 meter hoogte, keert hij om. Ik rijd verder door naar St. Amarin (km 3.677) een stukje zelfs over een snelle Route National. Aan het eind van het dorpje ga ik over de rotonde en door het dorpje terug. In Willer begint de klim terug naar de Col du Grand Ballon. Klinkt overigens wel zo'n naam.

Als je daalt, vind je het altijd behoorlijk druk op zo'n berg, als je klimt denk je altijd dat de fietsers alleen maar dalen en er naast jou niemand is, die probeert zich naar boven te trekken en douwen.

De klim is niet ongelofelijk stijl, ik schat zo'n procentje of 7 gemiddeld, en ik weet tot tegen het eind aardig door te gaan. De laatste kilometers zijn zwaar, nog steeds is mij niet helder wie dan de baas is, het lichaam of de geest. Op de top jasje aan en helm op, nog effe de nieuwe aanwas van zo'n 100 nieuwe bezoekers van deze Col begroet en ik daal voornamelijk, terug richting Le Markstein.

Toon zit al in de auto te wachten. Het is nog 2 uur voor de Tourdoorkomst bij de Col de La Schlucht, effe wat eten en drinken, droog ondershirtje aan en Toon zullen we? Maar Toon weet dat er nog meer dagen komen en stelt voor, dat hij met de auto daarheen zal rijden en bij de parkeerplek op mij zal wachten. We rijden samen en afzonderlijk aan en na zo'n drie kwartier staat hij op 5 kilometer van de doorkomst van de Tour langs de weg klaar met de fiets in de hand. We rijden door en aan de stoet geparkeerde auto's komt die laatste 5 kilometer geen eind meer. Daarvoor stonden er al honderden maar nu gaat het om enkele duizenden auto's.

Ik heb de Tour nog nooit gezien, vreemd, eigenlijk een schande, zelfs een gebrek aan mijn wielerculturele opvoeding. Er is maar een woord voor die aanblik op de Col de La Schlucht, ongelofelijk.....

We komen uit op zo'n 50 meter na de doorkomst op de Col. Er bevinden zich op de 100 meter parcours die wij kunnen overzien, ruim 2.000 toeschouwers. Van alle nationaliteiten, al of niet uitgedost, fietsers, wandelaars, autisten etc. Wij hebben het geluk een plekje te vinden vlak bij een Franse variant van de Tokkies. Ze kijken ons aan alsof we hun grondstukje willen inpikken. Alles wat vanuit de reclamekaravaan op dat stukje terechtkomt, is van hun, tenminste dat verraadt hun lichaamstaal. Mijn Frans is wel aardig, dat van Toon iets minder, dus een discussie in het Frans op hoog niveau, nee laat maar.

De reclamekaravaan, een Franse parodie op onze Carnavalsoptochten, is soms echt lachen, hoewel ik geen Carnavalsvierder ben.

Dan is het een tijdje stil, af en toe wat motoragenten, hé een helikopter hoog in de lucht aan de Duitse kant van de Vogezen, twee politiehelikopters scheren rakelings over, telefoonverkeer is niet mogelijk, de helikopter met de camera, nog een, nee twee helikopters, oorverdovend lawaai, hé een Rabo (Rasmussen?) en nog iemand, zoef zoef iedereen staat op zijn kop, een groepje renners met Armstrong, Boogert en ja dat ging wel snel, de hartslag van alle toeschouwers zit ook ruim boven de honderd, en langzaam wordt het iets rustiger. De helikopters zijn weg, en stuk voor stuk komen de overige renners langs, kleine en grotere groepjes, gelardeerd met eenlingen.

Na ruim 10 minuten besluit Toon naar de auto terug te keren, misschien bang om vannacht op deze berg te moeten bivakkeren. Ik besluit nog even te wachten, misschien wel op de bus. Na een paar minuten komt de bus danook langs. Veel Nederlanders, ook Raborenners, blijken het leuk te vinden met een bus door het buitenland te trekken.

Genoeg gezien, ik heb het wel zo'n beetje gehad. Ik stap op de fiets en rijd Toon achterna. Bij de auto gooi ik wat overtollige spullen af en fiets door naar Le Markstein. Eigenlijk was ik al op, maar het is en blijft een retourtje. Prachtige uitzichten op het dal bijna een kilometer beneden mij, voorzien van wat prachtige meertjes, vergoeden veel, maar ik ben bijzonder blij terug te zijn.

Effe de kan met water over het hoofd, wat kleren aan en off-we-go richting de Ballon D'Alsac.

Met de auto over een ondertussen afgeladen Grand Ballon (nu al) en via Willer rijden we westwaarts. Een hotelletje vinden lijkt schier onmogelijk, tenminste zo wordt ons gezegd, maar 2,5 kilometer voorbij de start van de klim naar de Ballon D'Alsac vinden we een typisch Frans hotelletje. Ietwat verlopen, iets te zacht bed, vloerbedekking tot aan het plafond, maar hele lieve uitbaters en een heerlijk, stevige en welverdiende maaltijd. Welterusten....

Etappe 2-49, 10 juli 2005

Hoewel wat heet welterusten als je een broer hebt die zo kan snurken. Het was een korte en een lange nacht, helaas. Het ontbijt vergoedt veel. Mijn Frans is ondertussen zo goed dat het bestaat uit een liter jus d'orange, cupjes jam, koffie, 2 croissants de man, plus een vol bord kaas en voor ieder 2 halve stokbroden. Een echt fietsersontbijt.

Om 10 uur fietsen we aan, en ik rijd eerst aan tot in Bussang (km 3.657), zo'n kilometer of 8 naar het oosten. Daar keer ik, klaar voor de klim naar de Ballon D'Alsac. Wat een volk in dat dal, maar vooral, wat een volk hier op deze berg. En dat om half elf in de ochtend, terwijl de renners pas om drie uur hier worden verwacht. Op stukken moet je echt tussen de mensen door manoeuvreren. De bermnen zitten al vol met mensen, daar waar het kan staan auto's en vooral heel veel campers geparkeerd, indrukwekkend. De klim is behoorlijk pittig, het is dus druk, op plaatsen stinkt het naar de barbecues, het is warm, hier en daar zelfs applaus, voor mij, ja blijkbaar en alles bij elkaar kom ik toch redelijk fris boven. Daar bevindt zich al een complete mensenzee, de stemming is zelfs al behoorlijk opgefokt, maar bij nader inzien toch wel geinig. Na wat zoeken vind ik Toon een paar honderd meter na de doorkomst van de Ballon.

We besluiten direct door te gaan met de afdaling naar Giromagny (km. 3.627-etape 7-38, van 7 september 2004). Toon doet het vandaag rustig aan (misschien wil hij vannacht minder hard snurken?), dus stopt na een kilometer of 7 op zo'n 700 meter hoogte. Ik daal door naar Giromagny zo'n 17 kilometer van de top. Boven de vijftig kom ik niet, dus die klim zal wel gaan. In het dorp koop ik wat drinken. Omdat ik het keerpunt van de vorige keer niet goed herken, fiets ik het dorpje twee keer helemaal door om zeker te zijn dat ik het keerpunt toch echt gehad heb. Kleren effe rangschikken, helm aan het stuur (tip van Toon) en daar gaat ie weer.

De eerste kilometers zijn redelijk vlak en ook het begin van de klim is niet echt extreem. Shit, ik krijg de cadans maar niet te pakken. Links en rechts komt Jan en alleman mij voorbij. Dit is wel eens leuker geweest. Veel boven de 5% zal het niet uitkomen, maar voor mij lijken het er wel tien.

Een kilometer of 4 voor de top overvalt mij een nieuw fenomeen, kramp en wel in mijn rechterbovenbeen, au! Rustig blijven en vooral niet afstappen. Drinken, ontzien dat been en voorzichtig wat oprekken. Heel langzaam vervaagt de kramp, hoewel het voelt alsof een sluipmoordenaar in het struikgewas blijft liggen wachten. Twee kilometer voor de top moet ik er toch af, maar nu op bevel van de gendarmes. De route is afgezet voor alle verkeer. Nu blijkt mijn Frans toch onvoldoende, dus, jawel hoor, ik moet een stukje lopen. Ze zien me niet meer dus weer op de fiets, non non messieur, ze kijken niet dus het kan weer, mais non messieur, concluderend, stukje bij beetje kom ik in de buurt van de Ballon. Toon staat al te wachten, terwijl de reclamekaravaan doordendert. We besluiten over de top van de Ballon te gaan kijken en zelfs op sommige plaatsen met de fiets op de schouder, weten we de top te passeren.

Een kleine 200 meter over de top, voor de Tourenners ervoor, vinden we een mooi stekje, waar we in gezelschap van Nederlanders en Duitsers onze tijd verder door zullen brengen. De eerste informatie is heel leuk; de Rabourenner Rasmussen ligt ruim aan kop bij de doorkomst op de Grand Ballon. Verder zouden daar wat eenlingen achter zitten. Ik bel effe naar huis, nu lukt dat wel en krijg de actuele stand door, die ik vanzelfsprekend deel met onze lotgenoten op de flanken van deze Tourpuist. De stemming in het Nederlandse kamp is dus prima en, ja hoor, het is toch het leukst in zo'n klim te staan. Rasmussen komt toch zeker met een snelheidje boven in de twintig voorbij, met alles erop en eraan, helikopters, politiemotoren, volgauto's en een waanzinnig enthousiast publiek. Dat publiek golft als het ware om de renner heen, wijkt uiteen voor de motoren en volgauto's, maar doet dat iets minder voor de renner, die je, ik ook, bijna aan kunt raken. Het is dan wel geen God, maar hij kan wel erg hard fietsen.

Minuten later komen pas de achtervolgers, hoe ver is het nog voor Rasmussen nadat hij over de top is, hoeveel vlakke kilometers moet hij nog een eenzame strijd aan, gaat het hem lukken? Boogert en dat zal dan die Weenink van gisteren zijn, zitten er nog goed bij in de groep van Armstrong, wat een geweld zeg. Vervolgens nog heel veel druppels en groepjes en pas na zo'n kwartier komen de laatsten langs. Poeh zeg, indrukwekkend. Nu moet alleen die berg nog leeg. Toon en ik concluderen dat wij vandaag waarschijnlijk met afstand als eersten onder de douche zullen staan.

Het fijne is ook dat zo'n fiets wel erg wendbaar is in al die drukte. Na ruim een half uur, toch maar effe die helm op en bij zo'n camper kijken naar de actuele stand in de wedstrijd ben ik aan de voet van de berg. Toon bezit blijkbaar iets minder grijze cellen dan ik, dus veel eerder beneden, want hij zit dan al bijna in het hotel. De weg is een grote file, maar wij fietsers vinden onze weg wel. Tien minuten later in het hotel, shit geen TV, "mais oui, vien dans le chambre privé", helpen ons verder. Zo te zien op hun eigen slaapkamer zien we Rasmussen als eerste over de finish komen, goh die zal blij zijn met die rustdag morgen. Een Duitser in het geel, bijzonder zeg.

Onze Duitse medehotelbewoner is 's-avonds bij het eten bijna de gelukkigste mens van de wereld. Het eten is helemaal toppie, 4-gangen met als pronkstuk een heerlijke forel, genieten. De uitbaters vinden ons steeds leuker worden en zijn voor Fransen van die leeftijd extreem vriendelijk en open. Maar, wel op tijd naar bed, want morgen dient de laatste inspanning geleverd te worden.

Etappe 3-50, 11 juli 2005

Pas om 9 uur word ik wakker, ben ik doof geweest vannacht, heerlijk geslapen alleen, oh nee. Gisteren voelde ik al wat aan mijn linkerknie, vanochtend is die echt pijnlijk, behoorlijk stijf. Hoewel ik geen beroepsrenner ben, is er voor vandaag toch weinig keus, er moet gefietst worden. Want hier terugkomen voor alles bijeen 60 kilometer, nee dat is toch teveel van het goede.

We rijden naar Bussang (3.657), waar we op de fiets stappen om in het St. Amarin van gisteren weer om te keren. De Col de Bussang (waardering 0.7 en 731 meter hoog) stelt niet veel voor en de knie voelt redelijk. Na de afdaling treffen we in Urbes (3.667) een Belgische fietser met (heel) veel bagage, die deels de Tour volgt en deels naar Colmar wil. Zo rond de dertig en wat een poten zeg, rijdt hij met 2 vingers in de neus met ons mee, op het vlakke tenminste. In St. Amarin nemen we weer afscheid en begrijpen zijn fietsgemak, tenminste als je weet dat hij in 2005 al 9.000 kilometer gefietst heeft. Alsof je niks anders te doen hebt.

Opnieuw de Col de Bussang op blijft het niet bij 0.7 als waardering. Toon gaat er direct af, het is wel een hele mooie klim met echte haarspelden maar bijna boven komt een fietser me wel erg snel achterop. Ik trek alle registers open om toch eerder op de top te zijn, wat lukt, alleen blijkt het Toon niet te zijn. Daar was ik toch wel effe ongerust over. Nou, was dan toch wel lekker.

Ik daal af naar Bussang, fiets erin, slokje, hapje, droog T-shirt, hoi Toon, hoe ging die? Ook hij prepareren en we stappen in de auto en gaan door het dal van Kruth en Wildenstein naar het Noorden naar de Col de La Schlucht.

Op de Col parkeren we, ik moet effe die 50 meter pakken naar het Westen richting Gerardmere en daal vervolgens met Toon af naar Soultzeren (3.737 km, etappe 4-26, 5 september 2003). Hij stopt een kilometer of 3 voor het kerkje van Soultzeren en begint aan zijn klim. Ik stop even bij het kerkje om mij te prepareren, helm af, shirtje uit, voel effe aan mijn knie en besluit de klim aan te pakken. Die knie heeft laten weten dat het verzet klein moet blijven en ik houd me daar ook aan. Oh, zo voelt dat bij Armstrong, koffiemalen is inderdaad een goede term. De klim blijft de hele weg op 5%, echt heel strak.

Eigenlijk moet die klim binnen het uur kunnen, ook al omdat dit mijn afscheid is van de Vogezen. De echte jongens deden het tenslotte ook binnen het half uur, dus wat let mij. Ondanks een ketting die er af loopt, een knie die de hele weg laat weten dat hij er is, gaat het lekker. Ik zit onafgebroken te rekenen, het moet kunnen en 59 minuten is tenslotte binnen het uur, dat waren de Vogezen dus.

Ik douche mezelf met mijn kan en shampoo en kleed mezelf om, want Toon is daar dan al ruim klaar mee.

Rond half vier rijden we aan richting thuis, niet eens heel erg moe maar wel met enkele pijnlijke gewrichten. Zal wel weer genezen. Blijft een enorm overweldigende ervaring, die pakken ze me niet meer af. Wat een top-idee om hiervoor te gaan. En Ine, bedankt voor het zetje.

En, nog conclusies?

-Het bezoeken van een bergetappe van de Tour kun je met wat goede wil aanmerken als proeven aan een stukje ware cultuur. Weliswaar cultuur van een andere wereld, maar in ieder geval ruim in staat mij absoluut verbaasd te doen staan.

-Blijkbaar kom ik zo rond mijn vijftigste toch in de buurt van mijn grenzen. Drie dagen toeren in de Haut-Vosges leveren mij twee pijnlijke knieën op, waarvan een op tenditis lijkt. Effe rustig aan dan maar.

-Ze bestaan nog echt die kleine, knusse, goedkope, franse hotelletjes. Naar ik hoop nog heel lang.

-Na het volgende fietsbezoek aan Frankrijk zal ik, als de goden mij goed gezind zijn, over de helft zijn. Op dit moment zit ik op 47% van de afstand en heb 50 etappes gefietst. Ook aanzienlijk is; ruim 3.500 kilometer gefietst.

Honderd Cols tocht-etappe 10

Het kriebelt alweer enige tijd. Het werk ging niet helemaal toppie, de omgeving buiten mijn gezin vroeg ook om een verzetje dus, om het jaar af te ronden, effe naar mijn tweede fietsvaderland.

Vertrek op vrijdag 23 september rond 11.00 uur, na uitvoerige bestudering van de weersverwachtingen. In de regen zitten kan thuis ook, het meest gunstig oogt de regio rond het Lac de Ste. Croix, dus recht naar het zuiden.

Via Lyon en Grenoble overnacht ik aan de N75 in La Gare, hoewel een station heb ik niet gezien.

De volgende ochtend vertrek ik en besluit te starten in Cereste.

Etappe 1-51, 24 september 2005

Cereste nog zo'n 60 kilometer van het Lac de Ste. Croix, maar wel binnen fietsafstand van Revest –du-Brion (2.448 km, 30 september 2002).

Hoewel ik het afgelopen weekend de Mergelheuvelland 2-daagse 2 maal 50 kilometer op de mountainbike heb mogen zitten en dat werkelijk fantastisch ging, ben ik er niet helemaal gerust op. Terugkomend vanuit Limburg voelde ik de buikgriep al aankomen en jawel hoor de eerste kennismakingen met Brabant voltrokken zich op diverse WC's.

Mooier kan ik het niet maken.

Aan de andere kant, vanochtend direct na het reveil was mijn hartslag in bed 43 stuks voor die hele minuut, dus dat kan slechter. Niet zeuren dus.

Iets voor twaalfen stap ik op de fiets en vertrek richting noorden naar het keerpunt. Vertrekpunt een keurige parkeerplaats bij de kerk met WC en stromende drinkwater, wat wil je meer. In het koppie vechten zin en twijfel om de voorrang, voordeel is dat de benen het moeten doen.

Zou de afdaling waarmee ik begin bedoeld zijn om het goede gevoel los te maken? Wie weet. Ik fiets over een uitzonderlijk rustige weg over een mager uitgevoerd wegdek bij heel aardig weer door een heel natuurlijke omgeving. Het eerste plaatsje Oppedette lijkt rond 1900 volkomen tot stilstand te zijn gekomen. Het jongetje dat op de traprede voor het huis met zijn hoofd in zijn handen volkomen leeg voor zich uit zit te staren, lijkt zich dat ook meer en meer te gaan beseffen.

Iets verder hangt, als een middeleeuws tafereeltje, een groepje jagers zich te verpozen rond een groepje bomen. Dissonant vormt het groepje 4-wheeler drives iets verderop, maar ja 't zijn wel echte mannen dus.

Als ik halfweg uitkijkend over de omgeving het plaatsje Simiane la Rotonde boven op een heuvel uitkijkend over diezelfde omgeving zie liggen, kan ik niet eens heel erg opgewonden raken. Twijfel alom.

De rest van de route gaat over de iets bredere D18 en verrek, mijn hartslag gaat iets omhoog, daar linksvoor ontwaart ik zomaar de Mont Ventoux. De eerste glimlach van de dag.

Ik keer in Revest-du-Brion, echt behoefte om hier te stoppen heb ik niet.

Tot dan toe ging het traag, stroperig, langzaam, maar nu weet ik waarom. Heel langzaam liep de weg omhoog. Terug in Simiane la Rotonde ben ik danook zo. Koffie en een gebakje, verdiend, vind ik althans, en ik beslis tenslotte (nu Ine er niet bij is). De man in de boekwinkel annex toeristenbureau annex koffiëcorner is alles behalve spraakzaam, zou een Fransman kunnen zijn.

Het laatste stuk gaat redelijk, hoewel mij nog wel even de schrik om het hart slaat. Het groepje 4-wheeler drives staat nog keurig bijeen maar ik hoor knallen in het bos. Greg Le Mond zou zeggen, "Hoe maak ik ze nou duidelijk dat ik geen wild ben?"

Eindigen met een klim zal echter nooit mijn hobby worden.

Wat opknappen op de parkeerplaats, fiets in de auto en wegwezen, richting het Lac de Ste. Croix.

Etappe 2-52, 25 september 2005

Ik heb een prachtig plekje gevonden op een municipal in Ste. Croix de Verdon, een aanrader, hoewel dat volgens mij geldt voor alle plekjes hier aan dit meer. Een van de beheerders is een Nederlander, die op mijn vraag "hoe komt iemand hier toch verzeild en dat in dienst van een gemeente?" antwoordt, "ja, het mooie weer hier". Leuk antwoord als je rond de 20 of 25 bent, maar niet als je rond de 45 bent, inclusief grijze haren rond de slapen. Maar om nu te vragen "waarvoor ben je dan gevlucht?" lijkt me wat onaangepast.

Het slapen in de Ford Galaxy, voor de eerste keer, is me geweldig bevallen. Als een blok heet dat naar ik meen, een uurtje of negen aan een stuk.

Het is het makkelijkst de route op te pikken in Riez, waar ik de auto parkeer bij het chateau annex restaurant Pontfrac. Ik rijd eerst richting Moustiers-Ste-Marie (2.569 km, 1 oktober 2002) en kom per saldo bijna net zoveel fietser tegen als auto's. Blijft uitzonderlijk voor dit land. In feite gaat dit stuk over een bult, zo'n 3 kilometer voor Moustiers gelegen. Heen langzaam omhoog, dan in vliegende vaart het laatste stukje naar het dorpje. De laatste rotonde van het dorpje neem ik als keerpunt, hier reed ik toen het dorpje in op weg naar mijn salade, en keer weerom. Een aardige klim, een lange afdaling en ik ben weer bij de auto, niks geleden. Effe helmpje af, is tenslotte maar een gele weg, bidons bijvullen en dan op en neer, in horizontale en verticale zin, naar Valensole. Vandaaruit verder naar Manosque eerst over een hoogvlakte en dan daal ik ongelofelijk geleidelijk zo'n kilometer of 10 over een vrij brede weg. Ik schat dat ik in die 10 kilometer in verticale zin zo'n 300 meter ben gedaald, maar het gekke is dat dat trappen eigenlijk onnodig maakt.

In Manosque pak ik wederom een rotonde, die bij de Hyper-U (makkelijk voor morgen) als keerpunt. Het is nog vroeg, ik vertrok vanochtend om half elf, dus aan de voet van de klim pauzeer ik ruim inclusief het heerlijke contact met het thuisfront.

Uitgerust begin ik aan de klim, ik had 20 per uur gedacht, maar bij nader inzien neem ik ook genoegen met 15. Het is verrekenis lang, ik geniet nog niet echt, maar helemaal onprettig vind ik het zeker ook niet. Wel levert het genoeg argumenten op om in Valensole een bekske te mogen doen. Het slotstuk naar Riez gaat behoorlijk, ruim 90 kilometer for the day is okay.

Etappe 3-53, 26 september 2005

Op basis van de weersvoorspelling van het thuisfront toch maar besloten na afloop van de tocht van vandaag naar de Mont Ventoux te vertrekken. Alles inladen, afrekenen, de vraag aan de Nederlandse beheerder brandt op mijn lippen, maar ik stel hem niet en vertrek naar Manosque. Ik parkeer vanzelfsprekend bij de Hyper-U, super was zeker niet groot genoeg, en stap op richting Cereste. Omdat ik niet goed oplet verdwaal ik nog bijna, mede omdat de routebeschrijving vandaag weer de andere kant op is.

Het gaat vandaag, voor de derde keer op een rij, of omhoog of omlaag, intervallen dus. Ondertussen lijkt het iets minder ongerept, iets meer wijn en iets minder lavendel.

Tussen Vitrolles-en-Luberon en Cereste de eerste echte klim van deze uitvoering, met de bijpassende naam Col de L'aire Dei Masco, bijna 700 meter hoog. Mijn Armstrong-horloge is behoorlijk van de slag, want hij vindt de col maar iets meer dan 400 meter hoog. Maar als je hem dus zo'n 300 meter corrigeert, zal het allemaal wel aardig in de buurt komen. Goed te weten voordat ik aan de Mont Ventoux ga beginnen. De afdaling is geen lolletje, zo slecht is het wegdek. In Cereste ben ik desondanks redelijk vlot en kom, zoals gedacht, binnen bij het parkeerplaatsje van eergisteren. Lekker verfrissen, bidon bijvullen en weerom. Om te trainen voor de Ventoux pak ik de Masco op het middenblad voor, wat wel enig doorzettingsvermogen vereist. Op de top effe genieten van het uitzicht, jasje aan, helm op en speren maar. Aan deze kant is de weg zelfs iets steiler

maar het gladde wegdek maakt het echt helemaal genieten. Rechtsvoor een prachtig uitzicht over het dal en dan die wind die om je oren fluit, kicken.

In Bastide-des-Jourdans, op een kilometer of 15 voor Manosque koffie en cola in zo'n typisch Frans cafeetje. Inrichting niet om aan te zien, bar zonder echt eigen gezicht, plastic stoeltjes aangevuld met die van ons moeder, de TL-balken zijn natuurlijk aan, de blue-collar workers hangen aan de bar, aan een tafel spelen 3 gepensioneerde mannen en een vrouw van rond de 40 kaart, helemaal 24 karaats.

De terugweg naar Manosque is, mij althans, bekend en niet spectaculair. Ik vind het prima terug bij de auto te zijn, kleed me om, spulletjes erin en op naar de Ventoux voor..... eerst een dagje rust.....

Etappe 4-54, 28 september 2005

De meeste echte dingen zijn afgeschapt bij de intrede van de nieuwe tijd, iets wat echter de tand des tijds wel zal blijven doorstaan is de Mont Ventoux, de enige echte berg. In ieder geval voor mij dan. Een verwijzing misschien voor de moderne mens is wel www.dekaleberg.nl een Nederlandstalige site van en voor al die gekke Ventoux liefhebbers in ons kleine landje. Leuk om te bezoeken als je iets met fietsen, de Tour, doorgeslagen gektes of deze berg hebt.

Tijdens deze hele tocht is er voor mij geen enkele etappe geweest die ik voor vandaag al zo vaak gefietst heb. In mijn hoofd wel te verstaan.

Daarbij komt dat ik tot nu toe de meeste keren op de flanken van de Ventoux in ieder geval meer dan een doden ben gestorven. De allereerste keer vergeet je natuurlijk nooit, zo ook ik niet. Komend vanaf Bedoin haalde ik een oudere Belg in, ik schat zo'n beetje mijn leeftijd nu. Hij was duidelijk te zwaar, ik in de kracht van mijn leven, net begonnen met wat triathlonnen. Hij zei iets in de trant van: "doe maar zutjes, want 't is nog een heel eind naar boven". Hij haalde me uiteindelijk net voor de top in. En dan het moment dat die vlinder mij voorbij kwam, ik dacht "dat kan helemaal niet", maar 't was toch echt zo. Hij speerde niet echt voorbij, maar bijhouden kon ik hem toch echt niet.

Pas nu bij het vastleggen van deze etappe zie ik dat het op de kop af 3 jaar geleden is, dat ik vanaf Bedoin naar boven ben gegaan. Heel verstandig van mij is, al zeg ik 't zelf, om eerst naar Entrechaux (2.381 km., 27-9-2002) te fietsen en zo lekker warm te draaien. De auto staat echt aan de voet van de klim, zo'n 2 kilometer voorbij Malaucene, al op het traject van de Ventoux. Daar weer aangekomen, kleed ik met om (mouwloos shirtje van de Ventoux himself, voor de liefhebber € 49, geen geld) pak mijn spullen en wil aanfietsen. Ik raak echter aan de praat met een Belgisch echtpaar van rond de 60, hij kent de Ventoux op zijn duimpje, stikt van de tips, en is voor een Belg heel praatgraag, wat wil je met die Tom Boonen in de regenboogtrui. Als ik toch echt af begin te koelen, dank ik beleefd en fiets aan.

Het voelt voor de eerste keer deze trip echt lekker, de rustdag van gisteren heeft zijn effect niet gemist en ik besluit het kleinste verzet voorlopig te reserveren voor alle aangegeven kilometers van 10% of meer.

Deze kant van de berg is duidelijk anders dan die van Bedoin. Bedoin is ongelofelijk regelmatig. Ben je daar eenmaal in het bos dan is het tot Chalet Reijnaerd allemaal 9, 10 of 11% per kilometer. Hier varieert het van 4 komma nog wat tot iets in de 10 procent. Bovendien weet je aan deze kant eigenlijk niet waar je zit, het landschap wisselt behoorlijk, maar je ziet het weerstation niet tot zo'n 3 kilometer onder de top. Hoewel, door de perfecte bewegwijzering weet je maar al te goed waar, danwel hoe hoog je zit. Aan deze kant van de berg is het ook een stuk minder druk dan aan de andere kant. Ik word de hele rit niet ingehaald, en kom voorbij een stuk of 10 fietsende danwel uitpuffende andere fietsers. Ook het aantal auto's dat voorbijkomt, overschrijdt de 50 niet. En altijd maar weer die autodrop, oh sorry ik bedoel die Nederlanders. Ik zie volgens mij alleen mijn burens niet voorbijkomen, de anderen heb ik allemaal gezien. Mijn kledingkeuze past perfect bij deze dag, weer een pluimpje voor mezelf. Het is zo goed als windstil, als ik de dunne wolkenzone passeer is het effe iets frisser, maar verder past de luchtige kleding bij mijn zweetgedrag (een soort manneke pis, maar dan over het complete lichaam).

Rond de 1.000-1.200 meter (hoogte) heb ik het effe lastig, gaat het dan toch beginnen, maar nee hoor. De reden blijkt bij de afdaling, stukjes van 12% worden dan (wel) aangegeven.

Ik trap vrolijk door, hé, het kleinste verzet is nog onaangeraakt. Een van de mannen die ik voorbij ben gegaan komt mij met vrouw, fiets en auto voorbijnoeven op weg naar de top, loooser!!!

De tijd stelt niet veel voor, 2 uur en een kwartier vanuit Malaucene, maar ik ben zielsgelukkig. Had het sneller gekund is de vraag, natuurlijk, maar dat interesseert me geen biet. Ik heb geloof ik nog nooit zo relaxed op de top van die geweldige Ventoux gestaan. Het zal de hoogte wel zijn, maar even denk ik, als ik nou naar Bedoin afzak, kom ik vandaag gewoon weer boven. Maar gelukkig blijf ik bij mijn positieven en besluit mijn ondershirtje en jasje te zoeken, helm en bril op en speren maar.

Volgens mij heb ik nog nooit 74 gereden op een fiets, ik wist niet dat ik dat durfde.

Anderen wel, want iemand komt met rond de 90 voorbij. Gelukkig is het vrij rustig aan deze zijde van de berg. In het begin is het nog wat frisjes, maar een kniesoor die daarop let in de euforie. Verder beneden wordt het lekkere gevoel alleen maar meer gestimuleerd in een weldadige warmte.

Bij de auto douche ik me met behulp van mijn 5 liter kannetje en trakteer mezelf op een cafe au lait bij het restaurantje direct aan de voet van de klim.

Geweldig om te zien hoe vrijwel een ieder die op de fiets naar beneden komt zich opeens een echte fietser waant. Voor zij die zelf naar boven zijn gefietst is dat effe een ander beeld dan zij hadden toen zij zich naar boven worstelden.

En zij die naar boven zijn gebracht? Misschien maakt de leeftijd mij milder. Ook zij zorgen voor een bijdrage rond de mythe van deze berg. En bovendien kun je je afvragen waarom mensen niet gewoon dat moeten doen wat ze lekker vinden. Hoezo moet iedereen almaar leven naar de regels van een ander, laat ze toch het kind in zichzelf uitlaten. Ik zeg altijd over mezelf dat als ik aan het klimmen ben, ik de hond aan het uitlaten ben, een jonge hond dan wel te verstaan, en als ik daal ik het kind in mij effe eruit laat. Is per saldo natuurlijk niet minder afwijkend.

Na een heerlijk avondeten in wederom zo'n echt ouderwets Frans hotelletje in Montbrison, in de buurt van St. Etienne, zit ik nog lekker na te genieten. Wat een heerlijke dag. Mooier dan wel 100 keer gedroomd.

Etappe 5-55, 29 september 2005

De nachtrust was allesbehalve. Je went wel snel aan de buitenlucht in zo'n bedje in die Galaxy. Het Frans hotelletje lag als een soort beleg tussen 2 wegen ingeklemd, zodat het achteraf niet zo verwonderlijk was dat naast de twee keer dubbele ramen er ook nog een rolluik voor het slaperkamerraam zat. Efficiënt voor het lawaai, maar wel erg bedompt. Ik was na deze grotendeels doorwaakte nacht behoorlijk vroeg op. Zin in 'n ontbijtje had ik niet, doe mij maar mijn kan vol met lekker warm water.

In het stadje vind ik een plaatsje om de auto veilig te parkeren. Ik stop twee repen in mijn mond, neem een bidonnetje water mee en vertrek naar Chambeon (634 km, 28-09-2003). De route voert hier door het dal van de Loire, is dus op z'n Frans gezegd lekker vlak. 17 kilometer heen en ook zovele terug. Net Montbrison uit word ik tussen de koeien een hertje gewaar, is het toch geen kalfje, nee een hertje en net zo rustig, bijzonder. Een paar kilometer verder denk ik ingehaald te worden door een andere fietser, maar nee, rechts van mij draaft een paard met sulky voorbij over een min of meer echte renbaan. Heen en terug zie ik links en rechts van de weg een stuk of vijf reigers zitten, veelal geposteerd tussen de koeien. Die reigers zullen wel klaar met vissen zijn, denk ik maar. Het retourtje zit er vlot op, bij de auto ontbijt ik, vul de beide bidons, kleed mij wat warmer aan want nu gaan we weer klimmen (en dalen). Vandaag wil ik er eigenlijk zo'n stuk of 100 fietsen, dus goed voorbereiden. Te beginnen met de Col de Croix de l'homme mort, klinkt niet echt optimistisch. Zwaarte 3,3 volgens de indexlijst van de cols, daarmee op plaats 25 van de zwaarste cols van de route. Overigens na de Mont Ventoux van gisteren heb ik de zwaarste twee nu al gehad en van beide kanten nog wel.

De klim voert naar 1.163 meter, ik zit op zo'n 400 meter, dus heb wel wat voor de boeg. De klim loopt vanaf het begin niet echt lekker, zeker als ik wordt ingehaald door zo'n Fransman van een jaar of 60, geschoren benen en dito lijf. Al vlot is hij uit het zicht en zit ik op het kleinste voorblad. Ik vind uiteindelijk de cadans, maar zo op een hoogte van 7 tot 800 meter trekt de lucht dicht, begint het te waaien en wordt het behoorlijk koud. Was het in het dal zo'n graad of 18, hier boven is het misschien maar een graad of 10. Met elke trap lijkt het kouder te worden en als ik boven kom sterf ik van de kou. Dus..... de plannen worden aangepast. Dan maar eerst 5 kilometer verder rijden naar St. Anthème nadat ik mijn jasje aan en mijn helm opgezet heb. Ik rond de lokale kerk en stop bij een kroegje annex restaurant. Na 2 coffee au lait en een klein half uurtje zou ik mijn naam weer kunnen schrijven, dus..... bekijk het maar, ik kap ermee. De weersverwachting voor morgen is zeker niet beter, voor vandaag heb ik helemaal gehad, toedeledokie. Ik klim de 5 kilometer weer omhoog naar de Col de Croix de l'homme mort of beter gezegd de tussengelegen niet geïndexeerde col. Boven op 'het kruis van de dode man' kleed ik me weer goed aan en dalen maar. Ik hoef maar een trap of 10 te doen en binnen het kwartier sta ik bij de auto. Ondertussen heb ik snelheden bereikt tot zo'n 60 kilometer per uur, hij was steiler dan ik dacht. Beneden aangekomen voel ik mijn benen, billen, rug en wat dies meer zij. De beslissing is eigenlijk in de klim naar de top al genomen, het is mooi geweest voor deze ronde. Ik gooi alles in de auto trek wat extra's aan en speur de autobaan op. Deze vind ik een uurtje later boven Lyon. Gelukkig heb ik net vantevoren effe lekker met mijn kan warm water kunnen douchen, zodat de terugreis toch een voldaan gevoel oplevert.

En, nog conclusies?

-De Gorges du Verdon en het Lac de Ste. Croix blijven adembenemend mooi.

-Er is maar een berg, er zal er maar een blijven, mon Mont Ventoux

-Een huisje kopen in Frankrijk kan nog steeds. Waar je maar wilt. Maar vraag en aanbod zorgen in ieder geval in de Provence voor Nederlandse prijzen. Pffff

-Als je vroeg of laat in het jaar in Frankrijk gaat fietsen blijft het aan te bevelen ruim beneden de lijn van Lyon te blijven.

-Die Franse cafeetjes ook die vind je nog volop. Maar om nu te zeggen dat de mensen er erg spraakzaam zijn, is lichtelijk overdreven. Je kunt ze zien kijken en denken "wat doet die knakker hier nu helemaal?", maar de vraag zal je niet gesteld worden.

-Na heel wat dagen in Frankrijk doorgebracht te hebben, ben ik eindelijk over de helft van mijn fietstocht. Op dit moment zit ik op 51% van de afstand en heb 55 etappes gefietst. Ook aanzienlijk is; ruim 4.000 kilometer gefietst.

-De eerlijkheid gebiedt wel te zeggen dat ik in kilometers wel over de helft ben, echter nog een groot deel van de Pyreneeën en zowat de totale Alpen voor de boeg heb. Tel uit je winst.

-Als ik in dit tempo doorga ben ik net voor 2010 klaar met deze onderneming. Wat dan?

Honderd Cols tocht-etappe 11

Eindelijk mogen we weer. Hard gewerkt, nagenoeg alle klusjes klaar dus, France here we come.

We arriveren op vrijdag 30 juni in Mouthe, daar waar we samen eindigden eind 2004, nadat we vanuit de Vogezen de Jura in waren getrokken. Via een lokale pub (blijkbaar is het in Frankrijk aantrekkelijker Engelsen te lokken dan de locals) vinden we onderdak in een echte, naast de kerk gelegen, Gite in het nabijgelegen Sarregeois. Als we daar arriveren is er nog niemand, dus we laten de auto staan, kleden ons om en keren terug

naar de pub voor koffie en het mobiliseren van de pubber om ons onderdak definitief te maken. Gaan jullie maar, komt zeker in orde, dus...

Etappe 1-56, 30 juni 2006

We vertrekken naar het noorden en starten met een klim, de trend voor deze vakantie is gezet. Via een hele rustige weg die ons meer dan een kilometer hoog brengt, komen we door Mignovillard en Petit-Villard, waar we linksaf de D107 opdraaien richting Censeau (11-09-04, km 3.460). De borden melden ons een Deviation, maar op de fiets kan dat niet zo erg zijn, hoewel die conclusie al snel wordt herzien, als blijkt dat we opeens zo'n halve meter beneden het wegdek komen te fietsen. Gravel oké, maar zo grof hoeft ook niet. Eigenwijs als ik ben ga ik door, fietsend, mountainbikend en rennend, terwijl Ine al omgekeerd is naar Petit-Villard en daar bij de kerk op mij wacht. Eindelijk in Censeau aangekomen besluit ik toch maar via de Deviation terug te gaan, maar goed kaartlezen helpt mij vrijwel via de kortste route langs Bief-du-Fourg terug bij Ine te geraken. Ruim 5 kilometer extra, wie maalt daar nu om.

De bron waarbij Ine zich ophoudt blijkt drinkbaar water te leveren en dat levert voldoende brandstof om terug in Mouthe te geraken. De klim onderweg is stevig en de vele vliegen zijn, helaas, niet alleen.

In Mouthe bezoeken we de lokale ATAC-super en rijden voorzien van bananen, gebakjes en ice tea door naar het zuiden via Chaux-Neuves de D46 op. Direct weer 'n klim naar zo'n 1.100 meter maar het ergste is het magere wegdek met veel losse gravillons. Wat dat betreft is de zomer een slecht fietsseizoen, omdat het dus zo'n prima gravelseizoen lijkt. Waarschijnlijk komt in de warme zomer de gravel voor het grootste deel definitief op de plek waar die hoort, maar helaas ook op ons profiel.

In Chapelle-des-Bois installeert Ine zich op een terrasje langs de weg, waar net een groter fietsgroepje, met zelfs de mannen en vrouwen in balans, vertrekt.

Ik rijd door naar Bellefontaine, waar ik in de afdaling moet constateren dat hier zowaar noch geschied wordt ook. Nooit geweten en zo laag nog skiën, op z'n minst bijzonder. Keren bij de kerk, de klim pakken en als 'n speer terug naar Ine. Zij wacht zo te zien minder op mij, dan dat ik naar haar uitkijk; oogjes toe en mondje dicht, die slaapt echt overal. Het: "maar ik sliep niet echt" heb ik volgens mij al eerder gehoord.

Tegen de wind in gaan we retour, Ine achter mijn brede rug. We zijn vlotjes retour, kan ook niet anders want Ine is helemaal uitgerust.

We fietsen door naar de Gite, waar we vriendelijk ontvangen worden en een keurige kamer krijgen. Met de auto zoeken we de pub op waar we, weliswaar als enigen, eten en vervolgens een helft van Italie-Oekraïne zien. 't Is mooi geweest, weer naar de Gite, TV's zijn daar wel maar geen zichtbaar signaal (zelfs niet voor de telefoon), dan maar op tijd het mandje in.

Etappe 2-57, 1 juli 2006

De ochtend begint in de Gite met een lokaal ontbijtje; veel handgemaakte ingrediënten in een wel heel authentieke keuken. Het smaakt heerlijk en niet onbelangrijk, het is zelfs voor mij voldoende.

Rond 10 uur hebben we alles aan boord en vertrekken we naar St. Claude. We kiezen een route voor de auto die doelbewust niet onze fietsroute overschrijft. In een uurtje belanden we in St. Claude waar we na, wederom na de nodige Deviations, een keurige parkeerplaats vinden. Omkleeden en ondertussen coacht de lokale belbuschauffeur ons de goede kant op. Lopend met de fiets aan de hand overschrijden we de brug, oorzaak van de Deviations. Direct begint de klim richting Morez. We klimmen in zo'n 10 kilometer van 400 meter naar exact 900 meter, de Cote de Cinquetral. Op de top mag ik (gelukkig) effe op Ine wachten en we koersen over een hoogvlakte verder richting Morez. Daar vindt Ine haar terrasje en fiets ik door naar Bellefontaine.

Goed dat ik Ine ontraden heb mee te gaan, want de heenrit naar Bellefontaine is een echte afknapper. Eerst over een te drukke weg naar de afslag. En dan is een vervelende klim naar Bellefontaine. Bij de fabriek van de verkeersborden wordt er, hoe kan het ook anders, aan de weg gewerkt. Net voor Bellefontaine haal ik nog een krasse knarrende fietser in. Keren bij het kerkje in Bellefontaine en als een speer terug naar Morez. Ine heeft de salon de thee verlaten, omdat iets eten daar niet mogelijk blijkt. We lopen samen naar de burens en genieten van een heerlijke pizza plus salade. Wat volgt is een aardig gesprekje met een multi-groepje, bestaande uit 1 Fransman, 1 Duitser en 1 Engelse. Het gesprek voltrekt zich in wisselende talen, gaat in ieder geval over volksaard en we kunnen er weer tegen.

De klim, terug naar 900 meter loopt lekker, zeker omdat ik er nu tijdig aan gedacht heb mijn stuurlint opnieuw vast te zetten. Hoewel, de klim loopt voor mij lekker, want het is ondertussen behoorlijk heet en Ine heeft moeite om op de goede hoogte te komen. De afzink is weer leuk, in feite ga ik die steeds leuker vinden; ik voel met steeds meer thuis op mijn Pinarello, hij gehoorzaamt beter dan mijn vrouw en kinderen. Zeker in zo'n afdaling voelt ie als een luxe fauteuil, speren dus.

In St. Claude gaan we over de wel heel hoog boven het water gelegen "voetgangersbrug" om zo bij de auto te belanden, en eerst volgt nu beraad. Ine heeft een wel heel goed boek en ik fiets alleen door, eerst richting Geneve en aansluitend door richting het zuiden, weer eenzelfde, of misschien wel dezelfde, hoogvlakte op.

Aanvankelijk lijkt het leuk maar na 'n paar kilometer slaat vrij vlot en onverwacht dat gevoel om. Het doet echt pijn en ik voel me met de trap belabberder worden. Ik heb slecht op de kaart gekeken en besluit te keren bij wat het eerst komt, het dorpje les Bochoux of de top van deze klim. Het dorpje blijkt nooit te komen, kan ook niet, want ligt niet aan de route. Dan maar de afslag die naar het dorpje leidt als keerpunt genomen. Hoewel het keerpunt wordt eerst een recuperatieplek; ik blijf er ruim 10 minuten, drink er mijn bidons leeg en stop het laatste eten naar binnen.

Afdalen blijkt weer top, vanaf de tweede kilometer lekker en "boterham met pindakaas" ik ben weer terug bij Ine. 100 kilometer en total loss, maar wel 100 kilometer.

Op naar Champfromier, waar we 's-Avonds op het lokale voetbalveld aan de rand van het dorp Frankrijk met 1-0 zien winnen van Brazilië. Thierry Henri wordt bejubeld, maar om nu te zeggen dat het enthousiasme, de uitdossing of het gejuich Oranje proporties aannemen, is veel te veel eer.

Het lokale vuurwerk zien we vanachter de autoruiten, want vannacht dient de Ford Galaxy op de Municipal als onze slaapkamer.

Etappe 3-58, 2 juli 2006

De nacht, aanvankelijk wat onrustig, eindigt om schrik niet, na tien. Toppie zo'n slaapkamer altijd in de buurt.

We ontbijten wat, geen koffie voor Ine en rijden het dorpje in voor wat kleine boodschappen. Zondag of niet, 's-Ochtends zijn de meeste boulangers en supermarktes gewoon open. Toch maar rustig wat koffie en dan naar St. Germain-du-Joux.

Het is bijna 30 graden als we daar op de fiets stappen. Ine gaat vooruit op de eerste klim, direct vanuit het dorp en als mijn stuurlint nu echt vast zit, klim ik haar achterna. Via Echallon (met 3 verschillende toevoegingen) gaan we via Belleydoux naar de top van de Col de La Croix de Serra (1.049 meter). Ik fiets de ruim 2 kilometer door tot de wel erg bekende afslag naar les Bochoux, keer om, weer effe klimmen, had ik eigenlijk gisteren misschien eventueel toch wel kunnen halen als het mee had gezeten, en pik Ine op in Belleydoux. Nu is het zeker 30 graden plus plus en in de laatste van de Echallons lonkt op de hoek een terrasje naar ons.

Salades, cola en koffie, gaan er allemaal zomaar in. Overigens lijkt het restaurantje wel een lokale plattelands Van der Valk; binnen genieten bijna 80 ouderen en oudjes van de lokale specialiteiten.

Na de afdaling komen we terug bij de bus, waar Ine bekend het terrasje in St. Germain-du-Joux geplaatst te hebben. Als die maar niet verdwaalt hier. Kort overleg, hoewel

overleg, Ine pakt haar boek en een flesje cola en doet de laatste 400 meter in omgekeerde volgorde om uit te gaan rusten.

Ik ga, een beetje getikt met deze temperatuur, verder naar het zuiden, daarbij de N84 kruisend. Direct begint de klim, pittig, voor de eerste keer middenblad in combinatie met het grootste blad achter. Het is echt poepie heet en dan wordt het zelfs nog erger als het asfalt pikzwart wordt en iets later zelfs rijkelijk van gravillons voorzien is.

Borden vertellen mij al snel dat de weg afgesloten zou zijn bij Le Poziat, maar hopelijk niet echt voor fietsers, hoewel na Censeau van eergisteren ben ik er niet helemaal gerust op.

Gelukkig, Le Poziat toont veel muziek, zang en kleding uit ver vervlogen tijden waar een hoop volk op af is gekomen, maar ik kan rustig door de menigte heen slalommen.

Midden in het dorp sla ik linksaf naar de Col de Berentin (1.144 meter). Geen lolletje, alle gravillons die over waren in de regio liggen hier op straat en als die bezoeking voorbij is wordt het wegdek alsmaar slechter. Zo'n kilometer voor de top komt zelfs bloed uit mijn neus, door de neus inademen en het stopt gelukkig. Ik zal wel te hard gesnoten dan wel geflatst hebben, of is misschien het ongelijke wegdek schuld?

Op de top stop ik even om op de kaart te kijken wat te doen, in ieder geval tot de afslag La Manche dan. He, daarheen blijkt de echte top toch nog 5 meter hoger te liggen, tenminste dat zegt mijn eigen Lance Armstrong hoogtemeter. In La Manche, nou komop tot de afslag met de D39 dan en dan maar keren.

Zo gezegd zo gedaan, dat gaat eigenlijk heel vlot, hoewel terug op de col de Berentin is het beste er echt wel af, maar vanaf nu speren. Eten en drinken zijn op, naar huis dus. Max is het 55, niet onaardig op zo'n wegdek en ja in de herhaling, het was toch een behoorlijke klim.

Ine is net terug bij de auto. Effe uitgebreid laven en verfrissen aan de lokale bron, "Oui c'est potable" en off we go richting Annecy.

Etappe 4-59, 4 juli 2006

We hebben weer een zeer betaalbaar huisje op een camping in Vallières nabij Rumilly. 2 nachten om te beginnen, maar het lijkt wel lekker een echte bed, koelkast, eigen WC, kookplaten etc. etc.

Gisteren op de rustdag rustig Annecy gedaan, zelfs effe een stuk gezwommen in het meer.

Vanochtend rijdt Ine ons naar Culoz, aan de voet van de Col du Grand Colombier (1.501 meter). Ze besluit om meerdere redenen dat we vandaag ieder ons weegs gaan. Haar parcours ligt in het dal, weliswaar behoorlijk golvend, en ze vindt het leuk voor mij dat ik een dagje alleen ga stoempen. Een van haar redenen is dat ik besloten heb dat het er vandaag 100 zullen moeten worden. Een begrijpelijke keus misschien. De andere is dat het bij het kusje om 10.00 uur al zo'n 35 graden is.

De bidons uit de diepvries vormen danook een wel heel welkome tegenhanger voor deze bloedhitte. En het voelt inderdaad al als een bloedhitte, zelfs voordat ik goed en wel het dorp uit ben. Armstrong geeft dan 500 meter aan en mijn fietsstang is al kletsnat.

Die avond zie ik wat ik misschien al eerder had moeten weten, of misschien ook niet, dit is de nummer 3 van mijn 100 cols, met een waardering van 8,9 en dat is, zeker vandaag, volkomen juist. Ik moet zo'n 1.200 meter klimmen in 18 kilometer, lijkt niet veel maar blijkt vies tegen te vallen, vooral omdat er een paar nagenoeg vlakke stukken in zitten. Vlakke stukken betekenen herstel, maar ook extra stijging in de overige kilometers. Het zwaarste zijn de 2 stukken met een overvloed aan haarspeldbochten, geen zuchtje wind, donker asfalt en een decor omgeven met hoge wanden. Het eerste vlakkere stuk komt als geroepen, dat kon toch zo niet doorgaan, veel drinken en effe extra rustig aan.

Als ik weer ga klimmen, verzetten een 50 tal Traction Avants, ware plaatjes met een enkele cabriolet zelfs, de gedachten. Aan de schildjes op de bumpers te zien georganiseerde tocht. Zonder dat ze gas geven zijn het wel hele echte pruttelbakken, af en toe een onregelmatig ploepje en ondertussen gebruiken ze duidelijk minder brandstof dan mijn carrosserie.

Omdat ik ondertussen wat hoger zit en er meer beschutting is, wordt het nu een heel stuk prettiger om die pedalen rond te duwen en trekken. Een mix van vrijwel vlakke stukken en pittige kuitbijters brengt me op de top en beide king size bidons zijn compleet leeg, shit.

Veel keus is er niet, dus maar door met de zwaartekracht mee en net voor het eerste dorpje (Lochieu) staat de SRV-vrouw op mij te wachten. De liter Vitel is eerder geconsumeerd dan dat ie geproduceerd is, maar ja met die hitte.

Ik zit op zo'n 700 meter zegt Lance, heb er ruim 30 op zitten en moet dus nog 20 kilometer naar het keerpunt van de dag. En die weg blijft maar golven en jawel hoor, blijkt ondertussen per saldo te stijgen. Leuk is het effe niet, maar ja dat kan gebeuren. Bij het keerpunt van eergisteren en vandaag, als die 50 er eindelijk opzitten, spoel ik een musculiepje weg en blijk ik weer op de bodem van mijn bidons beland te zijn. Maar het mooie van een keerpunt is dat je terug mag, en dat doe ik danook met plezier. Ik mag, heb ik gezien zo'n 300 meter dalen naar de voet van de klim en vier dat bij een non-potable bronnetje langs de weg, door mijn kop effe lekker te koelen.

In Hotonnes is de lokale Vidal natuurlijk dicht, dus ik besluit iets van een centrum op te zoeken. Is dat nu een kroeg of... Jippie er staan 5 wielrenfietsen buiten. 5 Oudere coureurs (60+) heren staan net hun middagmaaltje af te rekenen en de dame achter de bar gunt mij geen aandacht tot ik zeg: "Quand vous me ne donnez pas un cola, je vas mourir!" Ze schrikt, komt tot de conclusie dat ik nog geen 60 ben (heb ik zoveel geleden?) en binnen 2 tellen heb ik mijn cola.... "Merci beaucoup!" "Quelque chose a manger, peut-etre?"

Uiteindelijk wordt het een kom kale sla met mosterd en brood en oh ja, ik wist niet zeker of ik dat goed begrepen had, ratatouille met porc. Van dat laatste eet ik maar de helft, met 'n extra coke en veel, veel water. Ik vul met behulp van de barman mijn bidons wederom en, he he, dat daalt lekker, golvend maar lekker.

Terug in Lochieu blijkt aan de voet van de klim een lokale bron met, deze keer wel, drinkbaar water; blijkbaar de eerste keer over het hoofd gezien. Nog effe de kop onder de kraan en of we go.

Ik reken voor m'n beroep, maar ook en zeker en vooral als ik bergop fiets. Dankzij Lance weet ik ongeveer hoe hoog ik start, schat of weet van de routebeschrijving of de kaart hoe hoog de top ligt, schat de afstand of lees die langs de weg af en schat of als ik fris genoeg ben bereken het gemiddelde stijgingspercentage. Steile stukken leveren spaargeld op, vlakkere stukken geven de mogelijkheid te recupereren, maar kapot ga je zondermeer in deze verzengende hitte. Blijft echter ook hier: In een keer naar de top is het adagium en zo ook hier en nu.

Boven heb ik het wederom compleet gehad, volgens mijn schatting vandaag zo'n 2.500 meter geklommen, nu nog zoeven.

Ik SMS Ine dat de 18.00 uur van een eerder SMS-je te pessimistisch was en 17.00 uur realistischer. Het wegdek is helaas nergens als op de Ventoux, maar als ik de remmen loslaat, schiet het toch erg goed op, een beter bewijs dat het in den aanvang wel erg steil was, is er niet.

Iets na vijven mag ik de fiets inladen, zo nu eerst 'n zeer verdiend pintje in de lokale kroeg en ervaringen uitwisselen.

Ine heeft een leuke dag gehad in het dal, zelf haar weg gezocht (en gevonden) en dat beviel prima. Dienen, bedenk ik opeens, nog vermelding de geweldige uitzichten van de top van de Grand Colombier zowel als vanaf het laatste stuk van de afdaling. Dat stuk met echte ouderwetse haarspeldbochten leverde een veelvoud aan adembenemend uitzichten over het dal waarin Ine rondreed, plus over de Rhone en het Lac du Bourget met Aix-les-Bains.

Etappe 5-60, 5 juli 2006

Vandaag een rustiger etappe. Dit met een schuin oog naar de Marmotte waaraan ik a.s. zaterdag mee wil doen.

De Marmotte; altijd gezegd dat dat echt niets voor mij is, maar daar heeft de ontdekking van mijn astma danige verandering in gebracht. Als je eenmaal 50 bent, weet dat het

niet meer beter wordt in de zin dat je in ieder geval niet jonger zult worden, je je op zich weer bijzonder prima voelt en je toch in de buurt van Alpe d'Huez verkeert, ligt meedoen wel heel erg voor de hand.

Begin juni hebben we een in alle opzichten perfect weekend op de flanken van de Mont Ventoux doorgebracht met een clubje van 8. Echt helemaal perfect, overtrof mijn stoutste verwachtingen en als bijzonderheid ben ik in 3 opeenvolgende dagen van alle 3 de kanten de Ventoux opgeklommen. En alle drie de keren goed en menselijk boven gekomen. Dat en dit reeds geplande weekje, het moet maar kunnen, ik heb het luid en duidelijk verkondigd: "Alleen als het weer perfect is en mijn fysiek zelfs nog beter doe ik mee, dus...."

Een lange inleiding tot vandaag, rustig fietsen dus. We vertrekken vanuit Marcellaz-Albanais (km 3.248) richting Culoz dat aan de voet van de Grand Colombier ligt. Tot aan Rumilly zijn trappers overbodig, dan echter direct onmisbaar. Als opwarmertje dient de Cote de Moye, 'n dikke kilometer klimmen. Stop in Moye bij de public WC's en dan effe dalen naar het bekende riviértje om dan te starten met de klim van de Col du Clergeon (nummer 23 op mijn lijstje). Ine blijft wel heel erg lang bij me, maar halverwege zoekt zij eindelijk haar eigen tempo op.

Als ik, zoals altijd kletsnat, boven sta, valt op dat er iets heel dreigends in de lucht zit. Gelukkig blijft het nog effe boven. Als Ine er na 5 minuutjes aankomt, zo op het oog volkomen ongeschonden, besluiten we samen nog wat door te fietsen en jawel hoor, ergens had ik dat gevoel al, na een kilometer of 3 komen we op de echte top. De doorlopende weg lijkt wel een fietspad en uit de borden die er staan maken we op dat gemotoriseerd verkeer hier minimaal ontmoedigd wordt.

Ine vindt het mooi en besluit om te keren, zelf ga ik door naar Culoz. Na een behoorlijk steile afdaling, een croissant, 2 bananen en een ice-tea in de lokale super van Ruffieux, en nadat ik mijn beide bidons gevuld heb in de lokale bron naast de kerk aldaar, schiet ik door naar Culoz.

In Culoz bezoek ik vanalles, op zoek naar Ine's fietsbril; het parkje, de kroeg, het parkeerterrein, de mobiele pizzabar en de System-U en hoewel ze allemaal van gisteren zijn, geven ze hun geheim niet prijs. Jammer dan.

Terug in Ruffieux vul ik nogmaals mijn bidons, gooi in 1 van de 2 zo'n ORS tabletje en of we go again.

De klim is dus behoorlijk pittig, maar gelukkig beschut en het is niet zo afschuwelijk heet als gisteren. Vanaf deze kant lijkt de klim ook iets langer, maar het gaat redelijk lekker. Op de top stop ik, weer een banaan, weer lege bidons, helm op en here we go again. Halfweg de afdaling staat een bepakt en bezakt stel met fiets langs de weg. Ik stop en gooi zonder afwachten de vraag eruit: "Ook de 100-cols tocht?" "Ja zeker, en jij ook zegt hij, tenminste dat zei je vrouw daarstraks".

Ze zijn 2 mei aangefietst vanuit Rotterdam, door de Ardennen naar Saverne en vandaaruit het rondje dat ze, vanuit hun perspectief gezien, er bijna op hebben zitten. Chapeau! Al ruim 4.000 kilometer en nog een aantal te gaan. Ruim 15 kilo kwijt met z'n tweetjes. Nou we waren wat ingeslapen, bijna 10 kilo per persoon. We komen vanzelfsprekend tot de conclusie dat zo'n fietstocht wel wat heeft, zoveel eten als je kunt, je traint wat, wordt dus elke kilometer dat je fietst sterker en de kilo's worden eraf geblazen. Bon voyage en doe de groeten aan de Col du Grand Colombier!!! Val hem maar voorzichtig aan

Net voor het afscheid vallen de eerste druppels naar beneden, ik word een beetje nat, maar dat verdampst direct weer. Op de bekende WC's van Moye de bidons nog een keer vullen en effe later ben ik in Marcellaz-Albanais. Natuurlijk nog even langs de wat verscholen kerk en au revoir, tenminste dat hoop ik.

Etappe 6-61, 8 juli 2006

Hoezo au revoir, het zit er nog echt niet op, echt niet!!!

Dit is de dag van de Marmotte en, dat is nou toeval, deze dag mag mee in dit verslag omdat een stuk van de Marmotte samenvalt met de route van de 100-cols route.

Marmotte, gekkenwerk natuurlijk, maar als ik 's-Ochtends aan de start sta blijken er toch ruim 6.000 andere gekken in le Bourg-d'Oisans mij vandaag te gaan vergezellen. Naar mijn idee ben ik prima voorbereid, prima trainingsweekje gehad, 2 fijne dagen rust achter de rug, fiets pico bello, bidons vol, kleding op orde, eten, ORS en druivensuiker plus koolhydratengelei op de rug en in de tasjes dus wat kan er mis gaan. Een landkaart lijkt me niet nodig, ik neem aan vandaag niet op kop, noch helemaal achteraan te belanden.

De start zou om 07.15 uur zijn, maar pas een klein kwartiertje later zie ik verderop beweging aan het eind van de straat, dicht bij het centrum van het dorp. Iets over half acht mag ik over de mat met chip.

De eerste kilometers gaan door het dal, en ik ben echt de langzaamste, tenminste bijna de langzaamste. Zo te zien ligt de meet nog voor ons hotel, op de afslag naar de Col de la Croix de Fer en de Col du Gandon, zo hard speren de meesten voorbij.

Ine staat op de afgesproken plek, het parkeerterrein van het hotel en ik wissel de eerste bidon, wissel mijn shirt in mijn mouwloze Ventoux shirt, neem wat extra eten mee, kusje en tot vanavond. Voordat de klim goed en wel begint, bij de afslag richting Vaujany, stop ik nog even bij Marcel Rijs, waar we gisterenmiddag nog langs zijn geweest, was heel erg gezellig, en dan begint het.

Gisteren op mijn tweede rustdag is Ine de Col du Gandon via deze route opgefietst met mij in de ploegleiderswagen en ik merk nu dat ik daar veel plezier van heb. De klim oogt bekend, en ik herken de plaatsen waar ik gisteren gestopt ben om haar bij te staan.

Trouwens wat pikt dat mens makkelijk conditie op zeg.

Voor we gingen had ze, buiten het weekendje Mont Ventoux (inclusief beklimming), nou niet echt veel gefietst. En als je dan ziet hoe ze gisteren naar boven fietst na een trainingsweekje van 5 fietsdagen, verbazingwekkend. Alleen mentaal is ze volkomen onvoorspelbaar; ze klaagt niet over de lengte, noch over de steilte maar herinnert me wel een keer of 10 aan de kleine afdaling die in de klim zit na le Rivier d'Allemont.

Belachelijk om zo iets in zo'n klim te stoppen, aldus de kenner.

Dankzij de hoge attentiewaarde van deze opmerkingen, kwetst het mij minder dan haar. Volgens afspraak met mezelf stop ik halverwege de klim om toilet te maken, wat te eten en te drinken en me te vergapen aan het schitterende hijgende en puffende lint fietsers dat mij ondertussen passeert en hun vrienden in de verte.

Na een minuut of 10 ga ik door en enkel de laatste kilometer na de Col du Gandon doet een beetje pijn. Overigens lijken de hele snellen nu weg, want reed ik eerst vrijwel helemaal rechts op de weg, nu mag ik in het midden. Slechts hoogst incidenteel speelt er nog een links voorbij, maar al spoedig blijkt dat weinig zinvol.

Op de top van de Gandon is het namelijk bijzonder druk. Echt bijzonder druk, het eten en drinken staan niet (meer) opgesteld maar worden vanwege de drukte doorgegeven. Ik neem het er dus van, maar met de mond vol verneem ik de reden van dit oponthoud; twee zwaargewonden in de afdaling van de Gandon. Tja, wat moet je dan zeggen, heel jammer voor de getroffen en jammer voor de dag.

Uiteindelijk duurt het oponthoud zo'n uur, waarna we vervolgens steeds met kleine groepjes doorgelaten worden om te gaan dalen. Een heel verstandige keus, vooral ook als je ziet hoe snel sommigen onder ons kunnen vergeten, het speren lijkt direct weer begonnen. Overigens begon dat eigenlijk al op de top, want mensen die voordringen kom je ook rond de 2.000 meter hoogte tegen.

De afdaling is op zich te doen, hoewel ik in alle bescheidenheid het nodige voordeel denk te hebben van een aantal etappes die me al volop hebben laten dalen. Een beetje vreemd is wel dat ze op deze eerste afdaling niet het stijgende verkeer hebben verboden, zou maar een uurtje of 3 duren en voor die 30 auto's die ik gezien heb, oké laat het er in die 3 uur 100 zijn, hoeft dat toch niet onoverkomelijk te zijn. De risico's met de aanwezigheid van die auto's zijn mijn inziens namelijk wel onoverkomelijk, in ieder geval onevenredig groot.

Ook ik vergeet tenslotte en begin toch weer van het dalen te genieten, thanks to my Pinarello.

Aan de voet van de afdaling in Saint Marie de Cuines stop ik even om m'n jasje weer op te bergen, wat te eten en drinken en stap weer op.

Zoals op de site van de Marmotte al geadviseerd werd, zoek ik een geschikt wiel om achter te gaan hangen. Zo te zien is het een Ier, hij is groen en heeft zo op het oog een zeer geschikte huid om snel te verbranden. Ik blijf erg principieel, dat wil zeggen neem geen enkele keer de kop, voel mezelf wat asociaal maar eet en drink dat gevoel maar weg, want hier in het dal is het wel erg warm.

Als we de N6 opdraaien, verrast het me dat wij een VIP-behandeling krijgen. De auto's mogen pas door als er geen fietsers meer aankomen. Dat de Fransen steeds respect voor fietsers is bijgebracht, blijkt wel uit hoe rustig men voorbijkomt en bovendien uit de afstand die gehanteerd wordt als men passeert.

Nog steeds speren groepjes voorbij, een aantal fietst zelfs zo'n 10 kilometer harder dan wij. Maar ja, als ik ga finishen, zullen de bloemen toch wel op zijn, dus ik rijd mijn eigen koers. De afstand tot de voet van de Col du Telegraph blijkt toch veel verder dan ik had gedacht. In St. Michel de Maurienne stop ik danook om een colaatje te pikken en mijn bidons bij te (laten) vullen. Dan verder naar de voet van de klim.

De klim van de Telegraph is pittig. Het is warm en nog steeds redelijk druk. Veel ontspanningsmomenten zijn er niet, achteraf zie ik op het profiel, dat we steeds tussen de 6 en 10 procent blijven. Ik blijf geconcentreerd en gelijkmatig klimmen, stop niet bij de drinkpost halverwege en bereik op een redelijke manier de top. Iets voorbij de top stop ik even om wat te drinken en eten en laat mezelf afzakken naar Valoire, alwaar de ravitaillering is.

In Valoire kijk ik uit naar eten en drinken, stop bij een terrasje, nee hier is het niet, oh dan zeker bij dat winkeltje, tomme, daar ook niet. Verrek, ik rijd het dorp alweer uit, heb ik iets gemist? Shit nog steeds niets, hé weet jij waar die post is, nee, hoe kan dat nou? Eindelijk, ja eindelijk daar is het, zo'n 2 kilometer buiten het dorp, terwijl we, blijkt later, al in de klim zijn naar de Galibier. Mentaal was dit niet lekker, met onzekerheid omgaan is niet makkelijk als je echt moe bent. Ik stop behoorlijk lang, ga naar een restaurantje waar ik twee cola's verteer en het toilet consulteer. Ondertussen consumeer ik vanalles bij de standjes, vijgen, zoute crackers, peperkoek, sinaasappels, brie etc. etc.

Alles bij elkaar heb ik zo'n halfuurtje in ruste doorgebracht, als ik de klim vervolg.

Aanvankelijk gaat het niet heel soepel, maar, misschien is dat slecht van me maar Allah, ik voel toch een lichte stimulans als ik ook anderen om mijn heen heel hard zie werken. Niemand speert nog voorbij, nee, ik fiets met een zekere regelmaat de nodige anderen voorbij.

Halverwege de klim is er een op het eerste gezicht wat onvolledige drinkpost, bestaande uit een grote ton een emmer en een groot aantal schenktuiten op een tafel. Het water komt rechtstreeks uit het riviertje achter de tafel, wat een schitterend gezicht. Overigens draagt het landschap volop bij aan dat schitterende gezicht, groen, wat beekjes her en der, ruige rotspartijen en een weg die zich als een touwtje naar boven kronkelt. En daarop dan die fietsers, hoewel fietsers, het aantal wandelaars met fiets wordt almaar groter. Ik zie de nodige lichtelijk mank lopende, stijve kuiten en hamstrings.

Vooraf was ik bang voor de hoogte en de invloed die die zou kunnen hebben op mijn astma. Maar alles loopt perfect, tot ik precies 1 kilometer voor de top stop want ik MOET wat eten. En eten in zo'n klim is mij wat teveel gevraagd. Omdat het niet anders kan dan dat er boven foerage is, leeg ik terloops ook mijn bidons, alvorens de extreem steile laatste kilometer aan te vangen.

Die laatste kilometer gaat prima, bijna iedereen staat stiller dan ikzelf. Boven inderdaad in het windje, dat overigens zowat de hele klim in onze rug blies, lekker de maag volproppen en de bidons vullen. Weer een SMS-je naar Ine, die mij ervan overtuigd dat het volgens haar het verstandigst is onderaan de klim van de Alpe-d'Huez op mij te wachten.

Na een minuut of 20 stap ik weer op, om, zoals Marcel Rijs het zei, mezelf naar de voet van de Alpe te laten zakken. Misschien zit 6 uur er nog in, hoewel op de top van de Galibier iedereen het opgegeven lijkt te hebben.

Het eerste stuk is geweldig, heel overzichtelijk, redelijk wegdek en nagenoeg geen enkele auto. Na een kilometer of 8 komen we op de top van de Col du Lauteret uit, rechtsaf en, hoewel wat minder steil, verder naar beneden. Heerlijk gevoel, kicken, zeker

als blijkt dat ook de tunneltjes redelijk verlicht zijn, mits met de zonnebril tussen de tanden en niet voor de lenzen.

Onderweg mogen we nog even wachten bij wat wegwerkzaamheden, maar het schiet behoorlijk op, wie weet lukt 6 uur aan de voet nog.

Wat een tegenvaller als er toch nog klimmetjes in die 50 kilometer afdaling van Marcel blijken te zitten, o.a. bij het stuwmeer du Chambon. Overigens vergoedt het uitzicht weer veel, hoewel niet alles. Dan dient zich toch nog een extra malheur aan, ik moet toilet maken. Op zo'n kilometer of 5 van de voet moet ik echt en schiet de vrije natuur mij te hulp, maar ik houd het dankzij de papieren zakdoekjes toch heel netjes.

Om 18.14 uur ben ik aan de voet van de Alpe. Mijn eten is op, de bidons zijn weer leeg, dus ik moet aanvullen. In verband met de wachttijden op de Glandon mogen we een kwartiertje later naar boven dan eerder gepland, namelijk om 18.15 uur. Ik heb dus 1 minuut en moet nog eten en drinken, ja ik MOET nog eten en drinken. Dat komt uiteindelijk toch eerst, want ik wil wel levend boven komen, het is maar een tochtje. Misschien schuiven ze nog wel een kwartiertje door.

Als mijn maag en bidons weer redelijk gevuld zijn, blijken de Fransen toch iets veranderd te zijn; de Franse slag is spoorloos verdwenen. 18.15 Uur is kwart over zes, niet later, forget it.

Het eind van een mooie dag, zeker als ik zie hoe groot de colonne auto's is die zich naar boven probeert te werken. Ik heb echt geen zin om een uurtje of anderhalf afgewerkte diesel te happen, 't is mooi geweest!!!

Het was een prachtige ervaring, een fantastische dag, geen kruisje maar Allah, dat is slechts voor de statistieken. En ik deed sowieso niet aan stempelen.

Wie weet, later nog een keer? Met zo'n schat aan ervaring. Wie weet.....

En, nog conclusies?

-Deze keer hebben de fransen ons waarlijk en positief verrast; we werden zelfs meer dan een keer in het engels aangesproken, zelfs zonder de indruk te wekken dat we zelf het gesprek wilden openen. De vriendelijkheid waarmee was een verademing. Komt het toch nog goed.

-Na dit uistapje ben ik ruim over de helft van mijn fietstocht. Op dit moment zit ik op 58% van de afstand en heb 61 etappes gefietst. Nog imposanter het aantal kilometers; ruim 4.500.

-Ik concludeerde reeds eerder dat de eerlijkheid mij gebood te zeggen dat ik in kilometers wel over de helft was, echter nog veel klimkilometers voor de boeg had. Dat bleek deze keer. Hoewel ik in een puike conditie was, heb ik door de vele en flinke klimmen een paar zware dagen gehad. Puike conditie ja, want het gemiddelde per etappe lag, inclusief de dag van de Marmotte, die maar voor een klein stukje meetelde, op bijna 75 kilometer. In de 6 etappes die ik in deze week gefietst heb, hebben de beentjes meer dan 10 hoogtekilometers overbrugd, niets slecht.

-Mijn eindjaar houd ik voorlopig overeind: 2010.

-En dan de Marmotte. Wat een belevenis.... Als je het kunt, toch misschien even overwegen....

Honderd Cols tocht-etappe 12

Weer alleen op stap, september lijkt er de ideale maand voor, zoals ik ook in alle voorgaande 100-col jaren in september heb gefietst. Wederom zijn nagenoeg alle klusjes gepiept, dus op donderdag 21 september 2006 vertrek ik vroeg in de middag via een uitgebreide trits "effe bij die en die langs gaan" naar Frankrijk.

Etappe 1-62, 22 september 2006

Ik heb de nacht doorgebracht in zo'n modern Amerikaans-Frans hotel iets boven Annecy, vooral omdat ik gisterenavond niet goed oplette en 'n belangrijke afslag heb gemist. Wel zit ik vlak bij het eindpunt van de allerlaatste etappe die ik, samen met Ine, heb gefietst. De auto vindt een geschikt plaatsje in Annecy, aan de uitvalsweg naar Rumilly, bij 'n hele grote Leclerc super. Daar doe ik eerst boodschappen en ontbijt in alle rust en uitgebreid bij de auto.

Om half tien spring ik op de fiets en pendel op en neer naar Marcellaz-Albanais (etappe 6-61, 5 juli 2006). Kwart over tien ben ik terug, vul snel m'n proviand aan en duik Annecy in.

Deze stad is een van die plaatsen die voor mij een grote puzzel blijven. Uiteindelijk kom ik, vraag me niet hoe, langs het meer terecht. Hier liepen we begin juli samen langs het water, nu fiets ik er rond, geinig idee.

Ik vervolg de route aan de oostkant van het meer, tot die na 'n kleine 10 kilometer naar het oosten weg buigt. De klim naar de Col de Bluffy, wat een naam, is dan al begonnen. Heel veel stelt het niet voor, maar gemakkelijk gaat het zeker niet. Top over, 'n beetje een afzink en verder gaat het vlak naar Thones. Volgens reeds eerder aangeleerd gebruik vul ik mijn maag, drink wat en start de klim naar de top van de Col de La Croix Fry (1.467 meter).

Al snel slaat de schrik me om 't hart. Afgelopen weekend ben ik met de Mergelheuvelland-2-daagse op de zondag flink gevallen. Schade aan de mountainbike ruim 100 euro, velg van het achterwiel stuk en derailleur naar de mallemoeren. 't Baasje wat blauwe plekken op heup en schouder plus een volledig onthaarde rechterknie.

En verrek nu voel ik m'n rug, m'n rug die ik eigenlijk nooit voel. En daar blijft het niet bij, het straalt uit naar mijn linkerbeen. Vanaf dat moment probeer ik constant m'n houding aan te passen, maar veel helpt het niet. En ik moet nog terug ook, hoewel dat zal wel veelal naar beneden gaan. Toch? Soms heb ik het gevoel dat het niet echt mijn been is, dat daar ronddraait. Manigod haal ik, vul mijn bidons bij 'n lokale bron, potable dus.

Ik ben wel erg opgelucht als ik, hé niet goed op de kaart gekeken, als ik in het eerste skigebied kom, bovenop de Col.

Meteen bij het eerste bordje van de Col is een restaurantje, tijd voor cola en koffie en ik SMS naar Ine: "De koeien laven zich samen met mij aan een heerlijk zonnetje, alleen voor hen geen koffie op de ski-helling".

De terugweg gaat prima, veelal naar beneden. Wat opvalt zijn de vele sportfietsers hier, hoewel met zo'n grote stad hier om de hoek, is deze kant op wel een logische uitvalsbasis.

Hoe vind ik de auto terug is de volgende vraag, want Annecy blijft een zoekplaatje.

Gelukkig kent menig bewoner hier de Leclerc super aan de uitvalsweg richting Rumilly, anders was ik nu nog niet thuis. De uistralende pijn kostte weer wat extra's in het laatste klimmetje, heen wist ik niet eens dat ik daalde, vandaag een schraal 6 minnetje, hoewel er staan er vandaag bijna 100 op de teller, 'n hele afstand.

Rond 7 uur vind ik na wat pogingen, de 4^e is pas raak, een prettige camping au bord du Lac. Deze camping in Doussard is behoorlijk groot en slechts dun bevolkt. Na een heerlijke pizza de eerste nacht in de Ford Galaxy, welterusten.....

Etappe 2-63, 23 september 2006

Vanuit Doussard ben ik met de auto naar Notre Dame de Bellecombe gereden, zo te zien zonder toerisme hier geen bestaansrecht. Wintersporttoerisme wel te verstaan, want druk kun je het nu niet noemen. Om half 10 zit ik al op de fiets, ontbijt in de auto bestond voornamelijk uit de pizzaresten van gisteren.

Bepakt en bezakt laat ik me afzakken naar Flumet en klim van daaruit naar de eerste col, de Colo des Aravis. Onderweg in La Gieltaz smerige handen maken, als de ketting eraf loopt. Op de top een slokje, jasje en helmpje aan en op en in een prachtige afdaling val ik Les Etages binnen.

De routebeschrijving, ondertussen al flink op leeftijd, zegt dat het vervolg niet staat aangegeven, maar daar is ondertussen iets aan gedaan, want het bord Manigod is niet te missen.

De fietser voor mij in de klim moet zijn aanvangstempo de Col de la Croix Fry op langzamerhand bekopen, maar stapt na diverse keren te hebben omgekeken toch maar af, net voor ik zijn achterwiel heb bereikt. Flauw of jammer...

Op de Col ben ik dan vervolgens wel zo, anders dan gisteren, dus retour en ook dat loopt lekker. Zo ook weer over de Col des Aravis.

Net voor Notre Dame de Bellecombe word ik aangesproken door een Fransman op de fiets op weg naar Chamonix. Hij liever dan ik want door de afsluiting van de N212 naar Megeve kon dat wel eens een latertje worden voor hem.

In Notre Dame de Bellecombe eet en eet en drink en drink ik wat bij de auto en besluit ook de Col de Saisies nog even mee te pikken.

Ik weet niet wat het is, maar de soep is al snel op en als het venijn op deze Col in de/mijn staart blijkt te zitten, ben ik heel erg blij er te zijn. He een kerkje, dus effe onze lieve heer gedag zeggen. Slokje, helmpje, auto, beetje verzorging en klaar voor vandaag.

Etappe 3-64, 24 september 2006

Via dezelfde omleiding bij Ugine ben ik gisteren vanuit Notre Dame de Bellecombe (mooie naam hè) via Albertville en Moutiers op de camping in Bourg St. Maurice terecht gekomen. Vanaf het eerste moment voelt dat goed, het onrustige gevoel van de eerste paar dagen ben ik nu helemaal kwijt.

De Systeme U is werkelijk om de hoek en in het douchegebouw, tussen de heren- en damesafdeling in maak ik 's-ochtends een soepje en kook 2 eitjes. Now we're talking. Ik heb weinig keus dan de route die ik ga fietsen deels al met de auto te rijden, hoewel ik dat probeer zoveel mogelijk te vermijden.

Ik rijd dus de Cormet de Roselend (1.968 meter) omhoog en daal vervolgens met auto nog verder langs het Lac de Roselend naar de Col de Meraillet, hoewel het komende van deze kant in niets op een col lijkt.

Ik parkeer de auto precies op die col en zie tot mijn verbazing een stuk of 10 rolskiers, wie is hier gek, de Col de Meraillet omhoog komen. Nou geef mij m'n fiets maar.

Ik voel me prima de luxe, misschien ook wel omdat ik de eerste 15 kilometer de pedalen slechts een fractie van een seconde hoef te beroeren. Zoef, zoef. Tot ruim voorbij Beaufort weet ik niet wat zweeten is. Maar zoals vaker komt hier wel heel abrupt verandering in als ik rechtsaf de D218 opga in de klim naar de Col de Saisies. Na een kilometertje stop ik toch maar, om wat tenuewijzigingen door te voeren. Thermoshirt uit en bovenshirt helemaal losgeritst fietst het stukken aangenamer. Opvallend is dat, sinds ik voor de astma puf, ik het eerder warm heb, vandaar de misschien de gewijzigde kledingvoorschriften.

Het loopt lekker en ondanks dat het boven in het skioord wind tegen waait en het er behoorlijk koud is, houd ik vast aan mijn rits open.

Het kerkje staat er nog en in een vloek en een zucht zit ik in Beaufort met een Belgisch koppel op de motor onderweg, op een terrasje te keuvelen, koffie en een ruimhartig gevuld stokbrood in de hand.

Voor vertrek nog effe een SMS naar Ine en Corrie, thuis ook aan het fietsen maar dan mogelijk vlakker, mijn klimtenue weer gerangschikt en Cormet de Roselend, here we come.

De klim gaat goed, loopt lekker en ik weet dat ik op de Col de Meraillet, zo'n 400 meter beneden de top van de Roselend, even een colaatje uit de auto mag pakken. Werken is er nu bijna niet bij, alleen moi et la nature.

Het verrast me ondanks de aanwezigheid van Lance de hoogtemeter als ik opeens de auto zie staan. Dat ging lekker, alles onder controle, verder dus.

Tegen het eind van de klim, nadat ik het prachtig blauwe Lac de Roselend ben gepasseerd, voel ik de benen, mag ook wel na ruim 2 kilometer klimmen vandaag.

Conclusie: Veruit de beste dag, dag 3 van deze week.

's-Avonds eet ik in Bourg St. Maurice bij Ristorante La Notte, een echte aanrader. Een eenvoudig menu en een pilsje, iets meer dan 15 euro maar met z'n carpaccio, lasagne en ijsje toe verrukkelijk.

Ter afsluiting van deze heerlijke dag loop ik nog effe langs de Vlaamse frietboer van gisteren, om te vernemen dat Bettini wereldkampioen is geworden. Dik verdiend, blijkens de Belgische wieliefanaat, tenminste als je je zaak zo versiert, moet je wel kenner of op z'n minst fietsliefhebber zijn.

Etappe 4-65, 25 september 2006

De locatie is perfect hier in Bourg St. Maurice, de camping ligt voor vandaag precies in het midden van het parcours. Terug om de Cormet de Roselend af te maken, heen richting Tignes en Val d'Isère.

Als ik opsta kijkt het bewolkt, wel beetje heel grauw. Maar niet gevreesd, gisterenavond zei Ine nog dat het vandaag weliswaar bewolkt zou zijn, maar toch zo'n 22 graden en 't is nog vroeg, dus...

Omdat ik rond 8 uur op ben, in de auto slapen betekent met de kippen op en af de stok, doe ik 't heel rustig aan. In het douchegebouw kook ik weer 2 eitjes, doe m'n cup-a-soupie en verorber het notenbrood dat ik bij de Super-U heb gehaald. De vermoeidheid van de voorgaande 3 dagen voel ik overigens wel, maar met een verstandige aanpak moet ik een eind komen.

Om iets over 10 rijd ik weg van de camping, na 1 kilometer dorp Bourg St. Maurice begint de klim al, maar dat wist ik natuurlijk allang. Voornemen is: rustig met overleg, uitvoering zoals beloofd.

Een ding heb ik me wel eigen gemaakt op deze tocht: de echt steile stukjes – ik noem ze "chutes" – schakel ik een tandje erbij en ga direct op de pedalen staan. Dat geldt dan overigens ook voor de bochten in een klim. Dat houd ik dan zo'n 40 tot maximaal 100 meter vol.

In mijn veelvuldig herhaalde beschouwingen over deze tactiek, levert dit alleen maar voordelen op, by-the-way, waarom zou ik het anders doen: Het tempo valt niet terug, neemt zelfs lichtjes toe hoewel het steiler wordt, je derrière kan effe frisse lucht happen want het bloed kan weer overal bij, je hele lichaam in ieder geval rug, nek en schouders komen effe los en tenslotte voelt het gewoon goed.

De temperatuur is bescheiden, een graadje of 12 schat ik, plus het is windstil hier tussen de bomen. De hele route tot de top ontmoet ik 3 gewone en 3 vrachtauto's, ik ben dus nagenoeg een met de natuur, zoals ik daar door de wolken naar boven trap. Die wolken kom ik al zo vlug tegen, net boven de 1.000 meter rijd ik door de eersten, dat voor mijn gevoel de kans groot is dat ik verder naar boven weleens in de zon zou komen te fietsen. Op 1.500 meter hoog, op 'n vlakker stuk, wordt het opeens met veel wind wel erg fris. Op dat stuk gaat overigens een weggetje rechts naar beneden, naar 'n grote open vlakte. Daarop staat een pand met wat caravans her en der verspreid over de lap grond die bij nader inzien, terwijl ik er omheen fiets, gigantisch groot blijkt te zijn. Op het bordje stond iets van "Region de Glaciers" ik neem aan een verwijzing naar het ontstaan, namelijk uitgeslepen door de gletsjers in een ver verleden. Met wat fantasie, en dat heb je op deze hoogte bijna per definitie, zeker als het zo koud is en je al wat gepresteerd hebt, zie en hoor je die reusachtige ijstongen bijna hun werk doen. Ik kan me voorstellen dat het daar in de zomer prachtig is, mits je vanalles zelf bij je hebt, een weekje surviven op hoogte, wie weet.

De wind en hoogte nemen hand in hand steeds verder toe, de temperatuur gaat de andere kant op. Het laatste stuk is begonnen, het is nu echt ijskoud, m'n handen vriezen er nu al af, terwijl ik nog klim! Shit ik kan m'n adem al zien, OK zo ziet een geseling door het weer er dus uit. In m'n hoofd herhaal ik "direct lekker op de camping onder de warme douche, boven kom je altijd en dan terug, douchen, gewoon nog effe doortrappen en dan". De ijskoude wind die me in het gezicht waait probeert me nog op andere gedachten te brengen maar nog 'n stukkie en hêhê, ik ben boven.

De Hollanders die me boven vertellen dat het maar 6 graden is, laten we het met die wind maar niet over gevoelstemperatuur hebben, haal ik heel vlot in. Wel goed oppassen, want de reflexen hebben behoorlijk geleden.

Als ik het vlakke stuk terug heb gehad, wordt het, tussen de bomen, gelukkig wat warmer. Het wegdek is nog steeds vochtig en in een bocht slipt m'n achterwiel even weg, oeps, opletten dus. De rest van de afdaling gaat vanzelf en in een recordtijd sta ik op de camping onder die warme douche. Da's pas lekker!

Ik trek na de hele ruime douche mijn gewone kleren aan en eet uitgebreid m'n soepje. Als ik voldoende moed heb verzameld, begin ik te denken aan het tweede stuk van vandaag, hoewel 22 graden wordt het volgens deze Jan Pelleboer vandaag nooit meer. Ook de bewolking houdt zich niet aan de afspraken, want levert langzamerhand toch overdreven veel regendruppels op.

Naar de Barrage van Tignes zal het wel meevallen, ik schat zo'n 1.500 meter hoog en daar heb ik dan 25 kilometer enkele reis voor. Als ik nou verstandig ben doe ik mijn overschoentjes en winterhandschoenen aan, voor de veiligheid tooi ik me bovendien in mijn felgele wielershirt.

De eerste 10 kilometer zijn vrijwel vlak, maar dan is de lol er al erg snel af. Het wordt maar kouder en kouder en het regenwater stroomt over de weg. Veel te beschrijven valt er niet, misschien alleen dat mijn bewustzijn steeds verder afneemt. Dankzij de flinke tegenvaller dat de afslag naar Tignes, bij de Barrage, op zo'n 1.800 meter blijkt te liggen, duidelijk hoger dan gehoopt. Geestelijk had ik het al ruim vantevoren gehad. Vanaf Bourg St. Maurice toch weer bijna een kilometer geklommen, dat was eigenlijk helemaal niet de bedoeling.

Ik mag keren, godzijdank, stop na 100 meter om kleding en maaginhoud op orde te brengen. Mijn handen zijn al zo doorweekt en koud dat ik de papieren wikkels voor de allereerste keer, niet opraap als het niet blijkt te lukken ze in mijn achterzakken te stoppen. Helemaal fout, ik weet het, maar ik heb gewoon de moed er niet voor te bukken.

De terugweg is rondweg verschrikkelijk. Ondanks m'n overschoenen en winterhandschoenen ben ik zeik- en zeiknat, ik bibber van de fiets af. M'n bewustzijn functioneert nog op 10%, en ik moet mezelf non-stop moed inspreken om het koppie erbij te houden op deze drukke, kletsnatte weg. Mijn knieën knapperen er bijna vanaf, alle uitsteeksels op mijn hoofd lijken van iemand anders te zijn.

Ik weet nog net hoe ik teruggekomen ben, op het eind op het vlakkere stuk ben ik maar gaan speren om het toch nog een beetje warm te krijgen.

Op de camping koop ik snel nog muntjes voor de was- en droogmachine. In mijn blote kont flikker ik alles in de wasmachine en dan hup zelf de douche in.

Na een dik halfuur douchen weet ik mijn naam gelukkig weer. Soepje, eten, ik leef weer!

Etappe 5-66, 27 september 2006

Toen ik gisteren met de auto naar Bessans reed, zag ik in de klim naar de Barrage van Tignes een prachtige stuwdam liggen, van de Barrage dus. Die had ik eergisteren in dezelfde klim naar Tignes ook moeten zien, ware het niet dat ik die middag in de wolken zat, maar bovendien alleen maar op het asfalt gefocused was of kwam het uiteindelijk toch door de grote hoeveelheid snot voor de ogen.

De dag van gisteren was overigens heerlijk rustig, met recht een rustdag. Om 'n uur of 10 aangereden richting zuiden, niets hoeft, enkel vannacht ergens goed slapen.

In Val d'Isere, bekend mondain skidorp, 'n kopje koffie gedronken. Het was er allesbehalve uitgestorven, de grootste groep aanwezigen waren bouwvakkers. Ook hier dus groter groeien in afwachting van de 25ste november 2006, waarop het circus weer los gaat barsten.

Als ik lekker veilig gezeten in de auto de Col de L'Iseran opstuur, daalt de thermometer alsmaar door en al ruim beneden de top rijd ik in de sneeuw. Op de top is het vrijwel helemaal wit met een heel schraal zonnetje dat de slag wel lijkt te moeten verliezen van de vele mist en wolken, die tegen hem samenspannen. Geen dag om te fietsen dus, komt goed uit, was ik ook niet van plan.

Omdat het gisteren een rustdag was, heb ik het verder ook echt rustig aan gedaan; ruim 2 uur heb ik in alle rust etend, pratend, rondkijkend, wandelend en schrijvend op de top doorgebracht.

Op de weg naar beneden tref ik een vos aan, staand aan de kant van de weg. Hij kijkt mij nogal brutaal aan, zo van; wat mot jij hier eigenlijk, dit is mijn terrein. Misschien had hij wel gelijk, zeker met dat weer en op die plek.

'n Kilometer of 4 voordat ik in het dal arriveerde parkeerde ik de auto nog effe langs de kant van de weg om te genieten van het prachtige uitzicht op het dal waarin Bonneval-sur-Arc en Bessans zijn gelegen. Ik vind slapen in Bonneval-sur-Arc te duur en tref het met een perfecte Gite in Bessans, inclusief ontbijt en warm avondeten wat de pot schaft, dus wat wil je meer.

Vanuit de Gite start deze alweer 5^e dag. Voor de voorzichtigheid besluit ik overschoenen en winterhandschoenen aan te doen, misschien is het niet nodig maar wie weet. Al heel snel blijkt dit de perfecte keuze, het dal ligt zo vroeg, even na negenen, nog volledig in de schaduw en of het nu 1 of 2 graden boven nul is kan ik niet exact zeggen. Wel weet ik na 5 minuten al dat het gewoon stervens koud is, maar, gelukkig geen wind, behalve die ik zelf produceer door mij voort te bewegen. De zon op de overliggende berghelling belooft echter samen met de strakblauwe lucht heel veel goeds.

Als ik na iets minder dan 10 kilometer in Bonneval-sur-Arc arriveer, geeft de thermometer op het bureau de touriste 5 graden aan, kan wel kloppen want dit gebouw ligt als eerste al zo'n halfuurtje wel in de zon. Zat ik nog niet zo slecht.

Ik beloof mezelf niet te forceren, dat kan altijd nog. Toch hoef ik het kleinste verzet niet te gebruiken.

Veruit het grootste deel van de tijd fiets ik in de zon, lekker, hoewel het toch lekker fris blijft. De toenemende kracht van de zon blijft in een perfecte balans met de temperatuurdaling ten gevolge van de toenemende hoogtemeters.

Als ik om 11 uur de top bereik, is het er met een heel mager windje dus niet super aangenaam. De vijf graden zal nog wel steeds gelden, maar allee, ik ben op 2.770 meter hoogte.

Extra kleding aan, banaantje, colaatje en off we go.

Na 'n kilometer of 2 in de afdaling zie ik 2 hondjes wegvlugten in een opening, hoewel hondjes, hier en nu? Zouden dat dan die marmotten zijn? Weer 2 kilometer verder staat een auto stil in de bocht. Op de zijkant van de weg zitten 2 marmotten, ja dat zijn het dus, zich tegoed te doen aan de vegetatie. Duidelijk groter dan onze kat, iets kleiner dan een middelmaat hond, met een volle zo'n 20 centimeter lange staart. Zo ga ik er vandaag, want je leert ze blijkbaar zien, nog heel veel ontmoeten.

De afdaling, ik kan het niet nalaten het steeds weer te zeggen, zo lekker voelt dat, go's like an arrow.

In Val d'Isere moet ik weer trappen, hoewel de afdaling ook een trapstukje kende. Ik stop om wat te drinken en wat marsen in te slaan. Door naar de Barrage de Tignes, met een knoop in mijn maag, vanwege de maar liefst 7 tunnels waar ik doorheen moet. Zeker 2 ervan zijn op hoop van zegen, want je ziet echt geen zak en er zwerft nu extra veel troep, want men is zo te zien bezig een nieuwe tunnel te bouwen.

Ik besluit te vertrekken als de laatste van mijn rij wordt doorgestuurd, en vertrouw vervolgens op mijn gehoor voor de tegenliggers. Alleen in zo'n tunnel leer je al snel dat de auto's een ware kakofonie van lawaai creëren, zodat je absoluut niet kunt zeggen of ze nu van voren of van achteren komen. Het geluid van de vrachtauto's doet het je helemaal dun door de broek lopen.

Als ik de dam van de Barrage heb bereikt, haal ik onder voorbehoud opgelucht adem.

Effe moed verzamelen want, zoals bekend, terug mot ik ook nog.

Van binnen vloek en tier ik, vraag mezelf af of een bezoek aan het politiebureau zal helpen om hier verandering in te brengen. Een belangrijke functie van zo'n barrage is volgens mij toch, naast het dienen als waterreservoir, het opwekken van elektriciteit. Hoeveel zouden dan een paar spaarlampjes in de tunnel kosten?

Hèhè, vannacht lag ik me er al over op te winden, maar ik ben er doorheen.

In Val d'Isere koop ik 'n warme pizzapunt, vul m'n flessen in de lokale bron met eau potable en fiets met pizza in de hand tot voorbij de allerlaatste bebouwing.

De beloning is bijna te mooi voor woorden; ik zit een meter of 30 van de weg, waar overigens elk uur 5 voertuigen over heen komen, in een weiland, met voor mij een prachtig deels afgezet en deels begrensd door een kolkende bergbeek stuk land waar paarden in rondlopen, rechts op grote afstand de laatste tekenen van bebouwing, links de klim met daarachter de besneeuwde toppen van de Alpenreuzen, voor me een berghelling met bossen, watervallen, meer paarden, skiafdalingen en het enige wat je hoort is die kolkende bergbeek. Prachtig is dan een heel klein woordje.

Ik laat het me smaken, neem alle tijd om te genieten in dit heerlijke zonnetje.

Niet omdat het verveelt, maar meer omdat het weer begint te kriebelen, vertrek ik op een gegeven moment weer. Effe afval terug naar het dorp brengen en op naar de top.

Deze klim heeft, net zoals de Ventoux, bordjes die melden hoever nog naar de top, stijgingspercentage voor de komende kilometer, hoogte van dat moment etc. Als ik voorbij het tweede bordje kom, zie ik 'n stuk beneden mij, 2 wielrenners me achterop komen. Stom hè, hoe je je toch zo laat opfokken door die gedachte. In ieder geval voor het derde bordje to come haal ik zonder ingehaald te worden, maar daarna zijn er geen bordjes meer. Ik blijf dat wel een hele primitieve manier van souvenirs verzamelen vinden, de eikels.

In de klim struikel ik, figuurlijk weliswaar, over de vele marmotten, het lijken wel vliegen zo veel zijn 't er. De klim gaat redelijk, maar ook nu wordt 't zo ruim boven de 2.000 meter behoorlijk hijgerig. Na zo'n klim voelt de laatste trap steeds weer als 'n bevrijding, hoe mooi het uitzicht onderweg ook is. Maar zoals inmiddels bekend zijn mate van afzien en perceptie van het uitzicht samen 1.

Op de top rust ik goed uit, neem de tijd. Ik raak nog aan de praat met 2 Engelsen of zal ik zeggen Londenaren. Zij maken per auto ook een rondje Frankrijk, danwel ronden dat rondje nu af alvorens via de boot weer naar huis te gaan. Hij maakt een paar digitale foto's van me met fiets en bord, wie weet komen ze ooit aan, zou heel erg mooi zijn.

De plek en het uitzicht vandaag zijn echt adembenemend, in ieder geval om hen de vraag te stellen. De 2 wielrenners zie ik overigens nooit boven komen, volgende keer niet meer op laten fokken hoor.

In de afdaling stop ik nog een keer, net als gisteren zo'n 4 kilometer voor Bonneval-sur-Arc, om te genieten van een adembenemend uitzicht op en over het dal. Gisteren was mooi maar nu met die besneeuwde toppen, zelfs 'n gletsjer is te zien, mooier dan welke poster danook.

De laatste kilometers windje tegen, het is weer op, boze plannen voor meer direct in de ijskast gezet.

Etappe 6-67, 28 september 2006

De wekker van zowel horloge als mobieltje rukken mij om 08.15 uur gezamenlijk weg uit dromenland. Lekker geslapen zeg.

Volgens afspraak om 08.30 uur ontbijten, dus effe opdoffen om een stevig ontbijtje te gaan nuttigen. Vervolgens prepareer ik het zaakje, breng de vaseline daar aan waar die thuishoort en vertrek in de auto naar Modane. Daar stap ik rond kwart over 10 op de fiets en rijd weer terug naar, ja, Bessans.

De eerste 10 meter zijn vlak, daarna is daar voorlopig geen sprake meer van. Richting Aussois is namelijk ook richting de Cote de Rossanges en ondanks mijn goede nachtrust voel ik de beentjes al vanaf minuut een. Hoewel de beentjes, de vraag die door mijn hoofd speelt of ik het hier deze keer bij zal laten, weegt natuurlijk ook behoorlijk zwaar. Ik besluit die vraag maar even op te zouten totdat ik straks terug ben in Modane, ik zal er dan bijna 70 op hebben zitten, hoewel al snel blijkt dat die vraag maar moeilijk weg te stoppen is.

Boven op de Cote is zojuist een parasailer geland, zeker om te vieren dat ik boven ben. Via Sollières-Sardières ga ik verder via de wegwerkzaamheden in Termignon, waar aan de uitgang van het dorp nog een lekker kuitentertje ligt.

Echt warm is het niet, zeker niet als de wind ook nog wat aanwakkert. Aan de Col de la Madeleine (waar ken ik die naam toch van?) beleef ik helemaal geen lol, zeker als ik nog

wordt ingehaald door een compleet aftands tractortje volgeladen met betonplaten, waar de rook aan alle kanten afkomt. Zou ik er van achteren ook zo uitzien?

Op het keerpunt in Bessans blijkt nogmaals wat een rustige tijd van het jaar het eigenlijk is. De bakker helpt zojuist de laatste klant met letterlijk het laatste brood en heeft verder nog 6 pakken koekjes over, onze voorraadkast thuis ligt voller, en ook de schappen bij de plaatselijke Sherpa die ik bezoek kennen meer lege dan volle plekken. En naast wat verse groente zouden alle producten zomaar vorige jaar daar neer gelegd kunnen zijn. Colaasje en wat koekjes dan maar, die ik vervolgens in mijn mond stop een paar kilometer buiten Bessans net over de brug over de rivier de Arc.

Terug gaat redelijk vlot tot ik net voor Sollières-Sardières weer rechts omhoog mag naar die Côte de Rossanges. Nou ja vooruit dan maar, dit is echt de laatste klim van vandaag respectievelijk deze keer, helpt als gedachte enigszins, maar van harte gaat het niet. De afdaling naar Modane komt echter mijn gemoed weer volop ten goede, effe de balans opmaken dus.

De bijna 20 kilometer die mij nog van St. Michel-de-Maurienne scheiden, zullen zeker niet de leukste zijn, maar dat geldt de volgende keer natuurlijk net zo en het is een rustige tijd van het jaar en het is vrijwel vlak en een volgende etappe over de Galibier en de Telegraphe zal er makkelijker door worden en ik heb er nog net geen 70 opzitten en effe later zit ik dus weer op de fiets.

De wind blaast behoorlijk tegen, dus kom ik, om de moed er in te houden tot de conclusie dat dit laatste stuk vrijwel vlak is. Dat werkt namelijk als volgt: In de "afdaling" naar St. Michel-de-Maurienne heb ik de wind tegen, dus veel lol heb ik van het dalen niet en terug blaast de wind mij weer naar boven. Makkelijk zat en na bijna 1 anderhalf uur mag ik mezelf, weliswaar om half vijf s'-middags bij de auto wassen.

Vervolgens effe langs de supermarche de Champeon, tanken en kadootjes voor thuis en om half zes gaat het gas erop voor thuis.....

En, nog conclusies?

-Weer een weekje alleen door Frankrijk; de buitenlanders waren toch weer ruim het leukst.

-Na dit uitstapje kom ik op 2/3^e van mijn fietstocht. Voor een voorzichtige start van weemoed is het echter nog veel te vroeg met ruim 5.000 kilometer achter de rug en nog iets minder dan 3.000 te gaan.

-Reeds eerder had ik het over het verschil in type kilometers. Deze dagen gingen door de echte Alpen en met uitzondering van de beginkilometers in Annecy en een paar op de laatste dag was er eigenlijk niets vlak of wat daar ook maar op leek. Elke dag waren er 1.500 tot 3.000 hoogtemeters te overbruggen en dat gaat na een paar dagen flink in de benen zitten. Of word ik oud?

-Mijn eindjaar houd ik voorlopig overeind: 2010.

Honderd Cols tocht-etappe 13

Gisteren exact om 12 uur samen met Ine aangereden. Startpunt de apotheek in Grave, als dat maar geen slecht voorteken is, hoewel heel erg bijgelovig ben ik niet.

Het plan was net iets boven Lyon uit te komen, maar we hebben ondanks een tegenstribbelend, overbelast Nederlands wegennet toch nog Grenoble weten te passeren. Rond half elf vonden we daar zo'n echt oud Frans hotelletje, gelegen aan een prachtig meertje. Ons reisgemiddelde voor de trip van gisteren haalde uiteindelijk nog ruim de 90 kilometer per uur, ondanks dat een file rond Luxemburg nog extra roet in het eten probeerde te gooien.

Het Frans hotelletje heeft een echt Frans ontbijtje en we pikken nog net de voorbereidingen van een Franse marriage mee. Zo gauw we in de auto zitten begin ik te rekenen; Gap-Barcelonette-Jausiers, hé, zo kunnen we rond 14.00 uur toch nog vandaag op de fiets zitten, misschien nog 'n stukske peddelen vandaag.

De reis verloopt voorspoedig en wat opvalt is de Fransen met hun keurige rijgedrag. De enige die zich als 'n ouderwetse Fransman gedraagt, ben ik als ik 'n stoet van zo'n 20 auto's plus caravans in 1 keer inhaal, daar waar het misschien niet mag. Daar hoop ik niets meer van te horen.

Etappe 1-68, 30 juni 2007

We vinden in Jausiers 'n echte ouderwetse Municipal. Idee van Ine, die dit zelf initieert ondanks eerdere opmerkingen thuis, dat 't toch zeker hotelletjes zouden worden deze keer.

Auto op de plek en al voor tweeën zitten we op de fiets, op weg naar het noorden richting St. Paul.

De wind blaast ons in de rug, de weg loopt licht omhoog, dus per saldo lijkt het net Nederland, behalve dan het imposante uitzicht. Dat gaat nooit vervelen.

In St. Paul zijn we zo en ondanks een vrijwel compleet gebrek aan trainingskilometers stelt Ine voor dan ook maar voor de Col de Vars te gaan. Ik ben 'n paar minuten aan het friemelen met m'n helm voor ik Ine achtervolg. Die staat ruim 2 kilometer verderop in een vertrouwde of wat zal ik zeggen verwachte staat langs de kant van de weg:

Opgeblazen motor. Die leert 't nooit, maar vertederend is 't wel.

Volgens standaard afspraak, effe verifiëren of die nog geldt, fiets ik door naar de top, daarbij de nodige reserve in acht nemend. Loopt lekker, maar behalve m'n mouwloze shirtje heb ik geen kleding bij me, op de top had ik niet gerekend. Een Nederlands paar voorziet me van een echte Volkskrant van een oude zaterdag. Die dikke doet het uit de kunst, want bij 70 kilometer per uur kan het toch koud worden, ook al schijnt de zon zo vriendelijk.

Ine tref ik een kilometer of 3 beneden de top aan, in gevecht gewikkeld met de lokale vliegen en tussendoor genietend van het uitzicht. Naar beneden wind op kop, houden de vliegen ons gelukkig niet bij. Ine doet het grootste deel van het werk. Zij zorgt ervoor dat we rond half vier weer op de camping arriveren.

Ine maakt zich op voor de rust en ik? Tja, de Col de la Bonette is eigenlijk trainingstechnisch niet juist, maar 't was wel heel kort dit tochtje, ik voel me prima, je leeft maar een keer, Ine moet een ongestoord slaapje doen, we zitten echt letterlijk aan de voet van de klim etc. etc.

Om precies 4 uur start ik, 24 kilometer, van zo'n 1.200 meter naar volgens mijn lijstje 2.770 meter.

'n Paar minuten voor mij is iemand van onze camping dezelfde uitdaging aangegaan.

Hem heb ik na 'n klein halfuurtje in 't vizier, maar vrijwel direct voel ik dat het misschien wel erg enthousiast was, deze uitdaging nu al aan te gaan.

Terwijl ik wat rommel met mijn versnellingen, rijdt mijn virtuele opponent net zo vrolijk weer van mij weg. Pas nu valt me overigens op dat een aantal van de dalers nummers aan de fiets hebben. Waarvoor blijft me voorlopig een raadsel.

De klim is lang, heel lang en de lucht wordt met elke trap ijler. Acclimatiseren blijkt meer dan 'n toevallig academisch begrip. De omgeving geeft nog wat energie terug, een prachtig landschap, vergezichten, meertje, bomen en struiken weg, kaler en kaler en bijna kom ik op de maan terecht, hoewel, ligt er sneeuw op de maan? Ik ben elk gevoel voor 6 of 12% stijging kwijt, 't doet gewoon 'n bietje pijn. Een geluk; vandaag geldt weer dat als je blijft trappen, je vanzelf boven komt, in ieder geval in de buurt.

Links van me zie ik het bord "Nice" naar links beneden wijzen. In eerste instantie fiets ik door naar boven, maar twijfel toch en keer om. De Fransman met holle ogen die ik zojuist passeerde vraag ik of ik naar boven moet of niet. Helder denken kon hij zo te zien daarstraks al niet meer, maar verstaan doe ik hem zondermeer niet. Dus, tja, dan maar door naar boven over, naar later blijkt, de hoogstgelegen geasfalteerde weg van Europa,

tot liefst 2.802 meter. Ik ben dan dus op de Cime (=top) en niet op de Col (doorgang tussen 2 hogergelegen stukken berg). Overigens blijkt eens te meer, dat zelfs de lengte van de meter variabel is. De Col moet rekenend van de Cime zeker lager dan de 2.770 van mijn organisatie geweest zijn, terwijl de Cime zelf daar met die 2.802 ruim bovenuit reikt.

Als ik de Cime bereik staat daar een organisatiebusje met drank en eten in de bak en een routedoorsnede op de zijkant van de bus. Blijkt dat de mensen die ik dalende heb mogen aanschouwen vanochtend om 5 uur gestart zijn met een tocht van 367 kilometer over zo'n beetje elke top die dit deel van Frankrijk kent. Gemiddelde aankomsttijd van de deelnemers morgenochtend rond 7 uur. Stilte..... is gepast.....

Als de man met de holle ogen, blijkbaar ook een deelnemer aan die tocht, ruim na me de top bereikt, voltrekt zich een bijzonder schouwspel. Hij gaat uitgeput zitten en krijgt een sinaasappelpartje aangereikt. Na inname hiervan komen in 3 volwassen golven de laatste 3 genuttigde maaltijden in omgekeerde richting weer de dampkring binnen. Zo die heeft gevarieerd gegeten zeg. In ieder geval veel fruit, brood, koeken, gelardeerd met water, AA, cola etc. Op zich gezonde maaltijden lijkt me. Later bedenk ik voor dit beeld de bevoorrading van de buurtsuper, maar dan in 't klein.

Met wederom een Volkskrant als wapen, goh wat prettig dat je letterlijk overal Nederlanders tegenkomt, tegen de kou en 't idee dat 't met mij in ieder geval nog helemaal super-de-luxe gaat, zoef ik naar de camping. Het leed van een ander doet je eigen leed snel verzachten.

Etappe 2-69, 1 juli 2007

De auto brengt ons over de Col de La Bonette naar St. Etienne-de-Tinee. Via de lokale VVV vinden we 'n heel oud hotelletje in het centrum van het enigszins toeristische dorpje. Op weg daarheen blijkt de auto maar net door de nauwe straatjes te passen, angstvallig houden we de spiegels in de gaten.

We prepareren ons om eerst naar Isola af te dalen. De wind waait ons in 't gezicht, 't vlot goed en dat weggetje rechts van ons lijkt wel een fietspad. Het laatste stuk naar Isola wordt dat vermoeden bevestigd, 't is zo te zien een fietspad met, jawel hoor, Europese subsidie aangelegd.

Aan het eind van Isola ronden we de rotonde, mogelijk voor morgen, en klimmen geleidelijk terug naar de start, zoveel mogelijk over de stukken die gereed zijn fietspad. Leuk, relaxt, mooi aangelegd, maar wel 'n beetje link zo'n fietspad waarvoor je deze kant op minstens 3 keer heen en weer de relatief drukke weg over moet steken. Linke potage, soep dus.

Een kilometertje voor St. Etienne-de-Tinee krijgt Ine last van een hongerklopje, 't leert langzaam en vergeet nog sneller. Goh, wat eet jij onbehoorlijk veel elke ochtend, daar krijg je toch last van, zegt ze menige ochtend. Ja, misschien effe, maar we gaan wel fietsen hoor! Oh?!

Bij en in ons hotelletje spijkeren we wat bij, vullen de bidons en ik kleed me nu wel op 2.700 meter plus.

De eerste 2 kilometers fiets ik met Ine op, maar geleidelijk scheiden onze wegen zich. Ik fiets vrolijk door, hoewel het weer al snel behoorlijk van zich doet spreken. 't Waait flink, gelukkig veelal in de rug, en de wolken worden steeds dreigender.

In het gehuchtje halfweg de klim vul ik bij de lokale bron voor de gite m'n bidons en vervolg m'n tocht. Het is opmerkelijk rustig op de weg, geen fietsers up, slechts twee down op de gehele route. Maar er is altijd wel iemand die aan zo'n hoogste weg van de wereld status ontleent, naast de vele motorrijders dan. In de buurt van het voormalige garnizoensonderkomen komt namelijk een hele colonne van zo'n 40 Porches de berg afzetten. Alle leeftijden zijn vertegenwoordigd, hoewel de auto's daarbij meer variatie vertonen dan de veelal vijftigers achter het stuur.

Het is dan al bijzonder koud en ik overweeg te stoppen voor een omkleedhappening, hoewel een tandje erbij zal misschien ook wel helpen. Ik stamp dus maar door. Boven op de Col, nee vandaag geen Cime, giert de wind echt om m'n oren. Snel om- danwel aankleden en wegwezen hier.

Onderweg stop ik 'n paar keer, noodgedwongen want m'n vingers functioneren benedenmaats. De stops, bij het oude garnizoensdorpje en bij het gehuchtje met de gite, dienen om wat graden terug te winnen. Naar boven klimmen zie ik overigens niemand meer, er is maar zo een zo gek.

Voorbij het gehuchtje loop ik nog vast in een grote kudde schapen en geiten, dit overkwam me gisteren aan de andere kant van de Bonnette ook al.

Terug in het hotel is een langdurige warme douche een echte must, alvorens het dorpje in te kunnen om de maag bij te vullen. In dit soort bergstreken is het eten vaak uitzonderlijk lekker en uiterst betaalbaar. En dat in die paar maanden die ze hebben om wat te verdienen, rara?

Etappe 3-70, 2 juli 2007

Vandaag zijn we op tijd en na 't ontbijt en ons hotelletje, hoewel verder dan stokbrood met jam komen we helaas niet, rijden we met de auto naar Roubion, 'n paar kilometer beneden de top van de Col de la Couillole.

Onderweg wordt er aan de weg gewerkt. Lastig van dat werken aan de weg blijft de beantwoording van de vraag wie er nu eigenlijk werkt. Er wordt wat gehangen, gezeten, veel overlegd en kijk daar, het lijkt wel of die echt werkt. Helaas, hij heeft slechts zijn boterhamtrommel in de kruiwagen.

We stappen rond 11 uur op de fiets en vallen naar beneden richting St. Sauveur-sur-Tinee.

Net voor St. Sauveur buigen we naar links, om aansluiting te vinden met Isola.

De weg naar Isola klimt in de komende 15 kilometer circa 300 meter, en dat doet Ine na een kilometer of 10 besluiten alvast terug te keren naar de voet van de klim naar de Col. Ik stamp door tot Isola, neem daar de rotonde aan het begin van het dorp en speer letterlijk terug. Bijtrappen hoeft slechts een enkele keer, om desondanks boven de 35 per uur te blijven.

Ine zit bij St. Sauveur aan de voet van de klim om zich te prepareren. Als ze vertrekt om de klim in stukjes te bedwingen, neem ik de tijd om mezelf ook wat voor te bereiden. Banaantje, colaatje en hup erachteraan. Na ruim 3 kilometer pik ik haar op en samen fietsen we de volgende 3 kilometer op. Ine pakt vervolgens haar pauze en ik fiets door naar de auto in Roubion. Bidons vullen, broodje, taartje, colaatje en met een mond vol drop ga ik op weg voor het belangrijkste deel van de dag.

Naar de top is 't nog 5 kilometer en dan volgt er 'n afdaling, een echte afdaling, die voert van zo'n 1.700 meter naar om en nabij de 350 meter, over een lengte van zo'n 25 kilometer langs Beuil en door, and that's something really special, de Gorges du Cians, Wow!!!!

Wat is dat mooi, vooral zo a tempo 50 effe stukjes vlak en dan weer speren. Hele diepe kloven, vele tientallen meters steile wanden, overhangende bergwanden en dat allemaal gevormd door een klein pissestroompje, dat dit allemaal op z'n geweten heeft.

Indrukwekkend is echt te zuinig uitgedrukt. Wat kun je je klein en toch groot tegelijk voelen in zo'n natuur. Hele nauwe kloven met wanden van rode steen, bijna loodrecht de lucht in. Zelfs de weg wordt een dun draadje, zoals het zich tussen de rotsen doorslingert. Een nietig sliertje in het landschap.

De laatste kilometers wordt het wat vlakker en bovendien trekt de wind nu echt aan. Er rest mij niets anders dan bij te gaan trappen, ondertussen blijf ik mij vergapen aan wat ik om me heen zie.

Onder in het dal ga ik rechts richting Puget-Theniers (etappe nr. 9, datum 3 oktober 2002). De weg loopt licht op en de wind blaast vol in m'n snoet, de 20 haal ik ternauwernood. Bovendien is 't bloedheet, zonder het te zien verlies ik stevig doortrappend minstens 2 liter vocht per uur. Gelukkig, de kerk in Puget-Theniers staat er nog, m'n hand leg ik even op de deur en kom, weerom.

Dus weerom als een speer dus. Het hele stuk naar de voet van de klim kom ik niet aan de 100 omwentelingen.

Aan de ingang van de Gorges du Cains neem ik 'n restaurantje. Een modern bord geeft daar tijd en omstandigheden aan; 16.50 uur en 31 graden. Mijn bidons worden keurig

gevuuld, 'n orangina en 'n compleet stokbrood met extra gezouten ham en 'n glas koel water moeten me de stimulans geven netjes tot terug bij Ine te geraken. Tussendoor even een telefoontje naar kantoor, want vandaag is onze eerste medewerkster van start gegaan, hoezee.

Ik ben er klaar voor, tenminste dat hoop ik. Drie dagen op 'n rij, vandaag zitten er al 100 op en tevens is dit de langste etappe van mijn 100 Cols-tocht tot nu toe. Poeh, poeh....

Als de eerste tunnel van de Gorges opduikt, volgens advies mijd ik die nu waar het kan, is het beste er al weer echt vanaf, zo snel al. Van alle jaren tot heden is dit mijn topjaar, maar ergens houdt het op. Snot voor de ogen is de volgende fase, niet lang daarna. Beuil kruipt maar langzaam naar mij toe. Het zal wel een goede training voor de Marmotte op 7 juli a.s zijn, maar effe is het niet leuk. Regelmatig op de pedalen staan helpt dan nog iets om het tempo nog enigszins op een aanvaardbaar nivo te brengen, maar het stelt echt helemaal niets meer voor.

Als ik in Beuil aankom weet ik dat het nog maar zo'n 250 meter klimmen is. Ik eet wat, vul m'n bidons en tja, dan moet het maar. Nog 6 kilometer naar de top. De echte doorzetter wint, maar wat?

Op de top, ja eindelijk, jasje aan, helmpje op en Ine here I come. Ruim 130 kilometer afgelegd dus met bijna 3 klimkilometers erin, 't is mooi geweest.

In Roubion bij de auto omkleden, ondertussen wat eten en drinken en in de auto richting Beuil. Daar vinden we een dankzij Ine een hotelletje, met L'Escapade in de naam. Mij lijkt 't een voormalig bordeel, maar als het eten in dit soort gelegenheden altijd zo goed is, zien ze me in gewone restaurants niet meer terug. In Nederland € 75 per couvert, hier 21. Lekker joh!

Etappe.....

En toch nog maar iets door, want op 7 juli was er de Marmotte. Vorig jaar de finish niet gehaald. Was ik gefrustreerd daarover? Nee, eigenlijk niet, want het feit dat ik me 10 minuten te laat aan de start van de klim naar Alpe-d'huez meldde, lag buiten mijn invloedssfeer. De anderhalf uur op de top van de Col de Glandon bleken niet meer in te halen.

Dus stond ik daar weer in alle vroegte, samen met 6.000 andere enthousiastelingen.

Alles bij elkaar droeg ik nu bijna 10 kilo minder vet met mij mee en 3 kilo meer spieren. Bovendien was ik gerust op 'n goede afloop, ik had immers veel meer gefietst.

En, hoe was 't? Helemaal super. De Glandon ging vanzelf, in het dal naar St. Michel-de-Maurienne was geen echt lekker treintje, de Col de Telegraphe mocht er zijn en de pauze in Valloire was uiterst welkom. De hele dag heb ik bewust veel gegeten en gedronken, op de top van de Galibier vertrok ik zelfs misselijk van de volle maag. Ook in de aanloop naar de klim naar Alpe-d'Huez liet de NS steken vallen. De start van die laatste klim, want daar was ik tenslotte vorig jaar gebleven, was bloedje heet. Het viel me zwaar maar anderszins heb ik nog nooit zoveel wielrenners zien lopen, zelfs op hun sokken of blote voeten, zitten, volkomen versuft in de berm van de weg onder bomen of waar danook schaduw te vinden was, of volkomen uitgeteld op apegapen in diezelfde kant van de weg. Een deelnemer zat zelf met zijn bidon water te scheppen uit de goot langs de weg en goot dat over zijn hoofd. Na een paar kilometer kwam ik erachter dat je beter verder van de wand af kon fietsen, want er valkbij kwam het ruim boven de 40 graden. Ik dacht maar 2 dingen: Ga ik zilver halen, dat wil zeggen binnen 11.30 uur fietsen en dus voor kwart over zeven binnen en daarbij iets hoger moet het toch minder warm zijn. Gelukkig staat er in La Garde langs de weg een tafel rijkelijk gevuld met water, water, water....

Bij het zien ervan giet ik de bidon met water die ik mee naar boven zeulde, direct over mijn hoofd uit, heerlijk. 2 Bekertjes water verdwijnen als sneeuw voor de zon, bidons weer gevuld en ja, verderop is weer een drinkpost. Ik stap weer op, het lijkt iets frisser, hoewel het anderzijds steeds meer op de vierdaagse begint te lijken. Wat wordt er veel gelopen.

Met de tijd moet het toch lukken, volgens mij heb ik al zo'n 10 minuten speling, maar hoe goed kan ik nog rekenen? Het kleinste verzet is al lang mijn partner, maar ik blijf wel

fietsen en haal vooral mensen in. Voorzichtig gooi ik nu al water over mijn hoofd, die drinkpost zal er toch wel zijn?! En jawel hoor, de laatste keer de fiets af voor de finish. Als dat niet gaat lukken, dan weet ik het niet meer? De laatste bocht voor het dorp, da's nog 'n heel stuk, de eerste huizen, het viaduct en dan wordt de weg geleidelijk vlakker, wat je dan doet..... je gaat rechtop zitten, ritst je shirt dicht, trekt het strak naar beneden en voelt de kriebels over je rug lopen, je handen gaan omhoog en je doet 't toch maar effe....dit gevoel kun je nu eenmaal niet kopen.....

En was 't zwaar. Wat is zwaar? Uiteindelijk finishen er iets meer dan 4.000 van de 6.000 deelnemers. Misschien was 't toch zwaar.

En, nog conclusies?

-Weer een weekje door Frankrijk; de buitenlanders waren toch weer het leukst, maar de Fransen naderen.

-Na dit uitstapje zit ik op bijna 70% van mijn fietstocht. Bijzonder is dat het gemiddelde per etappe blijft stijgen. Deze 3 etappes leverden een daggemiddelde van ruim 100 kilometer op. Mogelijk leer ik nog eens fietsen. Nog minder dan 2.500 kilometer te gaan. Concludeerde ik vorige keer dat ik misschien oud aan te worden was, daar was deze keer absoluut niets van te merken.

-Fransen worden in het verkeer ieder jaar netter. Ik moet op gaan passen om niet zelf mikpunt van kritiek te worden.

-De Marmotte, bijna 52 en ik kan het toch maar mooi.

-Ze zijn er nog die Franse hotelletjes.

-Mijn eindjaar blijft nog staan: 2010.

Honderd Cols tocht-etappe 14

Een tijdje niet of in ieder geval heel weinig gefietst. Na Luik-Bastenaken-Luik was 't effe helemaal op. Zo stuk als daar had ik nog niet veel gezeten. 'n Kilometer of 10 na de Cote de Wanne verging de wereld even. 't Draaide voor m'n ogen, ik wist niet wat te doen, natuurlijk pissen, ook zo wat eten, drinken en verder, hopen..... Was mijn teleurstelling zo groot dat m'n publiek de Wanne niet (op tijd?) had gehaald. Doe normaal man! Gewoon door dus. De mobiel leert dat ze nu onder het viaduct van Remouchamps staan, dus nie lulle maar vulle. Aldus is 't allemaal toch gelukt, mede dankzij 2 Nederlandse engeltjes. Net voorbij de La Redoute die me toch vrij makkelijk afging, word ik ingehaald door 2 blonde Hollandines. Nog steeds licht wanhopig besluit ik bij hen aan te sluiten. Uiteindelijk blijf ik tot en met de finish bij hen. Zo'n uitzicht doet je echt goed! Maar LBL heeft de honger wel effe gestild, dus hoe zal het deze keer gaan? Op donderdag 20 september stap ik in de Galaxy en de nieuwe TomTom brengt me feilloos naar Calviac, 'n heel leuke camping met fijne (Hollandse) mensen. In de auto pitten is een optie, maar voor euro 20 in 'n luxe stacaravan, zo'n aanbod sla je niet af. In de morgen vers brood bij de receptie -zelf gebakken- het zonnetje verdrijft de nachtkou, mot kenne, hoewel de onzekerheid over mijn zeurende rechterknie en beide zeurende heupen krijg ik niet uit m'n koppie. Of zit dat zeuren gewoon in dat koppie?

Etappe 1-71, 21 september 2007

Start vandaag in Sousceyrac (km 946). Eerst begeef ik me naar St Cere (etappe 24 dd 7 juli 2003). Ik ben nog niet van de camping af, of mijn telefoon piept er lustig op los. Op de camping is het bereik zero, dus nu mag ie inhalen. 't Is nog wat frisjes, de losse lange mouwen passen goed bij dit weer.

Ik ben zo in St Cere. Bij mijn laatste bezoek daar was het bijna 40 graden en zijn Ine ik 's-ochtends heel vroeg het hotel uitgedreven. Slapen bleek op die zolderverdieping bij die temperatuur absoluut onmogelijk. Nu is het een stuk aangener, ik rijd wat rond, geef

de kerkdeur een schouderklopje en begeef me op de terugweg. Deze is wat langer dan de heenweg, maar dit vermoedde ik al na een afdaling van zo'n kilometer of 5. Klein verzet heb ik mezelf beloofd en zo geschiedt het ook. Na ruim anderhalf uur ben ik terug in Sousceyrac. Ik had gehoopt dat het vederlichte gevoel in m'n hoofd wel zou verdwijnen, helaas. Een aantal keren heb ik me afgevraagd wie er nu op die fiets zat, ik of zag ik iemand anders aan het werk?

Toch maar door, m'n volgend doel is Laroquebrou. Het is helder dat de Franse regering deze streek een impuls wil geven, tenminste dat kan een verklaring zijn voor het schitterende wegdek. Ondertussen groeit ook het besef dat ik het echt zelf ben en neemt ook het oog voor de omgeving passender vormen aan. Het is een lieve, landelijke en bosrijke streek, met leuke klimmetjes van in totaal voor vandaag maximaal 500 klimhoogtemeters.

Ondanks mijn vreemde gevoel, gaat het fietsen op zich niet verkeerd. Laroquebrou ligt aan de "monding" van een barrage, en ik mag daar langs opfietsen tot ruim voorbij St. Etienne-Cantales met zijn elektriciteitscentrale. Het uitzicht juist voorbij dat dorpje is prachtig, niets te groot, hanteerbare maten, vriendelijk, aangenaam. Ik fiets door, voorbij het gehuchtje "Labro" -deze is voor insiders- en neem de D461 linksaf, weg van de barrage. Ik steek een drukke route national over, maar besluit al snel bij l'Hopital om te keren (hopelijk is there nothing in a name).

Wederom staat de telefoon niet stil, maar, wat je als fietser vaak overkomt.... ik ben te laat. Ine heb ik wel op tijd, en ze belooft me in Laroquebrou terug te bellen. Op het lokale terrasje bij de Tabac neem ik 'n koffie en cola en vervolgens hebben we contact terwijl ik aan de rand van het water vertoef.

Fijn, effe gedachten en gevoelens uit te wisselen en koppie leegmaken. Zij denkt nog na over mijn opmerking van gisteren "waarom ga je dan niet mee"?

Uitgerust en met gevulde maag ga ik op de terugweg. Direct uit het dorpje een klim. 't Is ruim 50 centimeter lang, donkerbruin en kronkelt van de weg weg, als je dichtbij komt. Wie ziet ze nog, behalve dan die 2 dooie die ik verderop op het asfalt zie liggen?

Langzaam ga ik de beentjes toch voelen, hoewel dat natuurlijk ook een mentale component heeft. Ze zeggen niet voor niets de laatste meters zijn het zwaarst. En dan die glimlach van mensen als ze blijverrast constateren; "opeens waren we er".

Het is mooi geweest voor vandaag en ik voel de beentjes nog steeds, terwijl ik dit zit te typen achter internet. Ja, want ook een moderne camping kan daar niet aan voorbij. Tot dusver alleen maar veul lof voor deze camping. Helemaal toppie.....

Etappe 2-72, 22 september 2007

Als ik wakker word, besef ik dat ik geland ben. Zo'n tripje naar Frankrijk, zeker als het kort is, heeft vaak iets haastigs in zich. Voordat je de rust hebt, en dus de geest te paard ook aangekomen is, duurt blijkbaar 'n dagje extra.

De TomTom leidt mij naar Jussac, 'n kilometer of 30 naar het oosten. Bewust kies ik niet voor de "kortste weg" om zo niet eerst met de auto over mijn fietsparcours te moeten rijden. Het weerbericht toonde lichte twijfels, dus lange mouwtjes, ook al omdat september zijn ochtendkou kent. Ik fiets eerst naar het westen, naar l'Hopital. Nadat ik heerlijk uit de broek ben gemogen, stap ik op en een kilometer verder weer af. De koe die ik aan een onduidelijk bruine hoop zag likken, nee niet de mijne, die was niet zo groot, blijkt zojuist bevallen van een kalfje. Het vruchtvlies hangt er nog achteruit, terwijl het kalfje de eerste pogingen doet op zijn poten te gaan staan. Een wondertje, toch? Een halfuurtje later keer ik om in l'Hopital, gelukkig is die naam niet self-fulfilling gebleken. Overigens levert die naam geen herkenning op met de fysieke omgeving die ik gewaar wordt, ook niet als ik van deze andere kant om mij heen kijk. Terug en het kalfje loopt al voorzichtig te zoeken naar de melk-bar. Alleen met de nageboorte wil het nog niet zo lukken.

Bij de auto bel ik effe met Ine, gaat ook stukske fietsen maar dan 1.000 kilometer verderop, zet mijn echte bidons erop, banaantje, repen en "off I go".

De eerste 10 kilometer gaan prima, dan een stevige klim van zo'n kilometer of 5, naar de Col de Bruel, 't loopt nog behoorlijk. En dan komt het, een stuk van ruim 10 kilometer op

en af, op en af en, je raadt het al, op en af. Intervaltrainig is er niets bij. Blij dat ik direct weer echt mag klimmen, hoewel, als ik de klim naar de Col de Redondet oftewel de Puy Marie een paar kilometer op ben, voel ik wat die vorige kilometers hebben aangericht. Een procentje of 5 a 6 voelt nu als 10 plus. En ik maar denken dat ik dit seizoen zo sterk ben. Stoppen, omkeren, die woorden vergeet ik gelukkig altijd op deze momenten, maar leuk is het niet, echt niet. En maar rekenen, dat is mijn grote en niet aflatende hobby bergop. Zoveel afstand, zoveel al afgelegd, dat is zoveelste deel en zoveel procent en nog zoveel hoogtemeters nog te gaan dat is zoveel procent en kwa stijging heb ik het zwaarste al gehad of dat moet nog komen etc. etc. etc. Geen liedje, gedicht, witte stranden met blauwe wateren, trofeeën die omhoog gehouden worden, niets van dat al. Nog iets meer dan een kilometer en ik zie aan de vele geparkeerde auto's dat het daar moet zijn. Er staat zelfs een bus, nee het is nog te vroeg voor de huldiging... Op de top gauw een banaantje erin, 2 repen dan maar direct er achterna en, shit de bus is net mijn kant op vertrokken. Na een kilometertje in de dampen moet de bus gelukkig uitwijken voor een auto en ik zoef er ruim langsop. Die zie ik a 60 per uur niet meer terug, speren. In Mandailles of eigenlijk direct ervoor is alles, hotel en snack dicht, dus ik moet door. In St. Julien-de-Jordannes (zou dat Johannes de dooper zijn?) zag ik op de heenweg een café a la de trap op. De man op straat weet niet of dat café open is, ik heb echt honger en ik heb bovendien ook echt behoefte aan een opkikkertje, De deur is dicht, effe kloppen, iets te hard weliswaar, wie weet helpt het, jaaaaaaah, een vriendelijke mevrouw doet open. Sta je opeens midden in een café, boulangerie, charcuterie etc. van circa 32 vierkante meter.

Een koffie, een cola en wat te eten graag. Eten wordt in onderling overleg twee dikke bruine sneeën brood met de lokale paté. Zou Ine erbij geweest zijn, zou kussen de eerste 3 dagen not done zijn, 'n beetje vet is het zeker. Maar ik ben gelukkig en voldaan. Na een halfuurtje stap ik weer op, 'n dikke fooi, welverdiend.

Als ik aan die volgende kilometers denk, ga ik weer kapot. Op en neer etc. etc. etc. Je valt effe naar beneden en rijdt dan zo tegen de volgende muur, verschrikkelijk. Ik heb nog nooit zoveel geschakeld op zo'n korte afstand. En ik heb bij lange na niet de macht om dan maar effe door te stampen. Zelfs de paté begint zich te roeren, is dit nog leuk? Aan alles komt een eind en bovenaan de Col de Bruel trek ik mijn jackje aan en niet voor niets. In de afdaling blijft het gelukkig nog enigszins droog, maar als ik eenmaal op het vlakke kom, barst de bom cq de bui (los). In 10 minuten loopt die bekende druppel door mijn bilspleet (had ik vanochtend niet eens af hoeven vegen). Aan de 30 kom ik op de vlakke stukken niet meer, hoewel ik toch enigszins mijn ritme weet terug te vinden. He, op de heenweg lag die er ook al, ik denk een racoon (tenminste zo heten ze in de VS, ter grootte van een fikse hond, of is het een zeer volwassen das) ligt in de straatkant op zijn rug ongelofelijk dood te wezen. Jammer en die auto zal er ook niet zonder kleerscheuren vanaf gekomen zijn.

Kletsnat kom ik bij de auto die ondanks de regen braaf op mij heeft staan te wachten in Jussac. Ik trek eerst droge kleren aan, eet en drink ondertussen wat en zet de fiets terug in de auto. This was heavy shit, 106 kilometer is niet zo erg maar zo'n uitvergroott wasbord, da's echt geen pretje.

Morgen een rustdag, tenslotte een van de doelen van deze vakantie. Hoeveel zou er nodig zijn om mij morgen weer zo'n tocht te laten maken? Teveel dus!

Etappe 3-73, 24 september 2007

Heerlijk zo'n rustdag. De fietsboeken zijn uit, ik heb weer inspiratie getankt. Passend was wel de titel "Pijn is genot" zeker eergisteren ging dat op. Ook nog wat vakliteratuur verteert, gaat als er verder niets dringt ook vrij makkelijk door de slokdarm. Op tijd 'n biertje, tenminste na afronding van de vakliteratuur, wat snollen, aardig weertje, oké! Na 4 nachtjes op deze camping moet ik nu wel door en Tommie brengt mij naar Celles, in de buurt van Murat. Toch bijna 2 auto-uren verderop, je legt zo fietsend toch aardige afstanden af.

Ik stap aan de voet van de klim naar Vilargues op, na de auto geparkeerd te hebben bij het tegenovergelegen restaurant.

Ik ben duidelijk uitgeruster, gedoseerd rijd ik naar boven, zelfs naar boven naar de top van Puy Marie, zo'n kilometer of 25 verderop. Reepje, slokje en hup retour, suizen zonder me echt moe te hoeven maken. 'n Stuk of 50 heb ik erop zitten als ik weer bij de auto ben, lekker. Overigens komen me onderweg een aantal fietsers tegemoet, zelfs een mogelijke tegen de richting in fietsende honderd coller met volgeladen fiets, die waarschijnlijk geïnteresseerd zou zijn in de uitkomst van het onderzoek naar de beste manier om je fiets te pakken.

Bij de auto ritueel herhalen; wat eten, drinken bijvullen, achterzakken volstoppen, kaart bestuderen en na 'n stief kwartiertje zit ik weer op de fiets. Het landschap lijkt hier wat opener dan de vorige twee dagen, misschien omdat ik dan in het algemeen een paar honderd meter hoger zit (geldt natuurlijk niet voor de Puy Marie). Ik maak me ondertussen wel 'n beetje zorgen over de goed voelbare wind, maar nog meer over wat de invloed is geweest van de autobaan van Clermont-Ferrand naar het zuiden op het vervolg van de route. Eigenlijk weet ik niet hoe lang die autobaan er al ligt en bovendien is mijn kaart in december 1979 (!) gedrukt. Toen was die autobaan er in ieder geval nog niet, zelfs niet in de hoofden van de planners. Wat betekent dat voor de plaats waar ik de autobaan kan passeren, boven- of onderdoor, dat maakt mij niet uit?!

Al snel begin ik uit te kijken of ik de autobaan al zie en.... Vergeet dus af te slaan. Toen droeg de goede weg nog het nummer 23, waarschijnlijk dankzij de autobaan is dat nu D123. Op de afslag van de D44 en ik meen de D644 concludeer ik dat ik dus zo'n kilometer of 7 omgefietst heb. Ships, dit probeer je dus te voorkomen, niet dus.

Alle fransen zijn tegenwoordig behulpzaam, ik krijg zelfs de gebruikelijke hand als welkomstgroet, en het dorpje Loubinet, oh ja dan moet je terug en dan daar linksaf. Ja je zit hier goed, nog een kilometer of 2 en 't gehuchtje ligt direct na de ondergang van de autobaan. En zo geschiedde. Ik keer op de kruising waar ik morgen waarschijnlijk van links zal komen.

Echt spannende dingen van de terugweg, eigenlijk niet. Agrarisch, wat bospartijen, redelijk open, en uiteindelijk nog 'n klim met de naam Cote de Celles. Bij de auto terug weer ruim honderd, maar ik ben er aanzienlijk beter aan toe dan eergisteren. M'n kop is helder, ik voel me uitstekend. Effe met Tommie overleggen waarheen, Gezien het parcours van morgen wordt het Brioude, aan de andere kant van de autobaan en 'n redelijk grote plaats. Tommie schat 'n ruim halfuur en dat klopt aardig. Ik kom zelfs over 'n stukje autobaan, en ruim voor Brioude spot ik 'n modern hotel, misschien niet zo typisch Frans, maar de ervaring leert dat 't prima slaapt.

In Brioude effe shoppen bij 'n grootse super, whisky, wijn en wat bier en jus. Dan inchecken bij het hotel, lekker in bad met witte Hoegaarden en WK rugby op de achtergrond. Lekker. Om half acht eten en weliswaar in 'n modern hotel, maar wel 'n heerlijke franse maaltijd afgesloten met 'n 7-tal kazen plus daar bovenop een lekker frambozen toetje.

Tenslotte contacten met thuisfront en ik probeer in de nacht van dinsdag op woensdag rond een uur of 2 thuis te zijn. Welterusten...

Etappe 4-74, 25 september 2007

Ik ben erg vroeg op, de burens in de kamer naast mij ook en zij zijn blijkbaar nogal rumoerig als zij vertrekken. Dan maar op tijd aan de dag beginnen. Ontbijten en dankzij mijn geïnteresseerde vraag over de samenstelling van het ontbijt, krijg ik na de eerste gang nog een tweede ronde brood toegeschoven. Om half negen zit ik in de auto, 4 kilometer verderop parkeer ik de auto in Talairat. 't Is weer zo'n heel rustig dorpje, geen kip op straat, wel vindt een hond het de moeite waard om zich te laten horen. Ik laad fiets uit, neem beperkt wat spulletjes mee en zit, geloof het of niet, om kwart voor negen al op de fiets. Lange mouwen en handschoenen met vingers blijken geen overbodige luxe, de graadmeter haalt nog geen 10 graden, ondanks de onbewolkte lucht. Vanaf de eerste meters gaat het omhoog en dat houdt zo de eerste 3 kilometer aan. Heel stijl is het gelukkig niet, dus rustig peddelend bereik ik de "hoogvlakte" op bijna 1.000 meter hoog.

Het landschap is weer open en agrarisch en niet ver buiten La Chapelle-Laurant

constateer ik dat ik eigenlijk nog 'n kwartiertje te laat ben; ik heb de geboorte van een veulentje gemist. Ook hier vertellen de vruchtvliesen me dat het nooit lang geleden kan zijn, dat dit beestje pas net voor het eerst het daglicht heeft gezien.

Na even van dit wondertje genoten te hebben, ga ik door. Voor St Poncy duik ik weer een dal in zodat ik vervolgens weer de klim naar boven voor de kiezen krijg. Ik forceer mezelf geen moment, wetend dat ik vanmiddag en vanavond toch 'n beetje scherp moet zijn als ik naar huis rijd. Loubinet is zo gevonden, even ook daar de weg van gisteren aanraken, je moet wel als er geen kerk is, omkeren en retour.

Na 'n kilometertje of 50 sta ik weer bij de auto. Het is nog geen 11 uur, dat ging dus vlotjes. What to do, het is gelukkig nog erg vroeg, dus ik besluit naar Lamothe te fietsen, net iets voorbij Brioude, een mooi startpunt voor een volgende tocht en een leuk toetje voor de dag van vandaag.

Tot Brioude hoef ik niet veel te trappen, dan effe door het stadje, over wat rotondes en in Lamothe even op de pedalen om bij het kerkje te komen dat prachtig gelegen over het dal van de Allier uitkijkt. Zo te zien wordt het kerkje ook niet meer dagelijks gebruikt, anders zou het gras voor de trappen nooit zo lang kunnen zijn.

Zo'n verste punt van een vakantie wordt toch altijd tot een nieuw ijkpunt, wat je geacht wordt goed in je op te nemen. Dat is het spiegelbeeld van het lekkere gevoel als je jaren later bij zo'n keerpunt terechtkomt en iets hebt van "hé die sfeer, 't rook toen ook zo, het was wel veel warmer toen, etc. etc".

Door Brioude terug naar de auto, het is een lange klim, maar absoluut niet steil.

Onderweg stop ik danook even om in alle rust, zittend langs de kant van de weg effe een reepje weg te werken en afscheid te nemen van deze omgeving.

In Talairat fiets in de auto en 'n kilometertje verderop gebruik ik mijn tot de nok gevulde waterkan met warm water om mij op 'n nagenoeg 100% normale manier te douchen, hoewel je dat normaliter niet in je blote kont in een bos doet, maar daar let slechts een kniesoor op.

La France adieu, tot de volgende keer.

En, nog conclusies?

-De prettigste camping in Frankrijk werd toch door Nederlanders gerund.

-Weer een kort weekje door Frankrijk; dat gaat snel met die openheid van de Fransen.

-Na dit uitstapje zit ik op bijna 75% van mijn fietstocht. Bijzonder is dat het gemiddelde per etappe blijft stijgen. Deze 4 etappes leverden een daggemiddelde van exact 100 kilometer op. Nog ruim 2.000 kilometer te gaan.

-Fietsen, zeker in zo'n omgeving lijkt zwaar. Toch kom ik vaak gezonder, kwa lichaam en geest, van zo'n tripje terug, dan bij vertrek het geval was.

-Prachtig de geboorte van een levend wezen, zeker als dat ongestoord en bijna alledaags in een weiland plaatsvindt, geheel open voor wie het wil zien.

-Mijn eindjaar blijft gewoon staan: 2010.

Honderd Cols tocht-etappe 15

De winter is niet mijn seizoen, dat is nu weer duidelijk geworden. De komende winter doen we het zeker niet weer zo. Zelfs al zou ik me dat zelf op dat moment niet zo actief meer realiseren, dan nog weet Ine het zeker. Wat 't zal worden, Portugal of Afrika, helemaal vast staat 't niet, maar Velp wordt 't zeker niet.

Omdat het weer niet top was in het voorjaar, bleef het lang kwakkelen. Het fietsseizoen begon pas laat, mountainbiken en de astma gaan echt niet samen, maar een ding heb ik geleerd als eigen baas; niemand kan zo gemakkelijk effe vrij maken als ik. Dus ik heb toch nog vrij veel gefietst alvorens naar la France af te zakken. En zo'n 2 weken geleden heb ik samen met Jurgen nog "Limburgs mooiste" gefietst, 150 kilometer met 25 Limburgse, Belse en Duitse klimmetjes. En het ging tot de laatste trap crescendo, dus

mijn fietsvertrouwen is redelijk op peil. Hoewel de vorm van 2007 uit de periode Marmotte, ja dat maak je maar zelden mee.

Ine is op donderdagochtend vertrokken naar Barcelona. Ik vertrek vrijdagmiddag naar Zuid-Frankrijk, regio Carcassonne en de afspraak is dat ik haar aan het eindpunt van enige trein in Spanje of Frankrijk op zal pikken om nog wat dagen samen, soms fietsend, door te brengen. Een bijzonder vooruitzicht, al was het alleen al om die ontmoeting in Spanje.

De trip naar het zuiden vlot redelijk, ook zonder Cor, en ruim na elven vind ik een Formule 1 hotel, tussen Lyon en St. Etienne. Het lijkt 'n beetje als veel van die kleine visjes op een hoop in een veelal aluminium omgeving, maar geslapen heb ik prima. Voordeel van zo lang voortdouden is dat ik de volgende dag mogelijk toch aan fietsen toekom.

Etappe 1-75, 31 mei 2008

Voor achten op, in de auto op weg. Ik stop na zo'n 2 ½ uur in Florac om wat proviand in te slaan, zowel voor in de auto als in mijn maag. Al eten stouwend vertrek ik naar het vlakbij gelegen Vebron, al echt Cevennes. Daar parkeer ik zoals zo vaak op het centrale parkeerplaatsje en prepareer moi. Weer van die lastige keuzes; af en toe regende het, het is maar zo'n graad of 15, dus wat trek je aan? Hoeveel lagen, welk regenjasje, de overschoenen liggen overigens gewoon thuis. Omdat ik eerst naar Barre (etappe 36, 15 juni 2004) fiets, hoeft er maar een bidon mee. Dan maar vertrekken.

2 Kilometertjes vlak en dan direct 'n stuk of 5, 6 naar boven. Dat klimmen zo lang aan een stuk is toch weer effe wennen, ondanks of misschien wel omdat je ouder wordt. Je voelt vanalles, meestal om de beurt; longen, knieën, heup, rug en toch weer de longen, hoewel dat laatste waarschijnlijk omdat het bij het klimmen der hoogtemeters, steeds kouder wordt. Ik schat het op de top zo'n graad of 8, gauw m'n jasje aan, want warmer gaat het naar beneden zeker niet worden. In de afdaling wordt het echt koud, gelukkig is die niet erg lang. In Barre ben ik redelijk vlot, hoewel, zou die grote gevleugelde jager die vlak over mij heen scheerde het misschien op mij voorzien hebben? Zo te zien vond hij een andere prooi, of bleek ik bij nader inzien groter dan gedacht?

Altijd weer bijzonder, ik herken in Barre het onooglijk kleine verpoosplekje met z'n bankjes op 'n grasveld alsof ik daar gisteren was. Ook de smalle straatjes en het begin van een wandelroute appelleren aan de opslagcapaciteit in mijn bolletje.

Direct keer ik om, terug naar Vebron. De afdaling is vanwege het matige wegdek en de kou niet bepaald een lust voor de renner, maar je bent wel verrekke snel daar waar je vandaan kwam.

Bij de auto even op adem maar vooral op temperatuur komen. Ik doe wat droge spullen aan, en na wederom vanalles naar binnen gepropt te hebben, ga ik bepakt en bezakt weer op stap. Voor de zekerheid neem ik een extra regenjasje mee, naast de lange mouwen van mijn fietsshirt en het regenjasje dat ik net al aan had. Zo lijk ik in de verste verte niet op de renner die Tim Krabbe hier heeft trachtten te verbeelden.

Richting de top van de Cevennes dus, de Mont Aigoual (hoe spreek je dat in godsnaam uit?). Ik heb geen idee wat me daarbij voor te stellen, gezien heb ik hem nog nooit. Als ik de dorpjes met hun rokende schoorstenen gepasseerd ben, de geur is niet zo erg, maar de reactie van mijn luchtwegen maakt het onprettig, bereik ik al snel de onderkant van de wolken. Als flarden trekken ze over de weg, ondertussen af en toe als incontinenten schapen wat loslatend.

Als ik over een topje kom regent het echt. Rechts staan twee fietsers regenjasjes aan te trekken, alloa, voor me uit zie ik ook een fietser met felgeel jack. Deze haal ik 2 kilometer verderop in, maar het blijkt er niet een, maar het zijn er twee en toch weer een, op de tandem dus. Ze zijn al aan de klim begonnen, hoewel het meer op sur-place lijkt. De vrouw achterop gaat nog wel redelijk in rechte lijn naar boven, de man voorop lijkt echter dronken. Oké, ook dat is fietsen. Ze leiden echter niet echt, dus plezier hebben ze wel.

Door maar weer, het begint harder te waaien, harder te regenen en de wolken proberen

me vast te pakken. Nu kan ik werkelijk overal aan het fietsen zijn, hoewel zo koud zal het zeker niet overal zijn.

Dan kom je boven, natuurlijk, maar dan. Je weet enkel dankzij de bordjes dat je er bent. Het giet, en je ziet maximaal een meter of 10 ver, goed luisteren dus naar het overige verkeer. Alles aan, ben ik nog iets vergeten, dan maar z.s.m. naar beneden. De stijve handen aan de remmen, want met zo'n weer wil je zeker niet te hard. Na een kilometer of 3 zie ik de 2 fietsers die nog meer aan gaan trekken, gelijk hebben ze, een kilometer verder loopt de tandem, nu wel in min of meer rechte lijn, naar boven.

Het blijft regenen, ik heb geen zonnebril bij me, het idee alleen al, maar mijn ogen beginnen pijn te doen. Een tijdlang probeer ik ze om beurten dicht te doen, dan moet ik echt stoppen, ik kan ze echt niet meer openhouden. Gelukkig is het al wat warmer, ik sla wat met mijn handen en allee, de laatste kilometers naar de auto. Blij da'k d'r ben!

Weer nieuwe warme spullen aan, eten, drinken en met de auto rijd ik nu dezelfde route, maar dan met de verwarming op 40 graden.

Tussen de Col de Sereyrede en het dorpje L'esperou stop ik. Wat te doen. Ik besluit deze kilometers nog effe mee te pikken. Dit wil ik morgen niet weer meemaken. Ik start vanaf de auto nogmaals naar de top van de Aigoual. De klim valt wel mee deze keer, de wind heeft hier duidelijk minder kans om me te teisteren. Op de top beland ik nu bij een soort kasteel of landhuis, dat zo te zien de meteo (weerpost) is zoals die de vorige keer werd aangeduid. Ik zoek het keerpunt van daarstraks op en draai weerom.

Dan naar beneden, die droge kleren zijn alweer verleden tijd. Via de auto draai ik in L'esperou rond te rotonde en mag me aan de laatste klimkilometer naar de auto warmen. Vraag me niet hoe het was....

Etappe 2-76, 1 juni 2008

Overnacht heb ik in de buurt van Ganges. De bedoeling was Le Vigan, maar de lokale Amerikaanse auto-adepten hadden hun jaarlijkse tour en feestje. De camping was afgeladen vol met te fors uitgevallen mannen, met hun dito auto's, stoppelbaarden, tattoo's en kettingen. En ongewild de nacht door te brengen met country en western-muziek, nee dank u.

Op de camping in Ganges heb ik wel overnacht, maar er niet voor betaald. Als ik 's-Ochtends tussen de mieren opsta, de WC weer gangbaar heb gemaakt, de zaak heb opgeruimd en ternauwernood van het grasveld ben geslipt, blij ik tevergeefs bij de receptie te moeten blijven wachten. De deurbel werkt niet, toeteren helpt niet, de O6 evenzeer en een zeker bezoek aan de eigenaresse achterop het terrein levert me niet meer op dan een man in zijn onderbroek met voor mij zicht op zijn getatoeëerd been. Nog 'n keer bellen, toeteren en toedeledokie, sleutel aan de handgreep en wie weet tot ooit. Ik had natuurlijk geld in het huisje kunnen leggen, maar dat bedacht ik me pas 10 kilometer verderop. Tja....

Na wat zoek, wat brood kopen, wat eten, wat tanken, zagezegd een moeilijke start, vertrek ik vanuit Aveze, op de route. Oh ja, het is nat, toch maar doen. Na een kilometer of 4 moet ik effe goed uit de broek, gezellig met dit weer, hoewel de insecten zitten nu gelukkig thuis bij de warme kachel.

Maar weer verder trappen. Is fietsen nou zo moeilijk? Voor mij niet blijktbaar, want er zoveel dingen die me door het hoofd schieten naast het volgen van de meest rechte lijn en bij de extra steile stukjes een tandje erbij en gaan staan.

Het stuk deze kant op is bijna 30 kilometer en het hoogste punt heet Col du Minier. Op zich niets bijzonders, maar dat is toch niet normaal, de slootjes lopen hier over de weg en het is zo fucking koud. Op de top weer alles aan en door naar de rotonde in L'esperou. Onderweg hoor ik de mobiel, maar dat zal wel niet voor mij zijn. Weer die rotonde rond, ik weet zeker dat ik nu een klein stukje dubbel heb gedaan en ga weer, maar nu maar een kort stukje, naar de top. Aan de vele lagen kleding heb ik niets meer gewijzigd en op de top ga ik meteen door. Je weet, als je gaat dalen wordt het geleidelijk warmer. Zo ook nu, maar wel langzaam.

En dan gebeurt het. Dit gevoel ga ik nooit meer vergeten. De weg is smal, eigenlijk iets meer dan een rijstrook breed. Links de berg, rechts een muurtje van circa een halve

meter hoog. Op plaatsen is het muurtje incompleet, maar waarschijnlijk geldt dat niet voor de achtergrond die erachter verscholen ligt. Eigenlijk gebeurt er niets bijzonders, het is een recht stuk, ik rijd ruim een meter van het muurtje, er is verder niemand op de weg, en dan schiet ik met beide handen van de remmen en knal met mijn borstkast op mijn stuur. De fiets slingert vervaarlijk van links naar rechts, ik lig met mijn linkerzijde van mijn borst tussen de 2 extra steunen die ik als een soort triatlonstuur midden voorop mijn stuur heb zitten. Vooral voor tegenwind dacht ik, maar nu blijken ze nog veel belangrijker. De fiets wordt rustiger, hoewel a 50 in het uur lig ik er wel lullig bij. Ik probeer m'n bovenlichaam wat terug te wrikken en tegelijkertijd mijn linkerhand naar het stuur te brengen. Bij de tweede poging lukt dat, en ook rechts, jaaaahhh, hebbes, ik zit weer rechtop. Hoezo een diepe zucht!?! Even later toch maar stoppen. Wat moet je denken. Gek eigenlijk, ik raakte absoluut niet in paniek. Ik dacht alleen maar fuck, als dat maar goed gaat. Raar als ze je kwijt zijn en niets van je kunnen vinden, zo over de rand gevallen. Heel veel later vinden ze je dan, ja met DNA tests weten ze dat jij het was. Zo smal kan zo'n lijntje dus zijn.

Ik fiets weer aan, hé die jonge vos had mij dus niet verwacht. Ik ga nu wat bewuster achterop het zadel zitten, steun minder op de remhandels, maar al vlot gaat de snelheid weer omhoog, zeker als het wegdek weer mooi egaal wordt.

In Aveze in de auto overdenk ik mijn zonden. In ieder geval lijkt het weer wat op te klaren. Voor de zekerheid kies ik voor wat dikkere kleding, na ruim een halfuur opgewarmd te hebben, en vertrek maar weer. Tenslotte word ik hiervoor betaald. In de klim kom ik er al snel achter dat het zowel warmer is geworden, als dat de kledingkeuze verre van optimaal was. Het blauwe T-shirt met col, sportmaatje sinds hele lange tijd, en dan moet je ruim voorbij het tweede decennium denken, stop ik in de vrije bidonhouder achter mijn zadel, naast mijn gele (extra) regenjasje. De klim gaat verder prima.

Ik kom op een plateau terecht, nog niet gezien, een kleine 10 kilometer licht golvend terrein met daarop een vrijwel kaarsrechte weg. Niet te breed, wat steentjes, gaatjes, maar op zich wel oké. Volgens de beschrijving kom ik dan bovenop de Cote de Madieres uit, die aan de borden te zien zo'n 5 kilometer daling te zien geeft. Ik laat een auto voorgaan en spuit dan naar beneden. Helaas is het wegdek niet top en ook hier smal en weer incidenteel zo'n deels afgebrokkeld muurtje.

En dan, zonder aanleiding, blokkeert mijn achterwiel plots volkomen. Eerst probeert het mij rechts in te halen, dan links, weer rechts en links, who the fuck is hier de baas, ik zeker niet. Ik heb hem nog onder controle, hoewel, ja de snelheid neemt af en zo het slingeren. Dan als ik bijna stilsta een enorme knal. Hiervoor hoef je niet gestudeerd te hebben om te weten wat dat betekent. Dan kan ik gewoon afstappen! Gewoon klik uit de pedaalen en voetje aan de grond. Deze optie had mijn gedachten nog niet gekruist toen ik daarnet aan het pogen was de fiets in bedwang te houden.

Even de vermeende schade opnemen. De buitenband is over een centimeter of 10 ruim over het wegdek uitgespreid. De binnenband heeft ondertussen een wel erg ruime ingang gekregen. Zo te zien maak e.e.a. het ventiel lichtelijk overbodig.

Maar ondertussen, ik leef nog wel en ben bovendien heel van lijf en leden. De 76-ste etappe, zonder twijfel de enige horscategorie, buiten enige mededinging de meest uitzonderlijke. En dan nog even een probleempje oplossen, hoe kom ik die ruim 15 kilometer terug?

Er is hier vrijwel geen verkeer, ik stink natuurlijk als een otter, als ik mee teruglift moet ik waarschijnlijk mijn fiets hier laten en dan een andere keer die klim van Aveze weer doen etc. etc.

Weet je hoe het voelt om 15 kilometer lang vrijwel onafgebroken te staan op de fiets a tempo een kilometer of 12-14 per uur, elk gaatje en steentje ondertussen ontwijkend, het meest last te hebben van de afdaling, en je af te vragen hoe dit allemaal in een dag gepast kan worden? Nou? Ik weet dat wel en wel sinds 1 juni 2008. Voor mij, in ieder geval op de fiets, de dag dat ik geluk gehad heb. Want pech hebben is een, maar zonder het geluk dat daarbij hoort, stond dit hier zeker niet op papier. Wat een dag.....

Etappe 3-77, 2 juni 2008

De nacht was prima op de camping in Soubes, onder de rook van Lodeve. Het brood ligt 's-Ochtends bij de receptie op me te wachten, ook niet slecht. En tenslotte ligt de camping vrijwel aan het parcours, dus kan het mooier.

Rond half elf start, het dreigt niet, noch regent, wat een opluchting nadat het vanaf gisterenmiddag tot ik in slaap viel onophoudelijk heeft staan te hoven. Zittend voor de schuifpui van het chaletje, werd ik iedere keer verrast dat het toch nog harder kon regenen. Het regenwater spoot uit de dakgootjes. Al fietsend door Soubes doet het enorme geraas van het riviertje me niet echt raar opkijken. De grond neemt hier veel minder op dan in ons kleine kikkerlandje, dus veel van die nattigheid zit al snel in de lokale stroompjes en riviertjes. Wat een power.

Wat een lekker gevoel, af en toe wat zonnestraaltjes, weinig wind en de temperatuur die naar de 20 loopt. De eerste kilometers stijgen licht, vervolgens een behoorlijke klim van een kilometer of vijf en dan een bijzonder golvend landschap waarop ik met een aardige rugwind de 40 makkelijk haal. Na een kilometer of 10 zo gestreept te hebben, duik ik weer een dal in, het beroemde dal van gisteren, het dal van het verschroeide rubber. Van mijn nimmer aflatend plichtsbefef moet ik natuurlijk tot voorbij de rubberstreep op de weg. Maar omdat het natuurlijk ook hier gegoten heeft, is alles weggespoeld, hoewel ik die plek niet zomaar zal vergeten. Ik fiets er, natuurlijk, een flink eind voorbij, tot aan een uitzichtspost, waar ik even bekom van deze hele pittige klim. Terug in het dorpje stop ik op de brug waar het water kolkend onderdoor raast. Ik eet wat en prepareer me op voorlopig de lastigste klim vandaag, dit dal weer uit. Hoewel, achteraf, viel die best mee, zo ook het tegenwindje zachtgolvend terug en de afdaling naar Soubes en dan nog even de laatste kilometers naar hartje Lodeve.

Wat doe je als je relatief vroeg in Lodeve bent, je nog goed voelt en komt om te fietsen, ja, effe door richting de Col du Perthus. Fietsen is wel een stuk leuker als je kunt zien waar je rijdt. Als je kunt zien dat je een dal uit fietst, dat je ten opzichte van je omgeving daadwerkelijk stijgt en dus de zweetdruppels zich betaald maken, je meent de top te kunnen zien waar je naar toe fietst. Ik zie op de vermeende top iets van een weerstation hoewel als het uiteindelijk een militair doel blijkt te dienen, geloof ik het ook. Voor ik daadwerkelijk op die top ben, mag ik nog een kilometertje of 5 zweten, heerlijk.

Bovenop de top waar ik rechtsaf de D-huppelelpup op zou moeten is het zo rustig dat ik besluit pippi te gaan doen. De handeling om e.e.a. weer veilig op te bergen wordt onderbroken door een linkerschoen die wat op en neer geschoven wordt. Fuuuuccckkkk een slang..... Een slang van een dikke meter en zo dik als een kinderpols, donkergrijs van kleur, maakt zich uit de voeten, hoewel voeten. Ik zie hem niet meer terug, hoeft ook niet per se. Ik meen achteraf dat ik wel een gil geslaakt heb, ben namelijk niet de grootste slangenliefhebber.

Over het matige niet al te brede wegdek keer ik weerom, trappen is overbodig en met wat lichtelijke krampverschijnselen in nek, schouders en handen, kom ik in Lodeve aan. De ervaringen van gisteren hebben toch wat spanning opgeleverd. Effe een terrasje gepikt, drie dagen fietsen zitten er op, en dan weer naar de camping. Heerlijke dag, dank u...

Etappe 4-78, 4 juni 2008

Gisteren heb ik Ine in Figueres, ja in Spanje, ja van Salvador D., opgepikt. Zij kwam met de trein vanuit Barcelona, waar ze een congres had bijgewoond. Op de weg daarheen in Clermont L'Herault een nieuwe buitenband en remblokjes gekocht, in Lodeve bleek namelijk geen fietswinkel te zitten en de grote hypermarquee's verkopen toch net iets normalere fietspullen. Kwa fietsen is het nog geen Nederland.

Rond het middaguur vertrekken we op de fiets vanuit Foix (km. 1.731), even heel erg anders, richting het oosten. Naar verwachting geen erg zware tocht en dat klopt. De wind is gunstig, het parcours zachtglooiend en Ine fietst alsof ze al weer maanden in training is, wat overigens enigszins buiten de waarheid is.

Als ik na 25 kilometer aan haar vraag of ze misschien op een terrasje op me wil wachten, zodat ik er wat kilometers bij kan pakken, kijkt ze me ongelovig aan. Hoezo, het gaat

toch prima, dus een klein uurtje later zitten we samen op een terrasje op het keerpunt in Chalabre (km 1.777). Daar tik ik nog effe de afslag naar de D12 aan, voordat we omkeren en Ine gedoemd is heel wat kilometers tegen mijn welgevormde derrière aan te kijken. Het redelijke windje dat veelal recht op kop staat, maakt dat we op deze manier beide voldoende aan ons trekken komen, kwa inspanning dus.

Overigens geeft ze geen krimp en na een kleine break halfweg zijn we rond 5 uur terug in Foix. Daar gaat Ine door te knieën door ermee in te stemmen dat we nog even de kilometer door de stad meepikken. We rijden de D17 op tot de eerste minirotonde die we helemaal pakken en ons even later op een terrasje in Foix achter een verdiend biertje aantreffen. Terug naar de auto, veruit de meest ontspannen fietsdag tot nu. Dankie....

Etappe 5-79, 5 juni 2008

Vandaag de Pyreneeën in. Na een heerlijk ontbijtje en wat onrustig weer, wint de zon het nu wel of niet, vertrekken we richting Massat (km 1.692). Een kilometer of 6 daarvoor stoppen we op een parkeerplaats en prepareren ons. De Michelinkaart toont dat de weg die we moeten hebben wel eens gevaarlijk zou kunnen zijn, in ieder geval bijzonder. En bijzonder is ie wel een beetje, blijkt als we op weg gaan. Ine stapt na een meter of 300 af en besluit vooralsnog maar even verder te lopen. Het bordje aan het begin gaf danook aan distance 3,6 kilometer en denivellee 425 meter. Voor de snelle rekenaar een gemiddelde van 12% over het hele traject, maar de aanvangskilometer blijkt uiteindelijk de leukste. Een soort Dode Man, Keuterberg en dan beide 3 keer. Omdat Ine nu wandelt is mijn besluit, zoals ik dat overigens ook alleen wel bezig te nemen, met veel reserve naar boven. Zo haal ik op een stuk van de klim danook de 5 kilometer per uur. Niet veel, maar 't fietst.

Na kilometer 1 wordt het wat vlakker, er volgt nog een heel steil stuk, maar alles bijeen kom ik redelijk uitgerust boven aan. Op een heel erg stevige wandelaar zou ik een kwartiertje op moeten wachten, maar Ine laat er geen gras over groeien en is binnen 5 minuten al boven. "Ik kreeg hem nog op de 8 kilometer", zegt ze trots, heb ik die ook op mijn teller gezien?

Dan begint een lange afdaling naar Foix, onderbroken door mijn lekke band na een kilometer of 4 dalen. Redelijk snel zijn we dus in Foix, jammer van dat magere wegdek, anders had het een droomafdaling kunnen zijn.

In Foix eten en drinken we wat, het is zelfs wat warmer dan gisteren, en keren op onze schreden terug. Erg spectaculair is de klim niet, een paar lastige kilometers net voor halfweg, waar ik Ine opwacht voor een tussenstopje. Net daarvoor halen we 4 engelse hobbyisten op de fiets in, de jongste van het stel geveld door kramp. Het gegeven dat hij als enige fietst met de ouderwetse toeclips en gewone sportschoenen, terwijl de rest wel volledig gesoigneerd is zal daar mogelijk wel mee te maken hebben.

Het laatste stuk van de klim is minder grappig. Het miezert licht, de temperatuur haalt de 10 graden zeker niet en we fietsen, voor mij reeds te bekend, maar voor Ine een nieuwe ervaring, in, tussen en door de wolken. Af en toe mag ik helpen, zeker als Ine wat misselijk wordt van de kou. Op de top even wat eten en drinken en dan, dit is helemaal geen leuke afdaling, nagenoeg vol in de remmen naar beneden. 80 had gekunnen, maar dan was navertellen wat lastig geworden, en deze ronde heeft al genoeg beschermengels gekost. Beneden hebben alleen de handen kramp, de rest mocht passief toekijken.

Voor Ine is het op, ik moet me zonodig bewijzen en daal in de miezer naar Massat (Km. 1.692). Bekend ritueel bij de deur van de kerk en retour. Ruim binnen de toegezegde 3 kwartier laad ook ik mijn fiets in de auto, gelukkig mocht ik in de klim weer warm worden. Ine heeft blijkbaar meer lol van een warme auto...

Etappe 6-80, 7 juni 2008

Gisteren heerlijke rustdag gehad. Richting Carcassonne vertrokken, daar wat rondgeslenterd, wat terrasjes, kopje koffie, broodje, wat kan 't leven leuk zijn. In de namiddag naar het zuiden, Limoux, op de route natuurlijk en daar komen we, na weer

wat rondgeslenterd te hebben, terecht in een echte franse auberge, iets buiten Limoux. De uitstraling is Labro-leuk, zoals wij dat plegen te noemen; Het heeft wel iets, wat slordig maar vooral lief.

We zijn op tijd op en zitten idem op de fiets, tenminste 09.45 uur is voor ons vroeg. Sorry voor al die echte fietsers die de zon vanaf hun zadel willen zien opgaan. Ondanks veelvuldige pogingen het weer te verifiëren, ruim boven de 20 graden, geen regen en zo nu en dan zon, is het fucking koud. Zeker omdat we starten richting Chalabre van de eerste etappe vanuit Foix, en de wind ons behoorlijk krachtig recht in de snoet waait. Daarbij komt dat het vanaf Limoux eerste sluipend en voorbij Ajac echt omhoog gaat. De thermometer van Lance geeft op een gegeven moment 9,9 graden aan, niet bar veel. Vandaag zouden het er 100 (kilometers) moeten worden, en Ine voorzichtig als ze is, besluit de laatste afdaling naar Chalabre, zo'n kilometer of 5 naar beneden dus, aan zich voorbij te laten gaan en keert alvast om.

Dus hupsake door naar beneden, keren bij het terrasje van een paar dagen daarvoor, weer naar boven en dan onder het toezien van een zonnetje dat nu eindelijk voorzichtig probeert door te breken met de hand van god en wind in de rug retour naar Limoux, speren dus. Lekkaaahhh... En, met minder inspanning zie je pas goed hoe mooi het hier is.

In Limoux zit Ine al in de auto op te warmen, met haar neus in haar nieuwe boek. Mijn voorstel om de bakker van vanochtend wederom om stukken pizza te vragen, wordt enthousiast ontvangen. Omdat slechts een stuk resteert, wordt het daarnaast iets van hartige taart met Roquefort, valt ook goed in de smaak.

Na een halfuurtje maar weer op de bike, maar Ine meldt al snel dat de benen eigenlijk andere plannen hebben. De nietige klimmetjes, 2 zijn zelfs in de routeomschrijving benoemd, doen haar relatief veel pijn, hoewel het prachtige landschap wel het een en andere vergoedt. We komen door St. Hilaire, waar een groep gelovigen de kerk verlaat en door de manier waarop ze over de weg dweilen verraden, dat ze nog even niet op aarde terug zijn na hun bezoek aan de here.

Net voor Cavanac, op de top voor het dorpje is het voor Ine mooi geweest, "die klim is aan mij niet meer besteed" en ze keert volgens gebruikelijk recept weerom. Ik laat me voorbij de ingang van het dorp Cavanac vallen, speer onder de autobaan door, draai de rotonde rond en vraag me dan pas af waar het dorpje Cazilhac (km. 1.827) is gebleven. De kaart erbij en #@\$%&, bij Cavanac had je gewoon rechtsaf gemoeten, sukkel! Het zijn inderdaad de meest frustrerende kilometers, de omrijdkilometers. Dat geldt voor de auto, maar geloof me, op de fiets doet dat nog meer pijn, zeker als je ervoor mag klimmen. In Cavanac ga ik dus linksaf en bevind me al snel op een veel meer 100-cols weggetje. Net breed genoeg voor anderhalve auto, matig wegdek en sterk golvend. Maar voor de duidelijkheid lekker rustig, rustiek en mooie uitzichten.

Cazilhac is echt met z'n tijd meegegaan, ik zit vrijwel alleen maar op eenrichtingswegen, maar de bordjes Cavanac hebben in de vorige eeuw wel hun beste tijd gehad.

Als je zo fout gefietst heb is het verstandig tegen jezelf te zeggen dat je die verloren tijd toch nooit meer echt in zult halen. Maar dan moet je wel luisteren! Dus een paar kilometer voor Limoux terug, na weer opvallend veel franse fietsers gegroet te hebben, zou dat komen omdat de brandstof zo duur geworden is, is de pipo leeg. Gelukkig mag ik nu naar beneden. Terwijl ik in de kant van de weg gewicht sta te lozen, ontvang ik een SMS-je. Zien we straks wel. Dat blijkt dus 1 kilometer verderop; Ine kan de auto niet terugvinden. Ze heeft zich blijkt vergist in hoever we op de heenweg door het dorp gefietst hebben, blijkt namelijk veel verder dan gedacht. Het lukt in rechte lijn om op gevoel zo naar de auto te fietsen.

Het zit erop, echt warm was het allemaal niet. Toch lekker gefietst, de beentjes doen gezond zeer, zo'n 550 kilometer in 6 fietsdagen, kan wel dacht ik zelf.

En, nog conclusies?

-Na dit uitstapje zit ik op ruim 80% van mijn fietstocht. Bijzonder is dat het gemiddelde per etappe blijft stijgen. Deze 6 etappes leverden een daggemiddelde van ruim 90 kilometer op. Nog iets meer dan 1.500 kilometer te gaan.

-Mijn eindjaar blijft gewoon staan: 2010.

-Wat is pech, wat is geluk? Wat is geluk bij een ongeluk? In ieder geval zitten ze heel dicht tegen elkaar. Ik begrijp nu wat het betekent als men zegt dat ze niet zonder elkaar kunnen (bestaan). De ervaringen van deze ronde maken bovendien dat je beseft dat je nergens recht op hebt. Het kan echt zo gebeurd zijn. En dat zou jammer zijn, daarvoor is het allemaal even te mooi.

Honderd Cols tocht-etappe 16

Een bijzonder jaar, schrijf je dan in september, terwijl het er nog lang niet opzit. Hoewel dat wel erg negatief klinkt, er is nog een hele tijd te gaan, van alles mee te maken en van alles te ontdekken.

Het jaar begon geweldig, vooral dankzij een echte Oudhollandse winter. En deze jongen was in tegenstelling tot veel van die voorgaande winters helemaal super. Heel wat halve daagjes moest en mocht (daar heb je een echte collega voor) spijbelen van mijn werk. Schaatsen onder en naar Alverna, het Wijchens Ven. Goh, wat ging het gemakkelijk, een natuurtalent. En wat voelde het super, dat glijden in die lange rustige slag, dik 30 van de wind af, wat een kikke gevoel.

Toppunt was die laatste zaterdag dat de dooi nog op zich liet wachten. Ine was wat ziekjes, bleef graag wat langer in bed. Maar zij zei weer de juiste woorden: "als je nu niet gaat, krijg je er spijt van". Spullen in de auto, schaatsen, outfit, extra shirtjes, sokken etc, eten drinken en op naar Harderwijk voor de tocht Harderwijk-Elburg over het IJsselmeer. Wat een ervaring; kilometertje of 40, duizenden mensen als een langgerekt lint, als pootjes van een miljoenpoot met schaatsjes aan. Geweldig. Na 5 kilometer in een groepje verzeild geraakt en dan maar zwieren en zwaaien, over scheuren stappen, mensen die vallen; wachten of doorgaan, prachtig. Herlijk zonnetje erbij, wat kan vermaak toch simpel zijn. In een vloek en een zucht terug in Harderwijk.

Tasje gepakt, naar de auto en op naar Giessenburg voor de Molentocht. Dank je wel TomTom, direct op de goede plek. Tafereeltjes nog Hollandser dan Hollands. Door die dorpjes, wederom duizenden mensen. En relatief gezien kan ik blijkbaar beter schaatsen dan fietsen, want ik zie alleen maar nieuwe gezichten voor mij, niet van achteren, hoewel de meesten zie ik vooral van achteren.

Het is prachtig, dat klunen bij brugjes, de koek en zopie tentjes aan de voet van de molens, krabbelaars en schaatsers, jong en oud, noren, toerrijders, schoonschaatsers, schaatsen van vader en moeder, oma en opa, wouw. Hier heeft het ijs nog meer geleden van het vele gebruik, veel scheuren, maar dat hoort er bij. Om een uur of 4 ben ik terug bij de start, kilometertje of 60 in de benen. Met de beker snert in de handen bel ik Ine. Helemaal enthousiast en zij geniet met mij mee. Ik weet niet hoe laat ik terugben, "oké zie maar... "

Als ik richting huis rijd, realiseer ik me opeens dat vandaag op dat Wijchens Ven in Alverna een 100 kilometertocht is georganiseerd. Heb ik gemist, hoewel.... Besluit dus toch maar even te gaan kijken en terwijl de zon al lang onder is arriveer ik bij het Ven. Een paar mensen van de organisatie zijn nog bezig de laatste tentjes af te breken. Het is donker, maar dankzij de volle maan ook weer niet. "Hoe lang zijn de rondjes dan, oh 5 kilometer, mooi". Ik bind de schaatsen onder om even te proberen en jawel het voelt goed hoewel, Boem, daar lig ik. Beter opletten dus! Ik krijg de smaak te pakken, niet te lange slag, oogjes open en dan hoor ik alleen maar het krassen van mijn eigen schaatsen over die plas, een paar spelende kinderen die ook niet van ophouden weten en moeder die waarschijnlijk voor de honderdste keer zegt dat het nu wel genoeg geweest is.

Na 3 rondjes stop ik ermee, ooit moet je van ophouden weten.

Als ik in een van de ingevroren bootjes mijn schaatsen voor de laatste keer vandaag uitdoe, raak ik met moeders aan de praat. Opeens zegt ze "He Kees, ben jij het". Och

god Birgit, Birgit Hendriks, hoe kom jij hier verdwaald? Hoe ik hier verzeild raak vraag je, wat was jij hier aan het doen? Prachtig toch.
Een dag, zoals dat heet moe maar voldaan, schitterend.

Tot aan deze week had dit jaar nog meer in petto. Maurice Labro opperde het idee met een groep naar een nog te huren huisje in Zuid-Frankrijk te fietsen. Uiteindelijk wisselt zo'n potentiële groep natuurlijk van omvang en samenstelling, maar in de tweede helft van juli startten we met 3 broertjes Labro en mijzelf plus Carla de vrouw van Maurice voor een tocht vanuit de stadscamping in Metz richting een klein plaatsje ten zuidwesten van Cahors, kilometertje of 800. De ijsperiode was fantastisch, maar blijkbaar was toen de koek helemaal op. De rest van het voorjaar tot de dag van vertrek is ouderwets kwakkelen. Het lukt me een paar keer met warm weer 100 kilometer voorbereidingsochten te maken, billetjes oefenen noem ik dat.

Met schrik in de benen klim ik op zondag 26 juli op mijn stalen ros. Veel te weinig getraind, ik voel mezelf maar zo zo, waar begin ik aan. Maar ja beloofd is beloofd, dus maar kijken waar het schip strand. Het parcours is redelijk te doen, de dagafstanden met circa 120 kilometer te overzien, het weer werkt redelijk mee, maar uiteindelijk blijkt de voorbereiding toch te min geweest. Na viereneenhalve dag is de pijp helemaal leeg. Ik omschrijf het als "ik was niet moe, niet kapot, maar compleet uitgeput. Elke dag dat ik weer opstapte was ik duidelijk vermoeider dan de dag daarvoor. Die laatste klim naar de middagpauze stond ik volkomen geparkeerd. Had ik nog 10 kilometer doorgefietst, was ik spontaan in huilen uitgebarsten". En de broertjes hadden natuurlijk ook wat quality-tijd met z'n drietjes nodig, zullen we maar zeggen.

Overigens was anderhalve dag met Carla als verzorger op stap een hele grappige ervaring. De laatste etappe en zesde etappe was ik weer zodanig hersteld dat ik de fiets weer opgestapt ben. Extra leuk omdat ik in de klim vanuit Rocamadour een auto binnenkijk die aan mijn zijde van de weg wil parkeren. In tweede instantie zie ik Vincent F en Corrie die van die zijde van het dal het stadje willen bewonderen. Heel erg bijzonder zo'n toevallige ontmoeting en heel motiverend. Aan het eind van de etappe is er champagne, ook voor mij en ik ervaar hem als heel verdiend. Zoals de SMS van ook mijn kinderen laten weten verdien ik een prijs voor het feit dat ik voor het eerst in mijn leven naar mijn lijf geluisterd heb. Nou nou, zo erg is het nu ook niet met mij gesteld hoor, maar een kern van waarheid zit er misschien wel in.

Alles bij elkaar was deze fietstocht een hele bijzondere niet te missen ervaring. Ik heb nog nooit mensen zoveel over eten horen praten, zo lang zo dicht op een (voormalig) gezin gezeten en de in de verhoudingen ingeslepen patronen mogen observeren en zo'n groepstocht meegemaakt. Ik heb genoten. En dankzij deze week lijken de vlaggetjes definitief verplaatst. Ik voel me weer toppie, fiets de vrijdag erop bijvoorbeeld met wind tegen op de mountainbike naar Amsterdam, toch 120 kilometer, zonder echt diep te hoeven gaan. De ideale voorbereiding dus voor een nieuw stukje 100-Cols.

Etappe 1-81, 28 augustus 2009

We zijn in de loop van woensdag 26 augustus aangereden en via een nachtje bij Orléans op een camping bij Lourdes aanbeland. Het is wel een heel eind naar die Pyreneeën, maar dat is bekend omdat ze namelijk de grens met Spanje vormen.

's-Ochtends via Tarbes naar het noorden gereden, waar we in Maubourguet op de fiets stappen. Het is behoorlijk bewolkt, niet echt uitnodigend, hoewel echt fietsweer. Het dreigt wat, af en toe een hele lichte, fijne miezer, maar weinig wind en dik 20 graden. Misschien lekke bandenweer, maar daar heb ik eigenlijk nog maar weinig last van gehad tot op heden.

Rond half twaalf starten we richting Cailian (etappe 45, 23 juni 2005) Het landschap is vrij vlak met af en toe een klimmetje met maximaal 50 meter hoogteverschil, een aangename start dus. Het is een relatief rijk gebied, veel landbouw, goede wegen, goed onderhouden huizen, redelijk nieuwe auto's. Door het voorzichtige reliëf hebben we mooie uitzichten op het gebied, overal kleine meertjes die zullen dienen als

waterreservoirs. Het gebied is redelijk groen, dus echt gortdroog zal het hier nooit heel lang achter elkaar zijn.

Ine voelt zich in tegenstelling tot afgelopen weekend oké, want al na een kilometer of 5 krijg ik de mededeling dat het ook wel een tandje harder kan. Oké, dus fietsen we verder op het vlakke onder tegen de 30 aan. Rond een uur zijn we op het keerpunt, bij een heel oud kerkje bij een mogelijk nog oudere begraafplaats. Veel van de families die hier begraven liggen, zullen hier al lang niet meer te bespeuren zijn, hoewel een deel van hun genenpakket zeker nog wel. Ongetwijfeld zal de verdunning op het platteland ook hier zijn sporen hebben nagelaten.

Na het banaantje en het extra slokje terug naar de start. Soms lijkt een landschap op de terugweg compleet veranderd, nu niet, hoewel voor Ine de puf er langzaam uitloopt en ze blij is dat we ruim voor drie uur terug zijn in Maubourguet.

Op het lokale terras, op het centrale kruispunt, drinken we onze espresso en eten een kleffe pizza. Alles komt door zo'n centrum, de boeren met hun strontkarren, caravans, grootse vrachtwagens met opleggers, fietsers. Ine wijst op een bepakte en bezakte fietser met een lichtblauw shirt met achterop de letters BBD. Oh, ook al een echte wereldfietser. Hij overlegt wat met de mevrouw van het toeristenbureau iets verderop en fietst dan verder. Ik ga ook weer verder en laat Ine achter op het terrasje. Ik wil er nog effe een stukje aanplakken richting westen. Keerpunt Lembeye, misschien een stukje verder. Het landschap is iets veranderd, wat geaccidenteerder, meer en hogere klimmen, mijn routebeschrijving geeft zelfs 3 colletjes aan. Het loopt goed, inderdaad wat extra klimmetjes, maar toch. Het zit goed tussen de oren en nog steeds echt fietsweer. Zowat elk dorpje hier heeft dit weekend zijn dorpsfeesten, menig centrum is voor verkeer afgesloten. Om veel dorpen liggen ook rondwegen of heet dat weggetjes. Slim want zo heeft het zin de dorpjes vaak de welverdiende facelifts te geven. De weg wordt alsmaar breder, netter geasfalteerd, dus dat rijdt lekker door. Uiteindelijk keer ik een kilometer of 4 voorbij Simacourbe (natuurlijk bij een herkenbare D211-km 1.287). Terug gaat prima, hoewel ik, net als ik denk 't is mooi droog gebleven vandaag, in de laatste 5 kilometer toch nog een pittig buitje over me krijg uitgestort. Maar dat deert niet echt meer want bijna thuis.

En overigens de rondweg rond Maubourguet komt er, zie ik juist buiten het dorpje, het kon ook echt niet meer met dat steeds drukkere en grotere verkeer op deze voor sommigen toevoerweg richting Bordeaux.

Prima dag, leuk samen gefietst, ruim 110 kilometer en nergens last van.

Etappe 2-82, 29 augustus 2009

Binnendoor zijn we naar Gan gereden, stukje ten zuiden van Pau, de TomTom geeft je het vertrouwen dat je op de goede (en snelste) weg zit, hoewel je af en toe het idee hebt op een single track terecht gekomen te zijn.

In Gan ligt het grote parkeerterrein al op onze Ford Galaxy te wachten. We parkeren daar, kleden ons aan maar doen eerst een sanitaire annex espresso stop bij een lokaal café.

Om precies elf uur dan richting het noorden, als afwijking van de route over de D234, golvend op en neer. Door Pau is het even zoeken, maar mijn richtinggevoel redt ons. We vinden zonder veel omhaal de weg naar Morlaas, langs een drukke weg, over een soort fietspad, maar wel alle stoplichten groen. De weg gaat lichtelijk omhoog maar helaas blijft het behoorlijk druk. Dankzij het fietspad voelt het redelijk veilig, maar hier droom je als fietser niet elke dag van.

Kwa route doet de dag veel aan die van gisteren denken, zeg maar tussen het eerste en tweede deel in. Echt grote klimmen zijn er niet, wel is het iets geaccidenteerder dan het ochtendprogramma van gisteren. Ine fiets prima en we komen vlotjes nabij het keerpunt als Ine een stopje aankondigt. Oké dan fiets ik nog even de volgende 3 kilometer door (tot die afslag D211 van gisteren), keer en pak de klim terug, dan kun jij even uitrusten. Aldus en een kwartiertje later ben ik er weer.

Effe samen bijkletsen, want dat lukt niet op zo'n drukke wegen, en dan weer retour. We fietsen nu door Morlaas, ook hier blijkt het nut van de rondweg. Mooi, lief dorpje, met zo

te zien veel rijkere forensen uit Pau. Dat kan wel een van de redenen zijn van de vele nette brede wegen hier in de buurt en de drukte waar wij dan weer last van hebben, forensen uit Pau bedoel ik.

In Pau raak ik m'n richtinggevoel even helmaal kwijt, maar ontsnappen lukt toch weer wel, dus helemaal kwijt was het niet.

Nu fietsen we wel volgens schema terug naar Gan over de N134, maar om nu te zeggen dat dat leuk is. Rechts dwingen de boomwortels ons de weg op, links dwingt het drukke verkeer ons naar de bomen met hun wortels. Doorstampen dan maar en niet teveel denken. En Ine tuft mee in mijn wiel.

Eindelijk mogen we afslaan naar Gan, waar we eerst de bakker bezoeken om dan bij de auto aan het riviertje eea te consumeren.

Ine voelt zich nog goed en besluit nog een stuk mee te fietsen naar het westen. Hoewel het begint met een echte klim, op deze tocht de grootste tot nu toe, de Cote de Bouix, waardering 0,7. Boven aangekomen vindt ze het wel welletjes, prima de luxe, wederom 70 kilometertjes en dat met een nagenoeg blanco (lees: ongetrainde) start.

Ine keert om en ik ga door naar Oloron, zoals ik later merk een van de vele Olorons. Onderweg haal ik onze wereldfietser in, ik herken hem direct aan zijn lichtblauw shirtje met BBD achterop. 99% zeker Nederlander zeg ik, 100% Brabander zegt hij. Het is een man van rond de 60, op weg naar Santiago-de-Compostella. Het shirt is van de wielclubje van zijn dochter en zoon, om zo contact te houden met hun over Nederland uitgezwermde vrienden. Hij tipt mij te kijken op Google en daar Droaien in te typen. BBD betekent dus Brabant Blijft Draoien (zie ook de site www.draoien.nl).

Hij kent Velp bij Grave ook, met name van het Jezuietenklooster. Ook kent hij een van de paters daar en weet dat het slecht met hem gaat. Ondanks dat hij mij uitnodigt je tegen hem te zeggen en ondanks dat hij kinderen heeft, lukt het mij niet het U los te laten. Hij heeft iets, hoe zal ik het zeggen, iets paters of religieus.

Gisteren in Maubourguet vroeg hij bij de plaatselijke VVV naar de gratis slaappleaats voor de Santiago-gangers. In die plaats was blijkbaar een gratis gite, speciaal voor die doelgroep, waar hij vannacht heeft geslapen. Na een paar kilometer fiets ik door, het tempo ligt logischerwijs erg laag, maar dat klopt wel bij zoveel bepakking. Gute Fahrt en houdoe...

De weg golft op en neer en brengt mij voorin Oloron. De beschrijving is daar nogal complex, maar nu snap ik het. De bedoeling is dat ik direct langs de kerk de echte kuitenbijter naar boven toe pak. Misschien 200 meter maar dan a 20%, geinig. De afdaling aan de andere kant is zo mogelijk nog steiler, maar dat is van latere zorg. Ik fiets het stadje door en bedenk als ik de spoorlijn oversteek, dat dat niet kan kloppen. Klopt, dus ik keer om en vind nu wel de goede weg. Door en langs een aantal andere Olorons vind ik de weg naar Eysus (1.348), waar ze helaas de kerk zijn vergeten of ze hebben hem goed verstopt. Dus het hele dorp door, voor de zekerheid, en dan terug bij het bordje eind Eysus. In Oloron pak ik even een Oranginatje en bekijk vanaf de brug de Cave d'Aspe die door de stad loopt. Veel water, op velerlei wijze rondgeleid, dus mooi gezicht.

Op de terugweg ontwaar ik onze pater niet meer, dus ik trap rustig door in de wetenschap dat het terug eigenlijk 5 kilometer korter is. Want vanaf die Cote de Bouix naar Gan gaat het in een lange afdaling naar beneden. Klopt, bijna dan, want er zit toch nog een extra klimmetje in, fietsen geeft je geweldige inzichten, vanalles vliegt door je hersenpan van links naar rechts, maar toch vergeet je wel eens wat.

Gan, arrivé, oké, voelt goed, ruim 120 vandaag, op naar morgen.

Etappe 3-83, 30 augustus 2009

De eerste etappe van de waarheid, ja zeker weten.

We zijn redelijk vroeg in Bielle, gelegen tussen de Col de Marie-Blanque en de Col d'Aubisque. Op de Aubisque was ik in juni 2005, dit heet dus dichtfietsen. Dat wil zeggen het ene reeds gefietste stuk verbinden met het volgende.

Als we rond 11 uur uit Bielle wegfietsen gaat Ine voorop. Plan is haar halfweg in te halen en dan op de top te wachten. Echter Ine heeft haar motor al na 2 kilometer klimmen

opgeblazen. Als het heel vlot gaat, wacht ik niet boven maar ga door via Escot naar Eysus. We spreken af elkaar via SMS de stand door te geven.

De klim naar de Marie-Blanque is prachtig. Mooie uitzichten links voor, opzij en achter. Onderweg is er een haarspeldbocht met een klein stroompje waar heel Frankrijk aan het picknicken is. Oh dus daarom gingen al die auto's hier naar boven. Hoewel, als ik een paar kilometer voor de top bijna op nivo zit, fiets ik door een vlakte met de rest van de mensen die deze zondag gebruiken om in gesprek met de natuur te geraken. Wat loslopend vee maar nog meer loslopende Fransen. Prachtig. Ik word wel heel vlotjes ingehaald door een fietser met een duidelijk hoger beentempo en van die smalle heupjes, oké ga je gang.

De top komt licht golvend in het vizier en ook hier, hoewel minder, een aantal recreanten. Hier waait het ook voor het eerst vandaag, deze plek zou ik niet kiezen om te recreëren.

Ik SMS bovenop "TOP" en daarna "ga door naar Eysus, je kunt eventueel naar Escot door".

Het dalen is geen pretje, het is heel steil en vanaf kilometer 2 met een erg slecht wegdek. Handen onderin de beugel dus en links en recht een vinger aan de remhandel, je leert wel op zo'n tocht. In Escot naar rechts, golvend naar Eysus en vandaar met de wind in de rug terug.

In het centrum van Escot even Sms'jes checken, Ine is hier ook, maar waar, dus even bellen. Ze is de andere kant op gefietst, hoewel maar een heel klein stukje, dus na 2 minuutjes staan we samen bij de feesttent. Daar lijkt het feest juist afgelopen en we proberen 2 cola te bestellen. Geen probleem en het dorp draagt onze kosten. Zij gaan nu eerst thuis eten, dan met z'n allen naar de kerk en vervolgens loterij en verder feesten. We krijgen zelfs nog een bordje met de restant chips en ik volg Ine's voorbeeld om daar maar flink wat van naar binnen te werken, je weet maar nooit. Oh ja, terug, dat moest ook nog.

Het is een hele speciale klim van deze kant blijkt op het plateau in het dorp. De klim begin geleidelijk en wordt alsmaar steiler. Uitsmijter 13%.

In de klim staan weer alle kilometers aangegeven met vermelding van actuele hoogte, stijgingspercentage de komende kilometer plus afstand tot de top. Ik haal de Engelse mevrouw in waarmee Ine al heeft staan te praten, zij wandelt ondertussen, kan niet anders met zo'n fiets en zo'n bepakking. Het is zwaar, deze col verdient zijn plaats in de top 20 van de cols van deze tocht. Ware het begin niet zo bescheiden, dan was een top-10 klassering zeker zijn deel geweest. Het rituele gepraat, gezucht, binnensmonds gevloek, gereken en het wegzweven van de geest gaat pas echt van start in de laatste 3 kilometers. De teller meldt 5 komma nog wat kilometer per uur, hoe hard kun je ook weer wandelen? Hoewel ook dat tempo zal hier wel lijden onder de stijging. Wat wel steeds terugkomt is de blijdschap dat je het weer gehaald hebt zonder af te stappen. Ook nu en van ganser harte. Het was echt zwaar.

Naar beneden is weer heerlijk. Ik kan na al die jaren behoorlijk dalen, ook als ik kapot zit, en dat geeft altijd dat kikke gevoel. Wind suist langs je op, temperatuur stijgt voelbaar en het zweet verdampt, vaak is de kleding benden nagenoeg droog.

Precies 100 keer, tenminste dat schat ik, gaan de pedalen nog rond voordat ik bij de auto ben. Het ochtendbezoek aan de bakker in Lourdes was niet voor niets dus het pizzaatje en het gebakje verdwijnen als sneeuw voor de zon. Helaas is de cola gloeiend heet geworden, maar het is wel vocht. Dat ik doorga is geen vraag, maar ik voel mezelf maar krap 60%, niet bepaald veel voor de Col d'Aubisque. Aan de voet van de col, juist voorbij Laruns bel ik even met Ine. Ik houd het ruim aan en zeg rond 7 uur terug te zijn. Geen probleem, maar keer wel om als het niet meer gaat! Natuurlijk, dit jaar heb ik leren luisteren naar mijn lichaam, dus dat komt goed!

De klim is 18 kilometer en voert van circa 500 meter naar 1.709 op de Col. Zo'n 1.200 meter klimmen en ik heb er vandaag alles bij elkaar al 1.300 opzitten, wat let me. Ook hier is de aanloop bescheiden, 4 of 5% en ook hier neemt het stijgingspercentage langzamerhand toe. Soms even echte kuitentertjes, of andere methodes die ze hebben bedacht om de moraal te breken. Zoals in Eaux-Bonnes waar je tegen ruim 12% eerst rechts langs de place-central zo'n 400 meter naar boven fietst om vervolgens bovenaan

tot de conclusie te komen dat je na 2 linkse bochten aan de andere kant van het plein 300 meter naar beneden wordt gestuurd. Had korter gekund, plus wat andere vloeken. Het beste is er dan al ruim vanaf, en het is nog ver. Langzamerhand maakt het niet meer uit hoe steil het is, kapot ben ik al. Dan maar, tegen mijn gewoonte in, de route in stukken knippen. Als ik nu eens bij het bordje 9 kilometer even pauzeer, hoewel dan heb ik nog niet de helft van de hoogtemeters gehad. Ik passeer het bordje 8 kilometer, nog steeds niet halfhoog, ik fiets door tot het bordje 7 en stop dan even, zo erg zwabber ik toch niet, maar het tempo is er wel volledig uit. Als ik in de verte het bordje 7 kilometer ontwaar spring ik als door een mes gestoken van de fiets: Kramp!

Ik, kramp, ik? Nou ja, weinig discussie. Het rare is dat heel veel dingen die je doet een gevolg zijn van het maken van afwegingen, er speelt zich een keuzeproces af. Nu echter niet, zelf de volgende trap is geen optie, je moet van die fiets af en wel nu, of beter gezegd je had er al vanaf moeten zijn. Rechtsachter snijdt iets door mijn hamstring. Effe dimmen dus. Phoe wat nu; kramp, te weinig vocht dus wat drinken en even controleren of ik nog kan pissen. Zo niet ben ik uitgedroogd, gelukkig het lukt.

Nog wat drinken de pijn trekt zich wat terug, stukje lopen, 200 meter en dan weer de fiets op. Nog 7 kilometer, 600 meter verder word ik weer verrast door de kramp. Ik vlieg er weer af, nu zit het in de quadriceps van mijn rechterbeen. Die lijkt zelfs te zwellen, buitenformaat. Wrijven helpt niet altijd, nu lijkt het wat te werken. Flikker maar op, ik ben al zover, ik ga wel door naar de top.

Voor Gourette, ruim 4 kilometer voor de top mag ik nog een keer of 3 van de fiets. Langzamerhand doet alles pijn, alles is te steil, niets is leuk, maar komen zal ik er. In Gourette koop ik een Oranginatje en de mensen in de rij voor de kassa kijken me verwonderd aan. Druipend van het zweet, volkomen afgepeigerd sta ik het blikje af te rekenen. Door dan meer weer. Wat zei Ine vanochtend ook alweer; je kunt soms net zo goed wandelen want dan ga je ook 5 kilometer per uur.

Ik loop het dorpje uit, kom langs het bordje 4 kilometer naar de top. Bijzonder is wel dat ondanks de kramp die overal loert, je oren die dicht zitten, je armen en schouders die pijn doen, de heup die uit de kom lijkt te schieten, de onderrug die protesteert, je nek die op slot zit, je voeten die niet meer in je schoenen passen, ik maar blijf rekenen. Haal ik die 7 uur, neen dus, komen er nog vlakke kilometers, neen dus, enz. enz.

De enige goede vraag die ik me zou moeten stellen komt overigens ook voorbij; heb ik ze alle 7 wel op een rijtje om nu nog door te gaan? Neen dus. Ik zou nooit afstappen tijdens de klim en al helemaal niet gaan wandelen en kijk wat ik nu doe. Ben ik hiervoor dan 54 jaar oud geworden, ja want oud voel ik me nu wel heel erg sterk. Een paar weken geleden zei ik nog, na hersteld te zijn van de tocht Metz-Cahors, niks mis mee zo'n vent van 54 op zo'n fiets, kan nog best mee. Nu even niet blijktbaar.

Vanuit het dorp Gourette kon ik de top al zien liggen. De weg slingert driftig op en neer daarnaar toe. Als ik een vlak stukje zie, overigens vlak bestaat hier blijkt steeds weer niet, probeer ik het op de fiets, hoewel dat vaak maar een kort leven beschoren is. Als ik eerlijk ben, loop ik meer dan dat ik fiets. De teleurstelling is groot als blijkt dat de vermeende top niet het restaurant blijkt te zijn dat ik me nog van 2005 herinner, maar een hotel met adembenemend uitzicht (bij dit soort weer). Dat gehoopte restaurant ligt nog bijna 1,5 kilometer verderop.

De laatste kilometer zou a 8% zijn, dus ik probeer toch tenminste die op de fiets te halen, helaas na 300 meter moet ik weer snel zijn. Wie waagt die wint en de laatste 200 meter gaan uiteindelijk toch op de fiets, jaja op de fiets naar de top (etappe 47, 26 juni 2005). Het voelt als fraude, maar voor wie en wie wordt nu bestolen. Kun je jezelf wel bestelen?

Dit was het zwaarste wat ik in lange tijd heb gedaan. En geluisterd naar mijn lichaam, tja, nu even niet gelukt. Het colaatje dat ik bestel is geen traktatie, maar onderdeel van een overlevingsstrategie. Ik ga maar even niet naar de WC om te zien hoe ik eruit zie. Beter is het om gewoon terug te gaan.

Ik ben blij dat ik een extra shirt met lange mouwen heb meegebracht voor de afdaling en dat trek ik aan onder mijn blauwe regenjasje. Voor mij in de afdaling zit een Cliootje met 4 mensen erin. Eerst stoor ik mezelf eraan, maar gaandeweg vind ik het wel prettig, die remlichten voor iedere bocht. Tot op 1 kilometer voor Laruns zit ik er maximaal 100

meter achter, dan moet ik ze laten gaan. De afdaling ging perfect, hoe kan het met zo'n geteisterd lichaam?

Het laatste stukje naar Laruns gaat het even omhoog, bijna teveel voor die beentjes, hoe klein kun je fietsen. De terugtocht naar Bielle loopt echter gespeerd, de weg gaat iets omlaag, dat kilometertje of 7 kan ik toch aardig doortrappen. Dat verbaast. Goh wat ben ik blij dat ik er ben. Wat was dit zwaar. Tja, de zwaarste tocht ter wereld zullen we maar zeggen.

Etappe 4-84, 2 september 2009

Hoe kon dat gebeuren, waar ging het mis. Nog nooit ben ik zo kapot geweest, wandelen is een scheldwoord voor fietsers, tenzij het ravijn zo erg lonkt, dat je een sukkel moet zijn om op dat smalle zadeltje te blijven zitten. Ik heb de vorige etappe nieuwe poriën aangeboord, gezweet uit mijn ogen, uit mijn tanden, volgens mij zelfs uit mijn nagels. De slijmdraden waren zo lang en taai, dat ik mijn eigen DNA erin dacht te ontwaren.

Twee dagen heb ik nodig gehad om enigszins te herstellen. Vanochtend voelde ik nog vanalles, alle spiergroepen van mijn benen, hamstrings, quadriceps, kuitspieren, voetheffers, maar ook mijn heupen, rug, schouders, nek en natuurlijk, maar dat is niets nieuws, mijn rechterknie. Die knie, hoewel een rare plaats voor een achillespees, heeft de onhebbelijke gewoonte zich te pas en onpas kenbaar te maken. Hoeft niet hoor.

Ik heb onrustig geslapen, want onzeker of ik het nog kan. Ja, zo'n dagje vormt wel een hele diepe inbreuk op je zelfvertrouwen. Maar ja, we zijn in verband met snel verslechterende weer in Lourdes naar de regio Carcassonne vertrokken, dus ligt het voor de hand hier toch maar te gaan fietsen.

Omdat ons nieuwe luchtbed de tocht van Lourdes naar hier niet heeft overleefd, maken we nu 2 nachtjes gebruik van een chaletje op de camping. Eigenlijk hadden we ons reeds kamperend geïnstalleerd, totdat we erachter kwamen dat het luchtbed een weliswaar klein edoch dodelijk gaatje vertoonde.

Kijkend naar de schrik in mijn ogen bij het horen van de prijs van het chaletje, trok de mevrouw achter de balie 2 maal het slechts 1 maal betaalde tentgeld van de prijs van het chaletje af. Natuurlijk zeg je dat dan, of toch niet?

's-Ochtends in het dorpje boodschappen gedaan, brood, krantje en wat drinken en beleg. In de Spar scoor ik die laatste zaken. De mevrouw die afrekenen lijkt op onze oude buurvrouw van vroeger alleen 10 jaar jonger. Dat wil zeggen geen 80 maar zo rond de 70. Veel handelingen zijn automatisch, dus die lijken goed te gaan, maar de dementie zal haar en de winkel over niet al te lange tijd de das om doen. Eigenlijk verdenk ik haar nu al van lichte concentratieproblemen.

Het lot van al dit soort winkeltjes, zelfs van al dit soort dorpjes komt samen in deze mevrouw. Straks woont iedereen in dit land in steden vanaf 50.000 inwoners en neemt de natuur weer bezit van het platteland. Zelfs met de honderdste prijs uit de staatsloterij koop je hier een heel dorp.

Ik vertrek nu voor 10 uur vanuit Villegly (km 1.842) om alleen door Carcassonne naar Cazilhac (km 1.827, 7 juni 2008) te vertrekken. De weg door ons dorpje richting de grote stad Carcassonne is heel druk, dat vallen door de stad niets voor Ine en om nou te zeggen dat de route prachtig is, nee, in ieder geval niet het stuk dat we al met de auto hebben gezien.

Inderdaad is het druk, maar de Franse inhalers gedragen zich voorbeeldig. Ruim een meter om je heen met het knipperlicht uit. Keurig.

In Carcassonne ben ik zo, dan beetje door de stad over de stoep, tegen het verkeer in en gelukkig staat Cazilhac al snel aangegeven. Ook daar ben ik zo, aan deze kant van het dorpje zou je niet verwachten dat de achterkant, die ik al wel ken, er zo achtergebleven uit zou zien. Hier nieuwbouw, stukje mooi asfalt met creatief vormgegeven rotonde, daar smalle straatjes, slecht asfalt maar, en dat werkt op de lachspieren, wel verkeersregulerende eenrichtingsborden.

Kerkje gezien, kastje dicht en retour naar Ine. De weg is nu bekend en binnen de anderhalf uur heb ik zonder ook maar een keer te hijgen en met een licht, prettig

trappend verzet de ruim 30 kilometer erop zitten. Zou hij leren? Mijn beschrijving van het traject leert Ine dat nog even achterblijven de goede keuze was.

Na nog wat gegeten en gedronken te hebben vertrekken we samen rond half twaalf richting, naar onze verwachting, de mooie kant. Inderdaad is het hier al wat rustiger, en de uitzichten zijn prachtig, dankzij de cipressen bijna Italiaans. Veel wijn in het dal hier, de Minervois dus.

In Caunes-Minervois slaan we linksaf richting Citou en Lespinassiere, de D620 volgend. Die D620 zal vandaag de leidraad zijn. De routebeschrijving geeft aan dat we naar 886 meter gaan, de Col de Salettes. En we zijn in Villegly gestart op zo'n 200 meter hoog, tenminste dat zei mijn Lance Armstrong.

De weg klimt langzaam en heel vriendelijk omhoog, variërend tussen 3 en 5%. Heel geleidelijk slingert hij door de door een of meerdere riviertjes uitgesleten vallei(-tje). Weinig verkeer, een prettige temperatuur en een aan de onderzijde scherp afgebakend wolkendekje ter hoogte van wat vermoedelijk de top zal zijn. Af en toe prikt zelfs de zon erdoorheen. Ik blijf, gelukkig, bij Ine in de buurt en samen komen we door het dorp van de zachte uien, Citou, 't is dat je het weet. Gestaag klimmen we door. Met Ine gaat het prima en in Lespinassiere vragen we in de lokale kroeg annex supermarche of die straks als wij naar beneden komen ook nog open is. De oude vrouw is resoluut, ze gaat zo dicht en pas 18.00 uur weer open. Jammer, maar helaas, we zouden graag gesponsord hebben.

Nog 8 kilometer naar de top, nog 350 meter te klimmen, langzaam loop ik iets bij Ine weg maar op de top hoef ik maar 2 minuutjes te wachten of ze arriveert al. Ziet er alleen niet toppie uit, beetje witjes, klopt, haar maag speelt wat op, het is mooi geweest voor vandaag met de prettige bijkomstigheid dat het naar de camping enkel nog naar beneden gaat.

Tot straks en ik rijd door over opeens prachtig asfalt naar beneden, naar de lager gelegen Col de Serrieres, die danook geen punten voor de bolletjestrui oplevert. Kijkend naar weer, verwachte totaalafstand vandaag en het gevoel, besluit ik door te rijden naar Verreries-de-Moussans, een wel heel grote naam voor een zesje minnetje van een gehucht. Ook hier geen café, restaurant, Shopi of Spar, dus keer ik maar om voordat ik honger krijg.

Omdat deze regel er blijkbaar goed inzit, met volle maag de fiets op, licht misselijk van het eten van start gaan mag, blijft iets wat op een hongerklop lijkt uit. Vanuit het gehuchtje met de grote naam naar de echte top van vandaag is het zo'n 400 meter klimmen en dat gaat in een vloeiende beweging. Loopt heerlijk.

Omdat ik in de klim veel rekenwerk doe, volde ik weer aan een aantal verwachtingen; ik ben 2 minuten eerder dan verwacht op de top en de afdaling naar de camping gaat, inclusief een colaatje bij het café in Caunes-Minervois, ruim binnen het uur. Zo'n vriendelijk stijgende weg heeft het voordeel dat de afdaling heerlijk is; je hoeft niet steeds in de remmen, schuift niet zo naar voren op de fiets, mag af en toe bijtrappen en blijft dus op temperatuur, voelt geen gevaar, heerlijk. Je gaat met ruim 40 naar beneden, voor echte fietsers een niet serieus te nemen snelheid, maar voor een gewoon burgermannetje wel lekker. Maar die echte fietsers hebben wel een klein probleempje valt me opeens op: de hogere snelheid maakt dat de wind constant langs je oren fluit, op den duur niet heel erg prettig lijkt me. Doe mij dus maar rond de 30, klinkt zeker zo prettig.

Terug bij het chaletje ben ik echt opgelucht, super tevreden. De benen voelen goed, de hele dag nergens last van gehad en misschien kan ik ondanks die 54 jaar toch nog steeds een beetje fietsen. Prima dag.

Etappe 5-85, 3 september 2009

We vertrekken rond 9 uur van uit ons chaletje op de camping in Villegly en rijden al ontbijtend naar de startplaats van vandaag St. Pons-de-Thomieres. Aldaar besluiten we dat het gezien de wel erg drukke N of D112- route waarschijnlijk het verstandigst is dat ik alleen even naar Verreries-de-Moussans zal rijden. De weg is naar verwachting gevaarlijk en weinig pittoresk. Die gedachte is juist, ook al omdat er aan de weg gewerkt

wordt. De eerste en laatste 5 kilometer van dit korte tochtje gaan geheel aan de rechterkant van de weg, oren en ogen goed open en volledig geconcentreerd. Eigenlijk lijkt dit het meest op het rijden van een tijdrit, realiseer ik me opeens, hoewel een echte prof zal zeggen dan gelukkig wel zonder zo'n idiote ploegleider die je de oren van het hoofd schreeuwt.

Eenmaal in Cournjou linksaf geslagen is het opeens volmaakt rustig en mag ik nog een behoorlijk stukje klimmen en dalen naar het keerpunt.

Na een heel klein uurtje ben ik terug in St. Pons en zitten deze eerste 22 kilometer er op. Nog wat eten en drinken, een volle maag houdt tenslotte het langst stand tegen echte ontberingen, en we rijden rond half 12 aan richting La Salvetat.

Direct vanuit St. Pons gaat het omhoog en het waait flink. Geen Nederlandse wind, want die kun je peilen, nee deze komt uit alle hoeken en gaten. Soms staan we nagenoeg geparkeerd, dan worden we naar boven geblazen. Op de thuisreis zie ik dat het stijgingspercentage zo'n 6% was, tot 10% had ik onder deze omstandigheden ook geloofd.

We klimmen tot de top die rond de 950 meter ligt, met name genietend aan de "achterkant" van de berg, waar de wind niet kan komen. Op de top komt hij in ieder geval wel en ook de komende 6 a 7 kilometers naar de daaropvolgende nog iets hoger gelegen top op ruim 1.000 meter, worden we tureluurs van die wind. Daar op die hoogste top vindt Ine het welletjes en besluit om te keren naar St. Pons. Ik rijd door, hoever weet ik nog niet, ook al omdat er wat regen zou kunnen vallen.

Vanaf Ine's keerpunt schiet ik naar beneden naar Fraisse-sur-Agout, tot mijn verrassing een heel toeristisch plaatsje. In ieder geval zit er direct na de brug een bar-cafe, mogelijk iets voor straks.

Ik zoek en vind de B-weg, 2-maal rechts en begin aan de klim naar het hoogste punt van de dag, 1.046 meter hoog, de Cote de Landette. De weg lijkt slecht, maar na een kilometertje wordt het een echte departement de l'Herault weg. Wat een prachtige wegen hebben ze in dit departement, dat moet toch bij de buurdepartementen regelmatig tot diepe gevoelens van schaamte leiden. Het asfalt is prachtig, nagenoeg geen gaatje te bekennen, lekker egaal, fietst toppie. Blijkbaar rijd ik vlak voor de top weer een ander departement in want het wegdek wordt plotsklaps Belgisch. Gaten, steenslag, gevaarlijke kanten, het lijken de Ardennen wel.

Een kilometertje over de top kom ik op de D162 en wordt het nog erger. Goed bedoeld, maar de zojuist vers aangebrachte gravillions leveren me het zweet in de handen op. Ik vrees zowel voor mijn banden als dat ik af en toe het gevoel heb onderuit te gaan als ik in de afdaling de bocht wil halen. Niks aan.

Ik haal opgelucht adem als ik eindelijk rechtsaf de D922 richting Murat-sur-Vebre op mag. Daar ben ik zo, weer even kaart kijken, in ieder geval doorrijden tot de afslag met weer de D162. Die was blijkbaar even overklast door de D922. Weer kaartje kijken, "What to do?" Omdraaien of nog 7 kilometer door naar Canac. Wel een hele mooie symmetrische naam. Als ik nu doorrijd naar Canac hoef ik er morgen in de laatste etappe van deze trip maar 100. Doen dus, ik hoop dat het niet te veel zal dalen.

Na 7 kilometer keer ik om aan het uiteinde van Canac en begint het tot mijn spijt te regenen. Net nadat ik het mailtje van Ine heb gelezen dat ze in St. Pons met een pilsje in het zonnetje op een terrasje zit. Fuck, hoewel het regent niet echt door, miezert wat, ach toe maar en Ine geniet dus eigenlijk prima.

De klim terug naar de afslag, de tocht naar, door en voorbij Murat-sur-Vebre gaan prima, ik houd mezelf vast aan het terrasje in Fraisse. Dus ik mag weer over de gravillions naar boven, gelukkig geen lekke banden en rijd over een stukje hoogvlakte tot ik eindelijk in de afzink naar Fraisse mag.

Het terrasje ligt er zonovergoten bij, helaas geen andere gasten, maar mijn sandwich fromage, cola en espresso leveren tevreden gezichten op. Dik kwartiertje rust, even bidon met water laten vullen en toilet maken en dan stap ik weer op, ik kan er weer tegen.

Poeh, direct aan de andere kant van de brug, 20 meter na het terrasje gaat het er flink op, zo steil dat ik eindelijk na de Aubisque mijn kleinste verzet weer mag aanspreken. Wat kan een mens makkelijk vergeten zeg, ruim 2 uur geleden kwam ik hier naar

beneden, maar dit wist ik echt niet meer. Al gauw zit de hartslag weer op de 160 maar, kom op, niet lullen maar vullen, het zit er bijna op. Nog 10 kilometer echt fietsen en dan 10 kilometer naar St. Pons suizen. Makkelijk is het niet, de pijp is wel een beetje leeg, de geplande en beloofde 5 uur in St. Pons haal ik niet, maar oké, het wordt zeker geen drama.

Als ik boven op die laatste top sta gun ik me nog eenmaal een laatste uitzicht over het dan weer stralende gebied alvorens blauwe regenjasje aan en suizen. God wat voelt dat lekker, tussen 45 en 65, terwijl de temperatuur langzaam oploopt. Dankzij mijn aerodynamische houding en mogelijk mijn gewicht heb ik nagenoeg geen last van de wind. Zoef en ik ben in St. Pons-de-Thomieres. Tevreden dat ik toch ben doorgereden naar Canac, maar het was wel meer dan genoeg zo. Ine zit op het zonovergoten terrasje vlak bij de auto achter de PC, biertje binnen handbereik, die heeft het maar goed. En terecht.

Etappe 6-86, 4 september 2009

De krant de Midi Libre blijkt wat te optimistisch. Als we naar onze startplaats in Ceilhès-et-Rocozeles rijden hebben behoorlijke wolken zich boven de bergtoppen daar samengepakt. En de krant beloofde in de ochtend zo'n 14 graden en droog en in de middag zelfs een graadje of 24. Maar het miezert, weliswaar lichtjes, maar eerlijk is dat niet.

Ine heeft zich voorgenomen de hele dag mee te fietsen, bijna 100 kilometer, ze heeft zich er echt op gefocust. Hoewel dat arrogant klinkt is dit mijn kortste etappe van deze aflevering en blijkens de routebeschrijving en de kaart tevens degene met de minste hoogtemeters die te bedwingen zijn. Ik hoop het beste voor haar, gaat wel lukken toch? Vanuit deze startplaats ligt het grootste deel van de route van vandaag naar het westen, richting Canac, dus vanuit het oogpunt van motivatie doen we die eerst. Tot het keerpunt Canac ruim 35 kilometer, retour dus 70.

Inderdaad een lichte miezer, maar eigenlijk niet hinderlijk en bijkomend voordeel is dat het nu niet waait. We starten met de klim naar de Col de Notre Dame, zo'n 300 hoogtemeters en dat loopt soepeltjes. Afdaling en dan ruim 10 nagenoeg vlakke kilometers naar Fayet. Soepel, goh dat is lang geleden vrijwel vlakke kilometers. Vervolgens via Brusque naar het keerpunt van gisteren Canac, wat klimmetjes maar zonder naam dus geen echte obstakels.

In Canac even een banaantje en een extra slokje en als we omkeren zien we de eerste blauwe plekken aan de hemel. De temperatuur doet voelbaar een stapje vooruit, 20 zal het nu wel zijn. Het lijkt meteen of we nu meer dalen dan we geklommen zijn, als de zon zijn vriendelijke gezicht steeds meer laat zien.

Het is wel erg rustig in deze omgeving. We zien nauwelijks auto's, de teller voor vandaag voor de fietsers buiten ons zal op nul blijven hangen. Hoe rustig het is, blijkt wel als een man in een tuintje net zijn geslachtsdeel wil luchten om zijn blaas te legen richting de weg en hem verschrikt weer weg frommelt als hij mij ziet. Wat is betrappt op z'n Frans? In Fayet hebben we, halfweg voor vandaag, onze eerste stop, colaatje, koffietje en wow, wat een sandwich met paté zeg, lijkt wel een half brood. Toch lijkt fietsen een extra uitbreiding aan de maag te geven, want als we afrekenen zijn zelfs geen kruimels meer te ontwaren.

Buiten gekomen blijkt de wind alleen maar verder toegenomen, hoe krijg je anders die wolken weg, maar gelukkig waait hij vooral in onze rug. Niets breekt het tempo tot Ine zegt dat ze een raar gevoel aan haar fiets ontwaart. Lekke achterband. Binnen vijf minuten is dat hersteld, mede dankzij de uitvinding van die patronen waarmee je de band in 0,3 seconden op kunt blazen. Perfect.

We stampen nu door en mijn toilet-pauze maakt dat we uiteindelijk in een sprintje gewikkeld raken voor de bergprijs bovenop de Col de Notre Dame. Ine wint met een banddikte.

Meer zon, meer wind, de laatste de goede kant op en we suizen naar beneden naar de auto. Ging toppie.

Bij de auto het gebruikelijke ritueel; bidons verversen, wat laat je achter in de auto, hapje van dit, slokje van dat en na een kwartiertje zitten we weer op de fiets richting de Col de Perthus. Naar schatting 30 kilometer heen en terug. Ine twijfelt geen seconde, we gaan door en zij ook.

De wind is alleen nog maar toegenomen, minstens een zesje zou ik met mijn windsurfoog zeggen. Ine zoekt keurig het wiel op, en na een kilometer of 7 komen we aan de voet van de klim. Heel erg steil kan het niet worden, zo'n 300 meter klimmen in 7 kilometer. Fout in de berekening, beter gezegd de omstandigheden zijn toch anders dan vooraf verondersteld. De wind speelt een belangrijke negatieve factor, dikke 7 nu, en het hoogste punt ligt ruim een kilometer voor de Col de Perthus en is bovendien nog iets hoger dan die Col. Isse nie leuk. Zeker ook omdat Ine een ietsepietsie bang wordt van dit soort omstandigheden.

We fietsen toch samen door naar de plek waar ik op 2 juni 2008 (etappe 77, km 1992) staande op een slang meende te moeten gaan plassen. Ik zet mijn fiets tegen een van de wegafzettingen van de D902, die nu blijkbaar afgesloten is, als die wegafzetting met fiets en al wordt omgeblazen. Voordat het nog erger wordt nu maar terug. Zoveel mogelijk uit de wind in de zucht terug naar het hoogste punt en vandaar naar beneden. Overigens wel het allermooiste uitzicht van de dag, ondanks de wind. Ook in de klim was dit al een plaatje.

De eerste kilometers van de afdaling komt de teller niet boven de 40, ondanks aerodynamische houding en bijbehorende gewicht. Daarna haalt mijn teller, aan de achterzijde van de berg voor een belangrijk deel uit de wind nog 62. Voelt lekker joh! Slotstuk nog een kilometer of 7 met behoorlijk wat wind, ietsjes dalend naar de auto, fijne ontspannen dag, petje af Ine. Fijne fietsdagen, heb ik misschien wel veel van geleerd?!

Conclusies deze keer:

-Als de portable PC mee op pad gaat, worden de verhalen alleen maar langer.

-Het waren fantastische dagen. Het weer was oké, zeker om te fietsen, het gezelschap was perfect en bijna alles liep naar wens.

-Mogelijk zal de klim van Laruns naar de Col d'Aubisque ooit nog tot een soort epiloog van deze honderd cols tocht aanleiding geven.

-Het idee van Ine, overigens al vaker geopperd, om van dit verhaal een soort echt boek te maken, krijgt na het lezen van het boek " de nieuwe fiets" meer voet aan de grond.

-Bij zo'n boek gaat het natuurlijk wel om een pakkende titel; ideeën zat, maar of die ook goed zijn: De halve wereld rond in Frankrijk/30.000 kilometer in la Douce France; met de fiets op kop/Het stalen ros over de top/100 Toppen en een stalen ros/Opdat mijn fiets Frankrijk zou leren kennen/Mijn stalen ros; van Aubisque naar de slag bij Verdun/Een stalen ros en zijn opdracht/Alle Tourtoppen op een rijtje/Heb ik wel alle Tourtoppen op een rijtje?/De man en zijn stalen ros/100 Cols en zeker niet minder/Een stalen ros en zijn overpeinzingen/Een stalen ros roest niet...

-Ik kan nog steeds een beetje fietsen, bijna 90% zit er op en de etappes worden bij elk bezoek alleen maar langer.

-Dat de kwaliteit van de wegen per departement zoveel zou verschillen, had ik tot op heden ik niet beseft.

-Fransen worden nog steeds aardiger en maar ook alsmaar dikker. Is daar een verband?

-Het voornemen staat: 2010 wordt het laatste jaar. In ruim 14-daagse tocht door Frankrijk om de 3 resterende gaten met zwaartepunt in de Pyreneeën dicht te rijden.

Tot etappe 17, de laatste, dan eindelijk een volwassen fietser?

Honderd Cols tocht-etappe 17

Het moet maar eens afgelopen zijn, of .. je mag nu een mooi einde proberen te breien aan een prachtige onderneming. Het is hoe je het wilt laten overkomen. Wat in het najaar 2010 startte als een mooi project, blijkt toch iets omvangrijker geworden te zijn. Minimaal 100 dagen in Frankrijk in en rond de fiets, verdeeld over 17 bezoekjes. Vorig jaar en het jaar daarvoor maar een keer, in 2003 zelfs 4 keer de grens over naar dit bijzondere land. Dit prachtige land, dit fantastische vakantieland, dit land met zijn geweldige wegennet, zijn geweldige wegen, en zijn bijzondere inwoners. Het voorjaar is elk jaar een ander verhaal, in 2010 met zijn niet aflatende winter, voor mijn gestel bepaald geen pretje. Kwakkelen was het en deed het, aan beide zijden van het glas. Kom ik nog ooit weer aan het fietsen? Zeker als mijn lijf in de 2 weken voor deze trip weer een dikke onvoldoende scoort. Blijkbaar wel, want hier zit ik, met ontbloot bovenlichaam mijn verhaaltjes te typen bij een graadje of 25 en een vaal zonnetje. Want het is een beetje mager weer vandaag, een dag die besloten ligt tussen de dagen van 28 plus, strandweer in de Pyreneeën.

In overleg met mijn ega ben ik afgelopen zondag vroeg vertrokken richting het zuiden. Een zeer voorspoedige rit brengt mij richting het eindpunt van etappe nr. 46 in juni 2005 St. Marie-de-Campan, aan de voet van de Tourmalet. Blij dat ik die niet meer op hoef, want met de conditie is het verre van top. Het voorjaar is pas laat begonnen, of hebben we eigenlijk wel een voorjaar gehad. Zijn we na de winter niet gewoon de zomer in gestapt? Ik heb wel wat kilometers gemaakt, echte inhoud mis ik volledig. Of, en dat behoort natuurlijk ook tot de mogelijkheden, begin zelfs ik wat ouder te worden? Het antwoord op die vraag zal zich deze weken vanzelf wel aandienen.

Ik eindig mijn reis in Capvern en vind daar een helemaal niets bijzondere camping. Op zoek naar iets warmes te eten beland ik nog in Capvern-les-Bains, verblijfsoord van de relaxende well-to-do circa 40 jaar geleden, exact het moment waarop ze de klok daar ook stilgezet hebben. Een bepaalde grandeur straalt het nog uit, maar dan moet je goed voorbij de dikke laag spinnenwebben focussen. Gemiddelde leeftijd op straat zelfs boven de bridgeclub, veel zaken dicht, wil de laatste het licht uitdoen?

Etappe 1-87, 26 juli 2010

Gisterenavond nog een uurtje staan te lullen met een Nederlands-Spaans echtpaar dat op de Canarische Eilanden woont. Zij makelaar, hij paranormaal genezer. Maar dan een echte. Op zich een leuke kerel, hoewel hij zelf de vragen blijkt te formuleren die je probeert niet direct naar voren te schuiven. Hij komt uit Haaksbergen, vakantie met de kids in Europa, Mercedes met oudere caravan gekocht bij hem in de regio, en dan via tripjes in Nederland, België en Frankrijk naar de haven in Spanje om naar huis te gaan. Frankrijk vinden ze niks, de Fransen nog minder en hun kinderen hebben alleen aandacht voor hun computer spelletjes. Veel mensen willen blijkbaar paranormaal genezer zijn, maar die hebben het niet. Al die lui zoeken alleen zichzelf, en veel van hen worden alleen maar gekker daardoor. Als ik vertel over mijn broer die net nu naar Peru vertrokken is, om daar met een groepje op zoek te gaan naar de ware oorsprong van ons bestaan, kijkt hij vooral bedenkelijk. De sjamaan laat ik dan nog even onbesproken. Tot dan lijkt hij redelijk serieus, maar als hij achtereenvolgens vertelt dat hij een kapperszaak en een garage heeft gehad en zich, ondanks vele verzoeken daartoe, niet wil aansluiten bij de massa paranormale genezers die de Canarische Eilanden al heeft, denk ik er op z'n zachts gezegd het mijne van.

Het miezert een beetje, maar mijn verwachtingen zijn goed, zeker na een ontbijtje met twee Fransen die mij koffie aanbieden. Gezellig en dat Frans gaat alsmaar makkelijker, tenminste ik versta mezelf goed.

Van Capvern rijd ik met de auto naar Arreau waar ik nabij het centrum parkeer, omkleed en direct de Col d'Aspin mag beklimmen.

Een prachtige klim met mooie vergezichten die me naar bijna 1.500 meter voert. Ik heb nog geen 100 omwentelingen gedaan of, telefoon; Paul Giesbertz. Je kunt er je Zwitsers

uurwerk op gelijk zetten, maar Paul weet me altijd wel ergens in een klim te verrassen. Heel veel plezier en houd me op de hoogte. Oké, maar nu ga ik fietsen...

Na 1 kilometer word ik ingehaald door een Nederlandse dertiger die er vlot van tussen peert. Wel erg vlot blijkt zo'n 4 kilometer verderop, als hij in de kant van de weg zit bij te komen. Ca va? Cést dur hè! Uiteindelijk is hij toch eerder boven dan ik, samen met enkele andere fietsers van divers pluimage, want er wordt hier heel wat afgefietst. Voor een deel zal dat wel samenhangen met de acte-de-presence van de Tour dit jaar, die de Pyreneeën vereerde met een aantal etappes ter ere van het feit dat 100 jaar geleden de Tour voor het eerst de Pyreneeën aandeed. Leuk, vooral omdat het nu gezelliger is op de toppen. Ik daal als een speer, want ja dalen heeft minder te leiden van de leeftijd, tenminste voorlopig, naar St. Marie-de-Campan. Het dorpspleintje is herkenbaar, hoewel toen volkomen leeg, nu volop leven. Effe een colaatje bij het supertje en weerom. Gaat oké, niets te klagen en warempel staat bovenaan de col de Nederlander weer. Hij blijkt ook in St. Marie geweest te zijn. Als eerste duikt hij het gat in en ik zit al snel op 300 meter. Maar blijkbaar blijkt waar wat ik zojuist beweerde, want na 2 kilometer heb ik hem te pakken. Maar ook zijn eergevoel, want even later komt hij naast me en ... neen, niet voorbij, want met 72 haal ik de hoogste snelheid. Als we tenslotte na nog meer fietsers bij 2 auto's eindigen, houdt voor mij het spelletje op, voor hem blijkbaar niet. Zal wel niet veel te verliezen hebben concludeer ik gemakshalve. Proficiat.

Terug in Arreau eet ik wat, bestudeer de kaart en ga het dorpje in voor een kleine espresso. Net als ik de fiets op wil, gaat de telefoon, de makelaar van het stukje grond in 's-Hertogenbosch. Of ik wat van Brabant Wonen, de verkopende partij, gehoord heb. Neen, mij niet bekend, maar ik zit in Frankrijk, dus ik weet niet alles. Oké, want die zouden een beetje raar doen, maar laat maar zitten en veel plezier.

Tja, dan maar weer fietsen, want daar kwam ik voor. Op naar de Col de Peyresourde. Het gaat zwaar, heel zwaar, het gekke aan die Pyreneeën-cols lijkt, dat ze allemaal pas bij 8% beginnen. Je komt eigenlijk nergens in een lekker ritme. Anderzijds is het mooie van klimmen, dat je op een gegeven moment vergeet dat je klimt en in een soort cadans terecht komt, die geen einde kent. In ieder geval niet vandaag. Daarnaast ben ik wel erg op mijn wenken bediend, de zon brand ongenadig op mijn hoofd. Ik voel dat de dichtheid van mijn haardos in de loop van de jaren eveneens teruggelopen is. Kletsnat kom ik boven op een relatief kale top, met prachtig uitzicht naar 2 kanten. Boven staat een Duitser van 65, wachtend op zijn Kumpels, variërend in leeftijd van 45-68, eveneens in gevecht met de Peyresourde. Hij zou nog wel willen, maar kan helaas niet meer. Nu ik weer normaal kan denken, voel ik met hem mee. 10 minuten geleden zou ik gezegd hebben, dat het van mij ook niet meer zo hoeft.

De afdaling gaat weer zoef, en het leuke is dat je zo relatief uitgerust en met een prima adrenalinegevoel aan het eindpunt van de etappe arriveert; de auto.

Etappe 2-88, 27 juli 2010

Het verblijf was iets ten noorden van Bagnere-de-Luchon, oftewel Luchon, op camping les 2 Pyrenees. Een prima nette camping. s'Avonds nog even Luchon in geweest voor een pizza. De Pizza wordt geloof ik ondertussen meer door Fransen gegeten dan door Italianen. Volksvoedsel nummer 1. De enigen die in de Franse eetcultuur overeind zijn gebleven. Maar ja, als je het met de mouton (=schaap) die ik gisteren had vergeelijkt, dan doe inderdaad maar pizza.

Ik rijd een stukje naar het noorden, met de natte fietsbroek uit de auto hangende. Ik heb maar een geschikte bij me, stom. De opzet slaagt, want als ik vlak voor St. Beat een plekje vind, past hij weer als gegoten. Ik breng alles in gereedheid en fiets retour het zuiden via de kant van Luchon tegen de col de Peyresourde op. Ik voel mezelf nog steeds geen voldoende, maar ondanks alle ideeën rond hoe vaak ik af ga stappen, kom ik in een keer boven. Een nieuwe term besef ik dan al, daar zal het deze vakantie wel vaker over gaan, kom ik in 1 keer boven ja dan nee. Nu, ja dus.

Bovenaan raak ik aan de praat met een aan alle kanten krakende fransman. Hij verstrekt mij het nieuws dat als ik de col de Mente over wil, ik niet moet denken dat de weg daar

gelijk hier is. Bij de Col de Mente vergeleken is dit hier een boulevard. Veel sterkte. Nou, dank je wel voor dit hart gestoken onder de riem.

Afdalen is weer zoef en ik ga St. Beat in om in een barretje een salade te eten en weer tot leven te komen. Ik heb er dan al 50 op zitten, voel me 65+ en hoop weer hoop te krijgen. Voor de artistieke activiteiten rond marmer hier in al zijn soorten en vormen, heb ik weinig aandacht.

Doen ja, tja...

Het is heet, heel heet, mijn maag meldt zich al snel, en na 4 kilometer mag ik van de fiets, even de kant van de weg opzoeken. Dan ben je al zover dus ik werk maar door, maar 2 kilometer onder de top lonkt de wegwijk wederom. Gelukkig is dan het echte aftellen begonnen, god wat reken ik wat af op die fiets, breuken, meters weg, meters hoog, procenten, minuten, nog net geen omwentelingen. Die laatste 2 kilometers gaan iets makkelijker, het zit er bijna op. Wat een bezoeking, wat een beproeving. Hoe kom je d'r op? Ik ben drijf en drijfnat, en alsof ik net onder de douche uitkom, stap ik de auberge op de top binnen voor mijn colaatje. Ik wacht extra lang om voldoende bijzinnen te zijn in de afdaling. Dan mag ik terug naar de auto, het zit er op, godzijdank...

Etappe 3-89, 28 juli 2010

Vannacht boven op de Col de Portet d'Aspet geslapen. Daar een klein authentiek Frans campinkje gevonden met een alternatieve gast als beheerder. Een prachtig uitzicht naar het westen op een paar Pyreneeën-reuzen en helemaal top voor het kweken van extra rode bloedlichaampjes, want misschien kom ik die wel tekort? Boven op zo'n uitzonderlijk befaamde Tour-top geslapen, nou dan ben je geen coureur?!

Met fietsers lult het altijd wel makkelijk, zelfs als het in het Frans mag. Elektriciteit is er beperkt, water alleen natuurlijk verwarmd, dus nu bijna ondraaglijk heet, maar heerlijk na zo'n dag echt afzien. Enige probleem: hoe krijg ik mijn enige geschikte fietsbroek droog? De zon helpt me uit de brand, een heel klein windje doet de rest. Ik wil vandaag in ieder geval de Col de Mente en de Portet d'Aspin doen, anders krijg ik het Pyreneeën-verhaal niet voor zondag af. Zondag pik ik namelijk Ine op op het vliegveld van Montepellier en dan hoort "het zuiden van het zuiden" er op te zitten.

De auto mag ik op de camping laten staan, dus de start is een zoevende afdaling de Aspet af. 2 stukjes van 17% melden de verkeersborden, wow. Vervolgens een wat golvend stijgend stuk naar de Col de Mente en de klim voelt weer zwaar en warm. Ruim voor de helft, als het zweet weer van mijn lichaam gutst, laat het mobieltje weer van zich horen. De makelaar, effe rustig joh, ik moet even tot mezelf komen. Brabant Wonen is niet blij met hem, c.q. met zijn optreden. Ze hebben het idee dat we onder een hoedje spelen c.q. speelden. Hij wilde dat even met me delen, verwacht niet dat e.e.a. gevolgen zal hebben, maar toch.... Lekker, shit, nee toch.

Tja, dan toch maar weer verder, hoewel ik heb nog geen 2 bochten achter de rug of een vrolijke damesstem vraagt hoe het gaat. Ik geef geen antwoord, ga op de pedalen staan en sprint weg. Ik merk dat ze aan probeert te klampen, maar tevergeefs, mijn demarrage is haar te veel, te splijtend. Pas op de top kijk ik om, met een brede, zelfvergenoegzame grijns op mijn mond.

Zo ging het dus bepaald niet. Het is een echte fietsster, volledig gesoigneerd. Met een vederlichte tred. Ze praat zonder dat je inspanning waarneemt. Afkomstig uit Houten, met man, evenzo fietser en van hetzelfde nivo en 2 dochters hier op vakantie. De 2 kilometer die ze met de handrem erop langs me op fietst, gaan vlot voorbij, op een gegeven moment opper ik toch of zij er geen behoefte aan heeft in haar eigen tempo door te fietsen. "By the way, jij fietst toch wel vaker?" Ja, zegt ze, vorig jaar was ik nog 3e bij het WK voor vrouwenveteranen. Aha, ozo, oké, nu snap ik het. Tjee, valt nog mee dan.

Daar gaat ze dan toch, 2 bochten en weg is ze, volledig uit het zicht. Aha dat betekent het als ze je opeens laten staan in de klim.

Met name de laatste meters speelt de maag wat op, die warmte, vroeger hield ik ervan, nu kan ik hem moeilijk meer kwijt. Vaker 's-avonds in bed merkt Ine ook op dat ik, na een inspanning overdag, een verhoogde lichaamstemperatuur blijf houden. Ouderdom?

De auberge verkoopt nog steeds cola, nog steeds voor euro 2,50 per blikje, maar geld is op zo'n moment niet belangrijk, cola wel.

Ik pak m'n rust en val weer naar beneden. Wat golven en dan de Aspet. Aan de voet het monument van de daar in de Tour verongelukte Fabio Casertelli, volgens mij op dat moment zeer veelbelovend wereldkampioen. Vlak voor het monument een klein bordje met bloempje waar hij tegen de muur geklapt moet zijn. Maak ik nou een kruistekentje of verbeeld ik me dat slechts?

Dit is geen lange, maar wel een fucking steile klim. 17% geloof ik niet, maar 15% zal hij op plekken wel halen. Toen ik het monument passeerde stapte net een vrouw van circa 50 op haar fiets en zij haalt mij na 500 meter in. Onderweg zie ik haar net voor me van de fiets en er weer op springen. Ze is eerder boven dan ik, verlies haar zelfs uit het zicht. We zullen dit maar lady's day noemen. Boven bij de entree van de camping laaft ze zich ook aan de natuurlijke bron, een van de vele hier in dit gebergte. Tot een echt gesprek met haar en haar partner komt het niet, maar ik ben opgetogen over het feit dat het mij gelukt is in 1 keer boven te komen.

Op de camping pak ik mijn spullen en rijd door naar Orgibet, en start daar de retour. Golvend maar wel omhoog, zo golvend en omhoog dat ik in het plaatsje Portet d'Aspet even 10 minuutje nodig heb om tot mezelf te komen. Dan maar door, dat gaat weer redelijk, het is maar 250 meter omhoog klimmen nog, en boven is het weer tijd voor een colaatje in een schattig barretje met een dronken hippie uit zeer lang vervlogen tijden achter de bar. En wat een geur de man verspreidt.

Buiten raak ik aan de praat met een Duitser die vlak na mij van de andere kant boven komt. Ook al een fietsfanaat, die weet te vertellen dat op de dag van het ongeluk van Casertelli er ook een Duitse coureur zwaar gewond is geraakt. Ook hij fietst wat rond, soms alleen, soms samen met zijn vrouw. Een oudere fransman vertelt me over zijn tripje op zijn mountainbike, nog een stukje hogerop vanaf de col. Veel lopen met de fiets in de hand, het grapje over de accu in het tasje achter op zijn fiets vindt hij maar een beetje leuk.

Weer naar beneden, de zwaartekracht blaast in mijn rug, ik schiet zelfs voorbij Orgibet en keer om in Illartain. Niet veel kilometers, wel pittige dag. Het lichaam is echt moe, de geest die moest duwen, ook.

Etappe 4-90, 30 juli 2010

Vroeg op, voor mijn doen dan, want de etappe van vandaag is lang en zal voor deze wat oudere man zeker als pittig aanvoelen. Gisteren een rustdag genomen, wist je natuurlijk al, want dat kun je aan de data boven iedere etappe zien, en dat was niet voor niets.

De bakker in het dorp, 400 meter lopen tegen een hellinkje, was vandaag opeens half zover weg dan de dag daarvoor, nadat ik voor de 3^e fietsdag achtereen was afgestapt en had gedoucht. Gisteren een hele dag gehangen, wat door het dorp geslenterd, boodschapjes doen, rondgekeken, gelezen, nieuwe letters gemaakt middels dit soort verhaaltjes, en rond een uur of 3 effe gaan liggen op het matras in de auto. Vervolgens anderhalf uur later gewoon weer wakker geworden, redelijk uniek voor mij. Misschien was ik wel een beetje heel erg moe.

Om 7.15 uur op, bakkertje, eten en veel, prepareren en om 8 uur fiets ik aan. Eerst iets naar beneden naar Illartain, waar ik keer en zo kom ik om 9 uur weer langs de camping in Castillon. Een kilometer of 3 verderop vertrekt een andere fietser, ik schat hem tegen de 70, vanaf de voet van de klim van de Col de la Core. Nou tegen die (leef-)tijd rijd ik toch rond in mijn onmisbare klassieker in plaats van dit soort puisten op te rijden. Heel hard gaat hij niet, zelfs langzamer dan ik. Ik wens hem bon courage, zal hij wel nodig hebben, want hij dreigt nu al te ontploffen. Een kilometer of 3 verderop haal ik zijn kompaan in, ook al een oudje, waar dan al het beste ver vanaf is, maar bij hem lijkt het nog een beetje op fietsen. De Col loopt eigenlijk vrij prettig, weinig werk van 8% en meer, dus oké voor deze jansen. De score 6.0 qua zwaarte, voel ik nu zeker niet, maar mogelijk hangt dat samen met de bescheiden temperatuur op dit moment. De 28 graden die gepland zijn, leveren er zeker nog een stuk of 10 in. Sterker zelfs al ik op 200 hoogtemeters beneden de top zit, begint het zelfs te miezeren, hoef ik boven niet te

stoppen om van het uitzicht te genieten in verband met out-of-order, en kan ik een kilometer of 6 naar beneden bibberen, alvorens de regen stopt en dalen weer is waarvoor het bedoeld is; sauzen!

De afdaling eindigt in Seix, over de brug rechtsaf en dan langs een riviertje een kilometer of 15 geleidelijk omhoog naar de voet van de Col de Latrappe. Een voor mij nieuw fenomeen, ook al in de afgelopen dagen, is het bordje aan de voet van de klim met hoogte van de col, wijkt altijd af van de opgaaf van de 100-cols, de denivelle, d.w.z. de te overbruggen hoogte, de lengte van de klim, het gemiddeld en het maximale stijgingspercentage. Zo te zien heeft Frankrijk de fietsers ontdekt, en die zijn er hier volop. Tevens toont iedere kilometer hoeveel kilometer je er al op hebt zitten en hoeveel je de komende kilometer mag klimmen. Mijn Armstrong heeft dus fikse concurrentie, zeker omdat die bordjes niet en Armstrong wel op luchtdruk werkt. En zoals je weet kan die laatste behoorlijk fluctueren met het weer.

De Col de Latrappe is niet heel hoog, kent weinig bochten en eigenlijk ben ik ook hier goed boven. Effe een colaatje, bidons vullen, levert gewicht, zo ben je sneller beneden, en retour. Het terrein helpt me nu, klein windje tegen, en ik stop zo'n 5 kilometer voor Seix. Ik had daar al een leuke auberge gezien met leuk terrasje. Klopt helemaal, het terrasje bevindt zich boven 2 riviertjes die daar samenkomen en de salade au canard die ik daar eet is extraordinair bijzonder exquisite, doch vooral gruwelijk lekker. Wat een stop. Bij het afrekenen spreekt de waardin mij in het Nederlands aan. Makkelijk zo'n shirt met Nederlandse tekst. Ze zitten hier al 16 jaar en blijven nog wel even. De auberge loopt goed met zeer internationaal bezoek. Voor de zekerheid neem ik het kaartje maar mee.

In Seix linksaf, start van de col, ware het niet dat ik buiten Brabant Wonen heb gerekend. Inderdaad zo'n 200 meter in de klim telefoon. De buurvrouw van de aanpalende garage heeft bezorgd geïnformeerd naar de verzakkingkansen als het gat achter in de tuin blijft voortbestaan. Ik verzeker dhr. V.d. Elzen dat daar in ieder geval beton in gestort zal worden, dus geen zorgen. Hij zal wel sussend optreden.

Ik weet niet wat ik daar heb laten liggen, maar het ritme is weg, het wordt werken. Zal ook wel komen door die brandende zon in mijn nek, maar de laatste 500 klimmeters zijn wederom behoorlijk zwaar. Vanaf deze zijde lijkt de klim zelfs duidelijk zwaarder als van de andere zijde, geen enkele berg blijkt tot nu toe symmetrisch te zijn. Waar blijven die Franse vormgevers?

Als je boven bent, ben je thuis, mits je heel blijft, want anders kom je mogelijk helemaal niet meer thuis. Dus zonder gevaar voor eigen leven maar met een opwindend gevoel in de buik naar beneden en voor je het weet zitten de ruim 100 kilometers van vandaag er op.

Etappe 5-91, 31 juli 2010

Gisteren om de klims heengereden naar Aulus-les Bains, prettige camping ook vlakbij het dorp en heerlijk geslapen. Gisteren blijkbaar goed gewerkt en misschien dat mijn lichaam de goede maaltijd plus lokale biertjes van gisteren nog moest verteren. Weer op tijd op, is me gisteren toch goed bevallen en vandaag geeft de weerman nog hogere temperaturen aan. Gauw naar de bakker, goed ontbijten, prepareren en om 9 uur zit ik op de fiets en om 10 uur ben ik al weer beneden van de Col de Latrappe. Vluggertje dus, maar ik ben nog niet het riviertje in het dorp over, rechtsaf en dan heet het gemiddeld stijgingspercentage 8,5% bij een maximum van 10,5% en met dat laatste mag ik beginnen. Mooi. Naam: Col d'Agnes.

Hoe vaak kun je kijken of het verzet dat je draait, ook werkelijk het kleinste is, in ieder geval heel vaak, vaker dan zinnig lijkt. Hoewel als je nu al 10,5% hebt gehad, overigens vlot gevolgd door 9,5 en 9% etc., kan de rest alleen maar minder worden. Gelukkig ontwaar ik langzamerhand een fietser voor mij, die het blijkbaar nog moeilijker heeft. Helaas, stapt hij net voordat ik hem te pakken heb, af. Weg richtpunt, weg gedachtenverplaatser. Eigenlijk is dat wel goed, de pijn onderin, voorkomt dat bovenaan de man met de hamer staat. Blijven trappen dus maar weer, dan kom je vanzelf boven

en jawel hoor. Voor mijn schoonzoon; onderweg heeft een of andere malloot nog breeduit Bleiswijk op de weg gekalkt, hoezo, ik zie hier geen Bleiswijk.

De top is niet erg uitnodigend, buiten 2 fietsers die net aan de afdaling beginnen, niemand te bekennen. De een kan dalen, de ander kan niet van zijn remmen afblijven. Misschien heeft het iets met skiën te maken, dat gevoel van ik laat me vallen en dan hoef ik alleen ervoor te zorgen voor de volgende bocht te kunnen stoppen. Na een kleine 3 kilometer zie ik rechts bij een prachtig kaarmeetje waarom niemand op de top is, maar zich hier, of iets verderop in het restaurantje verpoost. Prachtig. Nu er wel volop uitzicht is, zie ik weer hoe adembenemend mooi die Pyreneeën zijn. Zeker met die sneeuw voor je gevoel op raakafstand dichtbij.

Verder naar Massat (etappe 71, 5 juni 2008) alwaar het keerpunt is. Veel trappen hoef ik niet, Massat ligt downunder, en that's where I go.

In Massat herken ik de dip in de weg vanaf de andere zijde van het dorp, vanwaar ik toen in de regen kwam, rijd tot het plaatsnaambordje en keer weer om. Armstrong geeft 777 meter op, Ine zou trots op me zijn, wat een geluk. Op het dorpsplein neem ik een cola en een espresso, haal bij de bakker wat kleins te eten, stop nog een reep weg en vertrek weer.

Al snel word ik ingehaald door een Fransman die claimt vanochtend om 7 uur uit Luchon te zijn vertrokken en nu op de terugweg te zijn. Lullen in de klim is niets voor mij, hij wil wel, maar als je zegt "bonne route" verdwijnen alle onmogelijkheden vanzelf. De eerste minuten neemt hij snel afstand, maar al gauw blijft hij hangen. Of hij heeft zo te zien de man met de hamer ontmoet, of hij is niet vandaag maar een dagje eerder uit Luchon vertrokken.

Het eind van de dag en van mijn Latijn nadert en dat geldt des te meer nadat ik me toch maar vergund heb te stoppen bij dat prachtige kaarmeetje, dat nu overigens ook nog wordt opgeleukt met een tiental paragliders. Onderweg in deze klim had ik ze ook al bezig gezien, toen nog het oefengroepje, want die waren wel snel beneden. Deze groep komt zo te zien helemaal niet meer naar beneden, dankbaar gebruik makend van de wind en de vorm van het landschap. Een mooi en kleurig gezicht, hoewel met mijn hoogtevrees niets voor mij.

Pappa zonder pa, dat zit in de benen, maar gelukkig is de top te zien. Op z'n tijd gaan staan en dan jezelf naar boven sleuren, maar goed dat het morgen weer een rustdag is en er voor de dagen daarna iets vlakkers op het programma staat. Ook dit lichaam heeft op z'n tijd rust nodig. Hoe was het ook alweer; als je ouder wordt herstel je steeds moeizamer. De man op de camping in de buurt van Montepellier waar ik Ine op mag pikken ziet het ook, als hij op mijn gezicht en ogen duidt en zegt: "fatigue?"

Etappe 6-92, 2 augustus 2010

Ze is d'r! Ik stond met wel erg veel Nederlanders te wachten op een partner, moeder, vader, kleinkind, grootouder, in ieder geval vanalles maar heel veel Nederlanders die in of in de buurt van Montepellier moesten zijn. Geinig. Omdat ik de dag van de vorige etappe had afgesloten met een autorit tot vlakbij Montepellier, kon ik het 's-Ochtends rustig aan doen en was ondanks dat ruim op tijd op het vliegveld. Zelfde procedure dus uitgeprobeerd voor de etappe van vandaag, dus van Montepellier maar direct richting Brioude vertrokken (etappe 74, 25-9-2007) om daar dicht bij de start van vandaag te zijn. In zo'n echte Franse auberge gegeten en geslapen. Ze zijn er nog, die ouderwetse zaakjes, hoewel, zo hoeft het nu ook niet voor ons. Het voorafje, de salade (lees ook: de indruk), was prima. De hoofdmaaltijd, zowel de vis van Ine als het vlees van mij (lees ook: de kamer en het bed) was matig. De veren staken er doorheen, hoewel ik geen gevogelte had. Het toetje (lees ook: de nacht) was allerbelabberdst. Wat een herrie van het verkeer gelardeerd met het legen van de lokale glasbak des ochtends om 6 uur. Dank u. Doe dan maar strak en nieuw.

Als we om iets voor negenen buiten komen, miezert het. Ontbijten doen we er niet meer, no second chance. We gaan naar de nabijgelegen supermarche, waar we onder andere ons ontbijt inslaan, dat we vervolgens halfweg richting La Chaise Dieu in een heftig omweer rustig zittend in de auto consumeren. Of dat nog fietsen wordt vandaag?

We rijden relaxed verder en stoppen even verder bij een echt Frans cafeetje in een dorpje van 3 keer niets voor een koffietje. We zijn weer in of rond ons geboortjaar, de kastelein is om 11 uur s'-ochtends al goed in de olie. Zijn ontbijt kan ik wel raden, zijn kans op het halen van de pensioengerechtigde leeftijd ook. Het is er onbehoorlijk vies en onverzorgd. Maar, volgens hem zal het a.s. woensdag na de maanwende goed en stabiel weer worden, dus alles komt goed.

We rijden door en stoppen, nu het eindelijk droog is in Cistrieres, even beneden de D19. Toch maar doen? Toch maar doen! We stappen op de fiets, dalen even en slaan linksaf richting de D19, weer links en dan alsmaar door naar Lamothe, een paar kilometer voor Brioude. Het stijgings- en dus dalingspercentage haalt maximaal 5%, Ine kan daar prima mee om, voor mij is het lekker uitfietsen. Eigenlijk is het naar Lamothe een licht dalende weg met wat kleinere oprispingen. De regen dreigt, af en toe een klein druppeltje, maar alles bij elkaar zo goed als droog bij een aangename fietstemperatuur.

Lamothe bereiken we zonde kleerscheuren en als eerste bezoeken we het kerkje met zijn prachtige uitzicht over het dal van de Allier, echte rivier in wording. Blijft wel dat de bewolking als een dreigende deken boven het dal hangt.

We fietsen weer het dorpje in en op de hoek van de Grand Rue duiken we een soort chauffeurscafe in. Ik bestel de hoofddish van de plat du jour, waarbij Ine uiteindelijk toch voor de frietjes op mijn bord bezwijkt. Ondertussen zijn de straten rond het cafeetje veranderd in kleine bergbeekjes, het stort werkelijk naar beneden. Goede keus, maaltijd en timing.

Bordje leeg, plasje gedaan, afgerekend en natuurlijk droog op de fiets. Plannen is ook een kunst.

Na het eerste deel van de klim stelt Ine voor dat ik door zal gaan naar La Chaise Dieu en zij in eigen tempo naar Cistrieres zal terugfietsen. Het beste is er bij haar wel vanaf en de zwakke knie speelt een beetje op, hoewel zij heeft echt talent zoals vaker gememoreerd, geen training en dan hier zo fietsen. Petje c.q. helm af.

De volgende 10 kilometer terug en de volgende 10 kilometer naar La Chaise Dieu gaan lekker. De verwachting dat het plaatsje aan de voet van een heuvel zou liggen waarop die Dieu dan zou zetelen gaat niet op. De Dieu blijkt te zetelen in de boven op de berg gelegen kerk annex basilique, die hoog boven de omgeving uittoert. Effe naar de kerk, alleen buiten hoor en vervolgens retour naar Cistrieres. Ik voel aan de beentjes dat het lekker was zo, meer hoefde echt niet. Ine wekken, ieder kiest zijn of haar vorm van herstel, een beetje andere kleertjes aan en een welverdiend pilsje a pression in de lokale pub. Echt vriendelijk zijn ze niet hier, maar Allah, boodschap van Sarkozy blijktbaar nog niet tot hier doorgedrongen.

We stappen in op weg naar Arlanc, een stuk ten noorden van de Heilige Stoel.

Etappe 7-93, 3 augustus 2010

Het was een plezant verblijf op de gemeentecamping van Arlanc, inclusief door de gemeente aangeboden kir en pastis met klein hapje, plus nagenoeg niet te volgen uitleg over de attracties in en rond de gemeente. Werkelijk niemand spreekt hier over de Franse grens, hoewel ze kennen iemand die morgen misschien

Bovendien troffen we het met onze burens, 2 Rotterdammers met een omgebouwde BB-bus, zo'n groen gevaarte van circa 25 jaar oud met geen 35.000 kilometer op de teller. Volledig ingericht als camper, beresterk, maar helaas een top van 95.

Leuke lui met een paar memorabele uitspraken:

-ik heb een topdag op mijn werk gehad als ik van mijn to-do-lijstje van die dag niets heb kunnen doen (dan zijn er tenminste echt acute en verrassende zaken aan de orde geweest)

-Hij (opa); kinderen zouden met een jaar of 4 a 5 geboren moeten worden. Lopen, spelen, praten, iets leren, weerwoord, dan beginnen ze pas leuk te worden.

-Over Antillianen: Zwitsers hebben de uurwerken, en Antillianen hebben de tijd.

Een hele gezellige avond, en toch 's-ochtends om 7.30 op en om 8.00 op de fiets, knap hè. Ik mag eerst naar La Chaise Dieu terug, 17 kilometer waarvan zo'n 15 kilometer 3 a 4% stijgend. Het is fris, de weg is nog nat, maar het fietst prima, ware het niet dat de

telefoon me er elke 3 minuten aan meent te moeten herinneren dat er een berichtje is. Ik stop en antwoord ons Lon, maar haar dankjewel levert weer een bombardement aan herinneringen op. In La Chaise Dieu maak ik er een eind aan en terug op de camping ben ik, op de langzaam opdrogende wegen zo.

Ine is al preparee-du-cycle, we eten nog wat en gaan verder om de etappe in ieder geval voor mij af te maken in St. Antheme (etappe 55, 29 september 2005).

Via Beurieres en een stukje heftig van verse gravillons voorziene D205 slaan we snel naar rechts af om terecht te komen op een klein uiterst rustiek weggetje richting Grandrif. Ine is prima herstelt en trapt er rustig op los. Eerlijk gezegd heb ik de eerste kilometer van elke klim last haar tempo te volgen. Helaas voor haar levert dat haar verderop dan weer last op, leert maar langzaam, maar tja, als je het maar zo zelden doet, zal dat wel zo passen.

In Le Mons, met nog zo'n 300 meter te klimmen houdt Ine het voor gezien, en ik bereik alleen de Col des Paradeuax. Vandaar een langzame afdaling naar St. Antheme, maximaal 50, en voor de zekerheid maar helemaal door het plaatsje gefietst. Ik weet dat ik in 2005 zo kapot was, dat ik niet meer weet waar ik omgedraaid ben, en je bent boekhouder en je blijft het, dus... En bovendien wil je geen meter missen.

De klim retour gaat gladjes, want is niet steil, de volgende afdaling tot op 10 kilometer voor Arlanc ook. Pas de laatste 4 kilometer voel ik mijn benen, maar ja, de ervaring heeft geleerd dat daar altijd een mentale factor aan zit. It's good-to-be-home, douchen, Ine heeft alles al ingeladen (behalve mij en mijn fiets) dus on-the-road richting de Galibier e.a.

Etappe 8-94, 5 augustus 2010

Gisteren weer een rustdag, lekker relaxen. We tutteren wat rond, vertrekkend vanuit Vizille, iets beneden Grenoble. Het was wat laat geworden, dus we moesten wel een camping zoeken. Lukte meteen, en ik zeg tegen Ine "hier zijn we al eerder geweest, dit ziet er zo bekend uit". Niet op de camping, dat niet, maar voor de camping stond ook in 2006, na de mislukte eerste poging van de Marmotte, een huisje waar ze pizza's verkopen. Daar hebben we toen, strak van de honger pizza's gekocht die we richting Annecy, waar we toen overnachtten, hebben verorberd. Wat moet er toch veel ruimte in je hoofd zitten om zoiets te kunnen onthouden.

De camping is een echte doorgangscamping en stikt dus dankzij de ANWB van de Nederlanders. De avond wordt zelfs opgeluisterd met echte live muziek. Geen probleem dankzij de rustdag, om elf uur naar bed en pas na negenen wakker, lekker toch?

Ver hoefden we op de rustdag niet, alleen een geschikte camping zoeken, maar veel beschikbare tijd maakt je inefficiënt, dus we doen er zo'n beetje heel de dag over. Eerst even shoppen in de lokale supermarchee, dan rustig ontbijten net buiten het centrum van Bourg d'Oisans (aan de voet van de Alpe d'Huez) en dan wat mislukte camping-pogingen aan de andere zijde van de Col d'Izoard. Tot we uiteindelijk in Guillestre op de "camping op 1.000 meter hoogte" een geschikt plekje vinden.

De keus voor het laatste stuk van de 100 cols route is lastig, c.q. ligt deels buiten mezelf. Het weer lijkt niet helemaal stabiel vandaag. Ik neem me voor eerst de Col de Vars (etappe 68, 30 juni 2007) te doen en vervolgens te kijken of ik verder dan Arvieux kom, mogelijk tot de col d'Izoard. In dat laatste geval worden het ruim 100 kilometer, maar vooral 2.500 hoogtemeters.

We zijn op tijd op en Ine stapt mee op voor de Col de Vars. Het is, gelukkig, nog vrij fris en ik laat Ine voorgaan. De eerste kilometer gaat ze er weer vandoor, een korte stabilisatiefase en dan komt er langzamerhand stoom uit de oren.

Topoverleg van korte duur, ze gaat alleen verder, ik dus ook en ik mag als ik op de top ben effe sms'en. Oké, your the boss.

Aan de voet van de klim zie ik man en vrouw een meter of 300 voor ons, na ons overleg zal dat wel ruim 500 zijn. Halfweg de klim heb ik ze weer in het verre vizier. Bijzonder is dat je de hele klim denkt dat je nadert, maar evenzo zijn er momenten dat ze weer wegrijden. De klim wordt overigens wel steeds minder steil, zoals voorspeld. Het blijft lekker fris, heerlijk om te klimmen.

Onverwacht, zeker omdat er aan de andere kant van de berg niets te doen was, stikt het hier van de (wintersport-)bedrijvigheid. Verdeeld over 3 dorpjes Vars is er een bult volk aanwezig en ook het autoverkeer is vele malen drukker dan verwacht. Tot een 200 hoogtemeters beneden de top gaat het prima, daarna wordt het werken, zeker vanaf het moment dat ik het achterwiel van de doelmevrouw heb bereikt. Ik schakel mis en weg is ze weer en ik haal haar voor de top niet meer in.

Boven is boven, dus sms'en, maar de zon is hier zo fel dat ik het scherm niet kan lezen. Na een colaatje en een gesprekje met het echtpaar besluit ik maar af te dalen, maar dat duurt niet lang, want DAAR IS INE! Ze is nog maar 200 echte meters van de top vandaan. Ze heeft weer die beroemde 3^e adem gevonden. Ze oogt volgens mij relaxter dan moi toen ik daar arriveerde. Ik ben echt trots op haar, prachtig. Eerlijk gezegd meld ik haar, had ik je al lang bij de tent verwacht. Maar nee hoor, kijk in volle glorie, onze bikkell. Prachtig.

De dag gaat toch weer verder, hoewel de hele afdaling blijf ik me verbazen over ons Ien. Terug naar de camping, helaas kun je hem in deze afdaling niet echt laten lopen, teveel bochten, teveel verkeer, maar op sommige stukken komt het slalomgevoel uit het skiën toch even naar boven.

Op de camping start ik met mijn tweede ontbijt c.q. het middageten en prepareer me voor de toch richting de Izoard. Ine komt er ook aan en na wat afspraakjes vertrek ik minimaal richting Arvieux.

Er is redelijk wat verkeer en er staat een aardig windje, een windje dat regelmatig van richting wisselt. Na een prachtig stukje langs de gorges rijd ik ruim 10 kilometer langs een riviertje dat blijkbaar een walhalla voor kanovaarders uit alle windhoeken is. Overal gaan ze in en komen uit het witte water.

Vervolgens sla ik linksaf en trekt de wind nog verder aan, nu alleen nog maar op kop. De kilometerservice aan de fietsers is op zich te prijzen, ware het niet dat de aangegeven stijgingspercentages vaak nogal wat van de waarheid afblijven. Een kilometer van 2% voelt als 12, heel raar. Ik besluit tot de eerstbezochte vliegende camping van gisteren door te fietsen alvorens een stopje in te lassen. In een keer naar de top zit er zeker niet in.

De cola en espresso doen wonderen, ik neem de tijd, maar goed ook want de laatste 600 klimmeters zijn niet voor de poes. De wind trekt aan tot minimaal windkracht 6, de temperatuur daalt tot een graad of 10. Gelukkig produceer zeker ik nogal wat warmte als ik klim. Maar op sommige stukken trek ik het stuur bijna van de fiets om houvast te vinden tegen die wind. Als de weg dan draait is het overigens wel weer een prettig steuntje in de rug.

Boven is het koud, winderig dus als eerste een plekje uit de wind gezocht. Daar zit een Nederlands gezinnetje waarvan de man zojuist van de andere zijde op rolski's naar boven gekomen is. Ik kijk echt nergens van op, een man op een eenwieler de Mont Ventoux op, roep maar iets. Afdalen kan hij niet, omdat de remmen niet goed afgesteld zijn. Naar mijn mening simpele ziel, gewoon een uitschuifbaar busje maken bij de rem, een in- en uitschuifbaar palletje, en een afstandbediening in het handvat, voldoet aan alle wensen. En na deze goede ideeën als een haas naar beneden. Ook hier redelijk wat bochten, van verkeer heb ik niet te veel last, en op een recht stuk in het dal haal ik, mede met het oog op een aantal tegenliggers 77 kilometer per uur. Ruim 80 was zeker mogelijk geweest. He, het was toch hier die 2%? Kikke....

De terugtocht gaat lekker, nagenoeg geheel omlaag, nagenoeg geheel wind in de rug. Half vijf thuis, wat een prima dagje, vooral en ook voor ons Ien...

Etappe 9-95, 7 augustus 2010

Eens per jaar ben ik dan toch jarig, en als het moet dan laat het maar vandaag zijn. Het weer is voor hier as-good-as-it-can-be, en we hebben in een top bed mogen slapen. Op zoek naar een slaapplek strandden we gisteren in een hotel van klasse, het Hotel des Glaciers nota bene op de Col du Lauteret. Mooi gebouw in een adembenemende omgeving, inclusief Porsche en Harley binnen in de entree, inclusief zwembad en wijnkaart die oploopt tot in ieder geval euro 660. In de entree staat een bord dat de

laatste beslissers aanmoedigt om nog gauw een kamer voor 2 te boeken voor vannacht inclusief diner en ontbijt. Tja, deze zekerheid laat het nog bijna lopen, maar uiteindelijk hebben we de allerlaatste kamer te pakken.

De kamer met badkamer zijn top, het diner is behoorlijk, kiezen uit een wijnkaart van 4 pagina's vind ik een beetje lastig, zeker om de 3 cijferige wijnen te vermijden. Mijn toetje is eigenlijk het hoogtepunt, het hotel heeft meer dan het eten.

De nacht is wederom lastig, we verlangen zelfs terug naar ons tentje plus matras en luchtbed aan een rumoerige beekje, want de temperatuur is door de aanwezigheid van een koelkast in een kast op de kamer te hoog om lekker te kunnen slapen. Als klap op de vuurpijl ontvang ik om 5 uur al een felicitatie uit Peru van mijn broer op vakantie. Het tijdsverschil zal hem wel parten spelen, de aanhoudende herinnering aan dit sms'je ook. Als ik om half acht opsta, heb ik niet veel geslapen, ben echter fysiek redelijk uitgerust voor de etappe van vandaag. Ik fiets in ieder geval van hier naar de Col d'Izoard en terug, zo'n 100 kilometer. Als het goed voelt doe ik ook de Galibier er achterna en Ine dient zich daarvoor direct aan als vrijwilliger.

Na een zeer uitgebreid ontbijtbuffet, altijd top, zit ik om half negen op de fiets. Aan mijn handen echte winterfietshandschoenen, onder mijn shirt de Volkskrant van afgelopen woensdag. Ine maakt nog een videotje en off ben ik.

De eerste 10 kilometer vormen een nieuwe ervaring. Met de wind in de rug en de procenten eveneens hoef ik de eerste 10 kilometers geen trap te doen en mijn remmen absoluut niet te gebruiken, waarbij de teller niet beneden de 50 komt. Geinig.

Ik ben binnen drie kwartier 28 kilometer verderop in Briançon. Daar vind ik snel de toegang tot de Col d'Izoard die van deze kant meer afwisseling in stijging kent dan de andere kant. Het is redelijk druk met ander verkeer, maar men houdt voldoende rekening met me. Het scheelt wel als je de route al een beetje vanuit de auto kent, mijn geheugen laat me nog niet in de steek. Net voor de top staat een commerciële fotograaf, die zijn kaartje afgeeft.

Ik kom redelijk in orde boven, stop op de terugweg net beneden de top even voor een colaatje, ondertussen een standaard, en duik weer naar Briançon. Daar stop ik ondanks de planning niet, maar fiets op een ondertussen afschuwelijk drukke N-weg terug naar de Lauteret. Dit is dus echt geen lolletje, zeker de lange rijen auto's op deze in Franse bewoordingen "rode dag" boezemen me angst in. Ik kies mijn weg langs de zijkant van de weg zorgvuldig, de hele grote schrik weet ik zo af te wenden.

In Le Monétier-les-Bains, halweg naar de Lauteret stop ik voor een volgende versnapering en een korte adempauze. Effe weg van dat gekker langs me op. De weg stijgt weliswaar niet zo hard, maar de koude wind doet er toch gauw een procentje of 3 bovenop. Als ik voor mijn gevoel eindelijk op de Lauteret aankom, ben ik opgelucht geen schade opgelopen te hebben.

Ine wacht mij, gekleed in haar wieleroefuit, al op met allerhande eetbare zaken, dus de keus wel of niet de Galibier op is al zo goed als gemaakt. Terwijl we zitten te eten komt een man op een moderne bi-cycle, heel groot wiel voor en heel klein achter, de Lauteret op. Eergisteren dacht ik op Izoard al dat het niet gekker kon, fout dus.

Ik neem een extra lange pauze voordat Ine net voor mij aan de laatste klim van de dag gaat beginnen en de teller uiteindelijk op 116 kilometer uit laat komen.

Wederom kom ik de eerste 2 kilometer niet dichterbij, maar een Vodafone mailtje met de juiste tarieven alhier maakt dat ik haar kan passeren. De klim is maar 8 kilometer lang en het zal me toch niet gebeuren dat?! Langzaam maar zeker neem ik afstand, hoewel ik even stil lijkt te staan als een gast van amper 60 kilo op een full-carbon fiets werkelijk als een TGV voorbij komt denderen. Die gast rijdt ruim 2 misschien wel 3 keer zo hard tegen deze berg op als wij! En dat met dat metalen geluid van die carbon wielen, indrukwekkend.....

Bijna boven splitsen de geesten zich; de auto's kunnen kiezen voor de doorgang door een enkelbaans tunneltje, de fietsers mogen niet, maar moeten over de top, gemiddeld 11%, met stukken van zeker 15%. Bij mij gaat dat nog, maar Ine moet er op het laatste echt steile stuk toch vanaf. Jammer, maar hopelijk leerzaam. Nagenoeg iedereen gaat op die stukjes uit het zadel, maar tot nu toe vond Ine dat niet echt nodig om te oefenen. Nu dus wel.

Effe samen genieten van het oneindige uitzicht, dat oploopt tot minimaal 30 kilometer naar beide zijden van de berg. Die witte spits zou wel eens de Mont Blanc kunnen zijn. Het idee alleen, dan is 60 kilometer meer voor de hand liggend, wat een prachtig plaatje.....

Etappe 10-96, 8 augustus 2010

Hoewel etappe 96, eigenlijk is het de vervanging van etappe 61 van 2006 toen ik in de Marmotte deze etappe in de richting St. Michel-de-Maurienne naar Col de Galibier al gereden heb. Maar omdat ik alles retour fiets en ook 44 kilometer enkele reis wel wat erg mager vond, kwam het besluit om alles hier toch maar retour te fietsen. En zo zal geschieden.

De avond daarvoor zijn we in Valloire gestrand, een camping langs een riviertje vlak bij het centrum van deze volwaardige wintersportplaats. Tip: Sta je op een camping, ga dan dicht bij het water staan. Het ruisen van water, de kleine watervalletjes vormen een redelijk uniform geluidsscherf dat geluiden van baby's, slaande deuren, startende auto's, snurkende volwassenen etc. volledig naar de achtergrond wegdrukt.

Valloire ligt op 1.400 meter en de burens melden dat de afgelopen week de ochtend startte met het schoonkrabben van bevroren ramen. Ons treft dat lot gelukkig niet, maar als ik om half acht naar de bakker loop, is het nog zeker geen 5 graden. Toch door op deze afsluitende dag van de 100-cols tocht. Vandaag gaat het gebeuren, het afsluiten van een negen jaar durend project over bijna 100 etappes en bijna 8.000 kilometer. Nog ruim 2 kilometer klimmen omhoog, over iets meer dan 70 kilometer vooruit.

Ik eet relatief bescheiden, ik heb alleen maar iets nodig om de Telegraph te overwinnen. Gelukkig warmt het snel op, dus handschoenen met vingers zijn niet nodig, voorzichtig als ik ben neem ik wel een weekblad mee voor de afdaling. Echter de start vanuit Valloire is een klim van zo'n 200 meter naar de top van de col voordat de afdaling naar St. Michel-de-Maurienne begint. Een jonge gast in mijn wiel komt me op de steilere stukjes voorbij, uiteindelijk is hij ook eerder op de top, hoewel ik mooi eerder aan de voet belandt. Een hele lekkere afdaling is het niet, maar druk gelukkig ook niet, hoewel het oppassen blijft bij wat lelijke gaten in het asfalt.

Beneden effe pissen en weer van start en daar is die jonge gast ook eindelijk. Ik neem niet aan dat hij ook weer naar boven wil.

De te volle gast die zojuist met zeer hoog beentempo naar boven startte, staat binnen de kilometer alweer fors geparkeerd langs de kant van de weg. Alles boven de schouders indrukwekkend rood van kleur, zal in ieder geval tot de realisatie gekomen zijn dat het zo niet goed gaat.

De klim loopt redelijk, ik heb nog wel pijnlijke benen van gisteren, maar de adem houdt zich goed. Ondanks het vroege uur is het al redelijk druk met collega fietsers, een prettige nieuwe ervaring. Ik kom redelijk ongeschonden over de top, vergeet of ben in ieder geval zo dom geen jasje in de langer en kouder dan gedachte afdaling naar Valloire aan te doen. Het slaat wat op de adem, dom, dom.

Op de camping is Ine aan het ontbijt toe, en ik mag weer mee doen, als voorbereiding op de echt allerlaatste klim van deze tocht, de Col de Galibier naar 2.640 meter hoog.

Volgens mij deze vakantie de grootste stijging ineens en eentje die al start direct vanaf de camping.

Van de vorige keren, 2 keer de Marmotte, weet ik dat het een rare klim is. Je fietst namelijk gewoon door een dal, soms zelfs tussen de huizen door en ondertussen gaat het wel tot 8% omhoog. Dat past niet echt in het kopke, tussen de huizen door in het kleinste verzet, voelt heel vreemd. Anderzijds is het wel een prachtig gezicht dit dal, dat steeds verder wordt samen geknepen tussen de bergruggen links en rechts. Je bent al een heel eind onderweg c.q. omhoog, voordat je voor je gevoel echt de berg opdraait. Je denkt dat het dan gaat beginnen, maar ondertussen is het natuurlijk al lang bezig. En dat voel ik hier en nu maar al te goed, het loopt echt voor geen millimeter. Of is dit de angst voor het einde, bang voor het doelloze, voor het gebrek aan richting, een druk om weer nieuwe doelen te moeten formuleren, bang voor het onbekende?

De benen doen pijn, mijn maag zit net iets voorbij mijn adamsappel. Zelfs mijn zicht lijkt aangetast te zijn, of ben ik dronken? Veel oplossingen zijn er niet in zo'n geval, behalve vasthouden aan jouw in normale gevallen optimale ritme. Klein verzet en elke echte stijging, ik noem ze chutes, en elke binnenbocht, die veelal zondermeer een chute kent, uit het zadel en effe tien tot twintig omwentelingen staand, vervolgens weer gaan zitten. Mijn hart en benen kunnen dat aan, mijn maag en hoofd moeten maar volgen.

Als je de berg echt opdraait, kijk je weer terug het dal in waar je net doorheen gekomen bent. Mooi is het, ja zeker, en nog veel mooier is dat je even kunt vergeten dat je een maag hebt. Steeds om de tweede bocht, weer dat uitzicht over dat dal, mooi en uiteindelijk kom ik steeds verder het dal uit en als gevolg daarvan steeds dichterbij de top van het eind.

Voor mij fietst een man die net iets langzamer lijkt te gaan dan ik, kan dat dan, achter mij hoor ik opgewekt de stem van iemand uit onze regio, die onomwonden de zwaarte van de klim aangeeft met de woorden, wat een kloteklim hè? We fietsen een stukje samen op, zo te zien heeft ook hij al behoorlijk geleden, hoewel zijn trappers makkelijker rondgaan dan die van mij. Boven op de top blijkt deze Venlonaar vandaag voor zichzelf de Marmotte te fietsen. Petje af.

Hij rijdt door, ik ben dichterbij de top en dichterbij die gele fietser voor me. De echte top zie ik al lange tijd, fietsend op een lang stuk weg dat uiteindelijk via een aantal korte draaiingen bij het eind en de top zal stoppen. De gele trui heeft het steeds moeilijker, en langzaam vormt zich het voornemen, die gele trui te gaan pakken. Bij het opdraaien van de eerste serpentine zit ik nog 10 meter achter hem, in de tweede bocht nog drie. Dit is de eerste keer in deze vakantie dat mijn hartslag piekt, maar nu mag dat. D'r op en d'r over, hij probeert aan te haken, nog een keer staan, hij kraakt, nog een keer staan, tandje erbij en de benen roepen stop. Nu effe niet, ik trek door en hij breekt. Tja, veel ervaring opgedaan zullen we maar zeggen. Het was prachtig.....

Conclusies deze keer:

-Ook als je geen of weinig talent hebt om te fietsen, kun je er heel veel plezier aan beleven.

-De Pyreneeën vormen een perfect fietsscenario voor de goed getrainde fietser.

-De Fransen hebben een sprong vooruit gemaakt; zowel in het contact was het een stap vooruit, als dat ze werk hebben gemaakt van de aankleding van hun prachtige cols.

-Als de portable PC mee op pad gaat, worden de verhalen alleen maar langer.

-Het waren fantastische dagen. Het weer was oké, zeker om te fietsen, het gezelschap was perfect en zowat alles liep naar wens.

-Op de laatste col, de Galibier sprak ik een man van 65. Hij kwam net van de Mont Ventoux, de berg der bergen. Hij had hem beklommen op zijn nieuwe fiets, full carbon. Lang getwijfeld of zo'n aanschaf nog bij zijn leeftijd paste. Wat was hij blij, de eerste keer dat hij weer bovenop de Ventoux stond.....